

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in a kitchen. The woman, with long blonde hair, is smiling and holding a round pie with a lattice crust. The man, with short brown hair, is leaning in to kiss her on the cheek. They are both wearing white shirts. The woman is also wearing a light blue apron. The background shows a kitchen with a sink and cabinets.

Sweet Love

The Sweet Series: Book One

BESTSELLING AUTHOR
K.C. LYNN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tatlı Aşk
K.C. LYNN

Tatlı Aşk Copyright © 2016 K.C. LYNN

Kindle Edition

İlk Baskı: 2016

Düzenleme: Wild Rose

Editing Formatlama: BB e-

kitapları

Kapak Tasarımı: Kapaktan Kapağa

Tasarımlar Kapak Resmi Perrywinkle

Photography Kapak Modelleri: Chris ve

Lauren Anderson

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

bu kitabın yazarının izniyle. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka

sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması ve kullanılması

ticari markalar, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Uyarı: Açık cinsel durumlar ve kaba dil gibi olgun konular nedeniyle, bu hikaye 18 yaşın altındaki herkes için uygun değildir.

Adanmışlık

Bu kitap Sawyer Evans'a ilham veren kocama ithaf edilmiştir. Seni sevmek hiçbir zaman zor olmadı, ama Sawyer'ı yazmak bana seninle ilgili beni çıldırtan her şeyi kucaklamayı ve takdir etmeyi öğretti. Aynı zamanda sana neden aşık olduğumu da hatırlattı, çünkü Sawyer gibi sen de en üzücü yaraları bile iyileştirebilecek en mükemmel şeyleri söylüyorsun. Beni en karanlık günlerimde sevdin. Pek çok kişi terk ederken sen kaldın. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.

Kolay olmasa bile.
Bu hikaye senin için.

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası İthaf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm On Altıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Sonsöz

An Act of Obsession'dan alıntı

Sevgili Okuyucu

Teşekkür Yazar

Biyografisi

BİRİNCİ BÖLÜM

Sawyer

Her sabah olduğu gibi alarmım çalmadan hemen önce gözlerim açılıyor. Elimi uzatıp bip sesini susturmak için düğmeye bastıktan sonra sırtımdaki sıcaklığı fark ediyorum. Aklımda tek bir düşünceyle dönüyorum ama bakışlarım benimkilerle aynı renkte bir çift koyu yeşil gözle karşılaşınca duruyorum. Beklediğim sıcak kehribar rengi değil. Ancak bana gülümseyen kızın kalbimdeki yeri de bir o kadar büyük.

"Günaydın babacığım," diye selamlıyor beni Hope, ne kadar çok görürsem göreyim göğsümde her zaman komik bir etki yaratan megawatt gülümsemesiyle.

Kaşlarımı çatmış gibi yapıyorum. "Hey, sen benim Cupcake'im değilsin." "Hayır, benim, Shortcake'in."

Sırıtiyorum, saçmalamayı daha fazla sürdüremiyorum. Dünyanın en tatlı yüzü bana bakarken olmaz. "Bu sabah kurabiye yemek istediğimi nereden bildin?"

Daha ben ona dokunmadan ciyaklıyor, başına gelecekleri biliyor. Onu kaldırıyorum, başımın üzerine getiriyorum ve yanlarını kemiriyorum, en çok gıdıklandığı yerlere dokunduğumdan emin oluyorum. Bir balık gibi çırpınıyor, merhamet çılgınlıkları atıyor. Ona acıyarak küçük bedenini göğsüme yatırıyorum ve yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getiriyorum. Yeşil gözlerim dışında annesinin mini versiyonu ve benim Cupcake'imden daha mükemmelini bulamazsınız... tabii benim Shortcake'im değilseniz.

"Beni beslemek için burada değilsen yatağında ne işin var?"

"Gecenin bir yarısı buraya sürünerek geldim çünkü korkuyordum."

"Neyden korktun?"

"Canavarlar."

"Canavarlar mı?"

"Evet, bir sürü var. Yatağımın altındaydılar."

Onu seviyorum ama bu konuda en az annesi kadar deli. Parker'ın ona yatmadan önce korku filmlerini aratmayan hikayeler anlatması da yardımcı olmuyor.

"Sana söylediklerimi onlara anlattın mı?"

"Evet, 'odamdan çıksan iyi edersin yoksa babam kışına tekme yi basar!' diye bağırdım."

Hemen elimi ağzına kapatıp açık yatak odasının kapısından dışarı bakıyorum, Grace'in bunu duymaması için dua ediyorum yoksa başım büyük belaya girecek. Onun ve tüm kadınların başlattığı bu lanet olası küfür kavanozu cüzdanıma büyük bir darbe vurdu.

"Evlat, bunu konuşmuştuk," diye nazıkçe azarlıyorum. "Etrafta benden başka kimsenin seni duymayacağından emin olmadıkça o kelimeyi söyleme. Babanın o lanet kavanoz için daha fazla parası yok."

Elimin arkasından kıkırdıyor, üzerine tükürüyor. "Özür dilerim. Kış demek istemiştım."

"Bu daha iyi. Şimdi dinle, korkmana gerek yok. Canavar falan yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle bir şey yok."

"Parker senin, Jax Amca'nın ve Cade Amca'nın eskiden canavarlarla savaşıp onları öldürdüğünüzü söyledi."

Bunu nasıl açıklayabilirim ki? Özellikle de kısmen doğruysa. Ve Parker bunu nasıl duydu? Yemin ederim bu çocuk duyma konusunda örümcek hislerine sahip.

"Onlar farklı türde canavarlardı, bebeğim. Onlar kötü insanlardı. Asla bu eve ya da yakınımıza gelmeyecekler." "Yoksa onlara zarar mı verirsin?"

"Aynen öyle."

Onları öldürürdüm.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Burası güvenli. Jax Amca, Cade Amca ve ben bundan emin olduk."

Jaxson ve Julia'nın evinde Logan'la yaşanan çatışmadan sonra Jaxson, Cade'den arazi satın aldı ve ben de onu takip ettim. Üçümüz 100 dönümlük bir araziye yayılmış durumdayız, öyle ki bizim haberimiz olmadan kimse arazimize adım atamayacak. Ayrıca Cooper için ayrılmış bir arazimiz var. Önümüzdeki bahar inşaata başlamayı planlıyor.

"Anlaştık mı, Shortcake?"

"Crystal," diyor küçük parmağıyla burnuma vurarak. "Güzel, şimdi bana bir öpücük ver."

Vücudumda sürünerek küçük kollarını boynuma doluyor ve yanağıma kocaman, sert bir öpücük konduruyor. "Seni çok seviyorum, Jelly Tots."

"Seni sevdiğim kadar değil. Şimdi gidip kardeşin ve o güzel annen ne yapıyor bir bakalım."

Eşofmanlarımı ve tişörtümü giyiyorum, genellikle sabah beni görmeden önce yapmaya çalıştığım bir şey bu, böylece yaralara tanık olmak zorunda kalmıyor. Ama son zamanlarda burada uyuduğu için bunu yapmak zor oldu. Onu kucaklayıp omzuma atıyorum, tekrar ciyaklamasına neden oluyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum, Cupcake'inden bir parça istiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Grace

Chuckie tezgahın yanında oturmuş sabırla bir şeylerin düşmesini beklerken ben de mutfakta koşuşturuyorum, bu sabah fırına gitmeden önce her şeyi düzene sokmaya çalışıyorum. Tanrıya şükür Mac açabildi. Çocukların okuldaki ilk gününü kaçırmak istemedim.

Birinci sınıfın ilk günü.

Bebeklerimin bütün gün yanımda olmayacağı düşüncesi gözlerimi yaşırtıyor. Şimdiden bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

"Hey, anne?" Parker arkamdan sesleniyor.

Gözyaşlarımı geri kırparak arkamı dönüyorum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Ne var tatlım?"

"Parmağımı çek," diyor elini bana doğru uzatarak.

Kollarımı kavuşturarak başımı sallıyorum, gülümsemem daha samimi bir hal alıyor. "İyi denemeydi ama sanmıyorum."

"Hadi ama. Bana güvenmiyor musun?"

"Babana güvendiğim kadar sana da güveniyorum ve ben bile kimsenin parmağını çekmemem gerektiğini biliyorum."

"Kötü bir şey olmadığına söz veriyorum," diyor dürüst bir yüz ifadesiyle.

"Lütfen?"

Ağır bir iç çekişle parmağını çekmek için uzandım, karşılaşmak üzere olduğum şeyden endişeliydim. Ancak, koluma doğru ilerleyen elektrik çarpması beni hala şaşırtıyor ve bir çığlık atarak geri sıçırıyorum.

Parker histerik bir kahkaha atarak iki büküm oluyor ve elini ters çevirip parmağının altındaki küçük metal zili bana gösteriyor. "Seni iyi yakaladım, değil mi?"

"Bunu nereden buldun?"

"Logan ve Anna'nın bana doğum günüm için aldığı eşek şakası kitimde. Bu sabah öğretmenimle karşılaştığımda ona da yapacağım."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Hayır, yapmayacaksın! Hemen ver onu bana." "Hadi ama anne, bu çok komik."

"Ciddiyim, Parker. Ver şunu." Elimi ona uzatarak emri yerine getiriyorum.

Parmağından koparıp avucuma bırakıyor, umudu sönüyor. "Sadece öğretmenime kendimi sevdirmek istedim," diye mırıldanıyor, kalbim duracak gibi oluyor.

Önünde diz çökerek, babasına çok benzeyen küçük, yakışıklı yüzünü avuçlarıma içine alıyorum. "Seni sevmesi için buna ihtiyacın yok. Sadece kendin ol ve o da seni benim sevdiğim kadar sevsin."

"Kızlar gülmeyi sever, babam öyle derdi."

İnledim. Bunun Sawyer olduğunu bilmeliydim. Tanrı biliyor ya, o adamı seviyorum ama bazen...

"Tatlım, bu olmadan da öğretmeni güldürebilirsin," diyorum metal zapper'ı tutarak. "Çünkü sen kendi başına komiksin. Ayrıca sevimlisin de." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Çok tatlısın." Sonra diğer tarafına bir tane daha. "Ve cesursun." En son alınına bir öpücük konduruyorum. "Tamam mı?"

"Evet, tamam," diye homurdanıyor. "Ama anne?" "Ne?"

"Bugün okulda beni öyle öpmek yok, tamam mı?"

Bir gülümsemeyi ısırarak geri alıyorum ama kalbim sızlıyor, zaten başkalarının önünde benim sevgimi istememesinden nefret ediyorum. "Söz veriyorum, ama sen de gitmeden önce bana bol bol sevgi göstereceğine söz vermelisin."

Bana doğru adım atıyor, kollarını boynuma doluyor. Bu fırsatı değerlendirip yüzünü öpücüklere boğuyorum. Benden uzaklaşmaya çalışırken o bulaşıcı kahkahası havayı dolduruyor. "Mooom, hadi."

"Tamam, tamam. Duracağım," diye söz veriyorum, sonra yanağına bir öpücük daha konduruyorum. "Seni seviyorum Parker."

"Ben de seni seviyorum."

"Şimdi git ve giyin."

Mutfaktan koşarak çıkarken yanımda oturan, kulakları dikilmiş ve dili dışarı sarkmış Chuckie'ye bakıyorum. Uzanıp kadife gibi yumuşak, çikolata kulaklarını okşuyorum. "Hey, oğlum. Onları sen de benim kadar özleyeceksin, değil mi?"

Mızmızlanarak yüzümün yan tarafını yalıyor ve dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Başının üstünü öperek ayağa kalkıyorum ve çocukların öğle yemeklerini paketliyorum; onları ne kadar sevdiğimi belirtmek için yazdığım küçük notu da tatlılarının arasına koymayı ihmal etmiyorum.

Hope ve Sawyer'ı kontrol etmek üzereydim ama onu görmeden önce hissettiğim için olduğum yerde kalıyorum. O yanımdayken hep hissettiğim

o farkındalık,

Kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor.

"Selam anne," diye selamlıyor beni Hope.

Arkamı dönüp az önce Parker'a verdiğim o mükemmel gülümsemeyi gösteriyorum, seksi kocamı omuzlarında kızımızla görünce kalbim tekliyor.

"Günaydın, bebeğim. Büyük gün için hazır mısın?"

"Evet, çok heyecanlıyım. Öğretmenimle tanışmak ve teneffüste Annabelle ile oynamak için sabırsızlanıyorum. Ama seni ve fırını özleyeceğimden eminim. Bensiz turta yapma, tamam mı?"

Gülümsemem büyük ölçüde zayıflıyor ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum. "Ben de seni özleyeceğim. Söz veriyorum, kızım olmadan hiçbir şey yaratmayacağım." Arkamı döndüğümde, kırılğan soğukkanlılığımı gizlemeyi umarak öğle yemekleriyle oynuyorum. Sawyer'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve onu kandırmadığımı biliyorum.

"Git giyin, Shortcake. İşin bittiğinde kahvaltı hazır olacak." "Tamam, baba."

Hope'un mutfaktan gelen sesiyle Sawyer arkamdan geliyor, kolları belime dolanırken sert vücudu sırtımı sarıyor. Kokusu beni sarıyor ve bu sabah endişeli bir kalple uyandığımdan beri hissettiğim ilk küçük rahatlık ölçüsünü getiriyor.

"Cupcake," diye mırıldanıyor kulağıma, dudakları boynuma gidip yumuşak bir öpücük vermeden önce. "Konuş benimle."

"Çok çabalıyorum Sawyer, ama tamamen çıldırmış durumdayım. Bebeklerime bakması için başka birine nasıl güvenebilirim? Ya susarlarsa?"

"O zaman bir bardak su içerler."

"Nasıl? Hope soracak kadar rahat hissedecek mi? Peki ya acıktıklarında? İstedikleri zaman yemek yemeye alışkınlar. Artık bunu yapamazlar."

"Grace, onlar okula gidiyor, hapishaneye değil. Yemek ve suya izinleri var." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Hadi bebeğim, bunu konuşmuştuk. Julia orada öğretmenlik yapacak, tüm çocukların iyi olduğundan emin olacak."

Buna şükürler olsun. Eğer o olmasaydı daha da berbat bir halde olurum.

"Haklısın, özür dilerim, saçma sapan davranıyorum. Sadece bütün gün onlardan uzak olmaktan nefret ediyorum. Çok uzun bir süre gibi geliyor. Çok şey olabilir. Ya biri onlara kötü davranırsa ya da yaralanırlarsa?" En büyük korkumu dile getirerek fısıldıyorum.

"Bu olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bu kasabadaki herkes çocuklarıma bulaşılmaması gerektiğini, yoksa onları mahvedeceğimi biliyor."

İçimden bir kıkırdama geçiyor ama sonra inlemeye dönüşüyor çünkü ciddi olduğunu biliyorum. Bebeklerime bulaşan herkes için korkuyorum.

"Çocuklar şu anda etrafta olmadığı için şanslısın, yoksa para ödemek zorunda kalırdın."

"Biliyor musun Cupcake, bu küfür kavanozu meselesini düşünüyordum ve para kullanmak yerine nasıl ödeyebileceğime dair daha iyi bir fikrim var." Elleri aşağıya iniyor, elbisemden yukarıya ve önlüğümün altına doğru yol buluyor.

"Oh?" Nefesim kesilerek söylüyorum, beynim onun dokunuşuyla her zaman olduğu gibi kısa devre yapıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunun yerine ağzımı kullanabilirim diye düşünüyorum. Dudaklarından başlar, tatlılığını tatmak için dilimi dudaklarının arasından geçiririm," diye mırıldanıyor kulağıma ve vücuduma ürperti yayıyor. "Sonra daha aşağıya iner ve güzel pembe meme uçlarını ağzıma alır, sen daha fazlası için yalvarana kadar dişlerimin arasına alırdım." Kulak mememi sertçe ısırarak benden ateşli bir inilti çıkardı. "Sonra en sevdiğim yere geçerim." Parmakları kalçalarımı kavırıyor, beni sertliğine doğru çekiyor. "Yüzümü seksi bacaklarının arasına daldırır ve dilimi tatlı amına gömer, bana ait olan her şeyi içine çekerdim. Seni öyle güzel yerdim ki bebeğim, sikim için çılgılık atardın."

Dudaklarımdan sert bir inilti dökülüyor, onun pis ağzı içimde akan ihtiyaç dışında her şeyi benden alıyor.

Bir hırıltıyla beni etrafında döndürüyor ve ağzımı talep ederek ciğerlerimdeki tüm havayı içine çekiyor. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doluyorum ve ayaklarım yerden kesilsin diye beni kaldırıyor. Beni yutarken dili güzelce benimkine karışıyor.

Bu adamı kaç kez öpmüş olursam olayım, her öpüşümde nefesimi kesmeyi başarıyor.

Beni tezgâhın üzerine bırakıyor ve bacaklarımdan arasına giriyor. Öpücüğü yavaşlıyor ama dudakları benimkilerle birleşmeye devam ediyor. "Bu sabah seni özledim, Cupcake. Senin için planlarım vardı."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Mmm, üzgünüm. Mac benim için açacağı için fırına bir şeyler bırakmam gerekti."

Geri çekiliyor, yüzünde bir çatıklık. "Sana bu kadar erken gitmenden hoşlanmadığımı söylemiştim. Daha fazla uyumalısın Grace."

Ona kaşlarını çatarak karşılık veriyorum. "Biliyorum Seksi Sawyer, ama sayende buranın sahibi benim," diye ekliyorum göz kırparak. "Bu da bazı günler sabah erken kalkmamı gerektiren sorumluluklarım olduğu anlamına geliyor. Bugün olduğu gibi." Ellerimi gömleğinin içine sokarak onu kendime çekiyorum. "O yüzden mızızlanmayı bırak ve beni tekrar öp."

Homurdanıyor. "Eğer yatakta kalsaydın sana çok daha fazlasını yapardım." Elleri kalçalarımın gidiyor, beni tezgâhın kenarına yaklaştırıyor, böylece ereksiyonunu bacaklarımın arasında hissedebiliyorum. "Çocukları bıraktıktan sonra bir yere park edeceğim ve sen de adımı haykırana kadar sikime bineceksin."

Alay ediyorum ama bacaklarımın arasındaki keskin ağrıyı hafifletmeye çalışarak tezgâhın üzerinde kayıyorum. "Patronluk tasladığın zaman değil."

Sırıtarak boynuma eğiliyor, narin tenimi nazıkçe ısıyor ve emiyor. "Otoriter olduğumda hoşuna gidiyor. Şu anda amının benim için sırlıslık olmadığını söyleme sakın."

"Tanrım, Evans, o pis ağzın beni öldürecek," diye nefes alıyorum.

Geri çekiliyor ve dudaklarımı yakalıyor. "Bunu seviyorsun ve bahse girerim endişen geçmiştir."

Duruyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Göğsümdeki ağırlık büyük ölçüde azaldı. Bunun yerine bacaklarımın arasındaki noktaya işkence eden farklı bir hisle baş başa kaldım.

Gözlerim kısılıyor ama dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Zekice, Evans."

Boğuk kıkırdaması beni yıkıyor. "Bu yeni bir şey değil bebeğim. Ben çok zekiyim, bunu biliyorsun."

Gözlerimi devirerek onu göğsünden itiyorum ve aynı anda Hope ile Parker yeni kıyafetlerini giymiş olarak mutfağa giriyorlar.

"Aman Tanrım, bebeklerime bakın!"

Hope, Grace and Lace diz üstü çoraplarıyla krem rengi dantel bir güneş elbisesi giyiyor, fırfırlı kenarları kahverengi botlarının üzerinden görünüyor. Saçına takmam için elinde ona uygun dantel bir çiçek tutuyor. Parker yeni kot pantolonunu, beyaz tişörtünü ve üzerine düğmeleri açık bırakılmış ve kollarının bir kısmı yukarı kıvrılmış yeşil bir elbise gömleği giyiyor. Farklı renk, zaten koyu yeşil olan gözlerini daha da belirginleştiriyor.

Tezgâhtan atlayıp önlerinde diz çöküyorum ve onları kollarıma alıyorum. "Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkürler anne." Parker geri çekilirken Hope'un küçük kolları beni sıkıca kavıyor.

"Affedersiniz ama sanırım yakışıklı demek istediniz."

Başımı salladım. "Evet, haklısın, yaptım. Özür dilerim. Ama sana aldığım papyonun nerede?"

Cevap vermek yerine arkamdaki babasına bakıyor. Sawyer'ın başını salladığını görmek için arkamı dönüyorum. "Papyon falan takmıyor, Cupcake."

"Neden olmasın? Çok sevimli görünüyor."

"Ben babama katılıyorum anne. Giymek istemiyorum."

Parker'a dönüp bakıyorum, yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. "Pekâlâ, beğenmediysen takmak zorunda değilsin." Hope'un çiçeğini alıp saçına iliştiriyorum. "Hadi git masaya otur, yulaf ezmen artık yeterince soğumuştur."

"Günaydın evlat," diyerek Parker'ı selamlayan Sawyer, yumruğunu çarpması için uzatıyor.

"Günaydın, baba."

"Bugün için heyecanlı mısın?"

"Evet."

"Kız kardeşine iyi bakacaksın, değil mi?"

"Evet. Merak etme, Beckett'la ben hallederiz," diyerek onu temin ediyor. "Onu rahatsız edecek biri varsa o da biz olacağız!" diye kıkırdarak ekliyor ve yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Bu çocuk babasına o kadar benziyor ki beni korkutuyor.

Hope'un küçük yüzü buruşuyor. "Yapmasanız iyi edersiniz yoksa size gününüzü gösteririm," diyerek yumruğunu sallıyor.

"Pekâlâ, ikiniz de yiyin bakalım." Beslenme çantalarını almak için tezgâha doğru ilerlerken, birinin geldiğini haber veren bir bip sesi duydum. Biri garaj yolumuza girdiğinde hep çalar.

Sawyer bana baktı. "Birini mi bekliyorsun?"

"Evet, ben bakarım. Muhtemelen Bayan Kershaw'dır. Ona ödünç verdiğim bir kek kalıbını bırakacaktı." Kapı zilinin sesiyle birlikte beslenme çantalarını Sawyer'a uzatıyorum. "Bunları sırt çantalarına koyabilir misin lütfen?"

Mutfaktan çıkıp oturma odasını geçerek ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı Bayan Kershaw olmadığını görünce hızla kaybolan bir gülümsemeye açıyorum. Karşımda duran adamın düşündüğüm kişi olmadığını düşünerek birkaç kez göz kırpiyorum.

Olamaz.

"Grace." Babam beni başıyla selamlıyor, yüz ifadesi kasvetli.

Nabzım hızlanıyor, göğsümde uzun süredir gömülü olan ağrı yüzeye çıkıyor. "Vali Bey," diyorum, sesim ne kadar güçlü çıktığı için kendimle gurur duyuyorum ama sonra hemen onun artık vali olmadığını hatırlıyorum.

"Erken olduğunu biliyorum ve sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim ama... Sizinle biraz konuşabileceğimi umuyordum. Önemli bir konu."

Ona bakmaya devam ediyorum, hâlâ burada olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Bir yanım kapıyı suratına çarpıp cehenneme gitmesini söylemeyi o kadar çok istiyor ki. Ama diğer yanım beni küçük kirli bir sır gibi bir kenara atan adamın bunca yıl sonra neden şimdi burada ortaya çıktığını merak ediyor. İşte bu yanım geri adım atmamı ve içeri girmesine izin vermemi sağlıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve içeri giriyor.

Kapıyı kapattıktan sonra onu oturma odasına oturmaya davet ediyorum. O daha kanepeye oturamadan Sawyer kucağında Hope'la içeri giriyor. "Grace, bebeğim, nerede..." Sözüünü kesiyor ve oturma odamızda kimin durduğunu görünce aniden duruyor. Öfkenin yerini almasından önce yüzünde yankılanan şokun sadece bir saniyesi var. "Evimde ne halt ediyorsun?"

"Sawyer!" Gerginliği hissederek gülümsemesi azalan Hope'a bakıyorum.

"Sorun ne baba?" Parker odaya girerek soruyor. Sawyer ve babam arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Kim bu adam?"

Boğazını temizleyen babam ilk konuşan kişi oluyor. "Merhaba, siz Parker ve Hope olmalısınız," diyerek beni şaşırtıyor. "Ben-"

Sawyer, Hope'u ayağa kaldırarak, "Parker, kız kardeşini al ve odana git," diye emretti. "Ben söyleyene kadar dışarı çıkma."

"Tamam, baba."

Parker Hope'u odadan çıkarırken güven verici bir gülümsemeyle onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyorum. Yatak odasının kapısı kapandığında Sawyer babama doğru tehditkâr bir adım atıyor. "Burada ne halt ettiğini bilmiyorum ama eğer evimden defolup gitmezsen-"

"Sawyer, dur!" Önüne geçip göğsüne bastırıyorum. "Dinle, beni burada istemediğini anlıyorum ve seni suçlamıyorum ama Grace ile konuşmam gerek. Eğer bu bir ölüm kalım meselesi olmasaydı ikinizi de rahatsız etmezdim."

Sesinde öyle bir çatlak var ki, dönüp ona bakıyorum. İlk defa kendisini temiz bir politikacı olarak tanıtmaktan ziyade ne kadar bitkin ve yıpranmış görüldüğünü fark ediyorum. Ya da en azından gazetelerde gördüğüm kadarıyla. Bu adam ne pahasına olursa olsun görmekten kaçınmaya çalıştığım biri, ki Sunset Bay'de olduğum ve politik olan her şeyi görmezden geldiğim için bu genellikle oldukça kolay oluyor.

Sawyer yerine bana bakarak, "Lütfen, sadece birkaç dakikanızı alayım," dedi.

"Çabuk olmak zorunda. Çocuklarımı okula bırakmam gerek." Sawyer'ın onaylamadığını sırtımda hissedebiliyorum ama o sessizliğini koruyor.

"Anlıyorum." Oturmak yerine bir elini yüzüne götürerek yorgun bir nefes verdi. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden sadece söyleyeceğim ve beni dinleyeceğinizi umuyorum. Bildiğiniz gibi iki kızım daha var-"

"İki kızın olduğunu biliyorum, evet." 'Diğer' demesine izin vermiyorum çünkü sadece iki kızı var. Bu iyi bir şey çünkü benim Mac'im var ve o bana hiç kimsenin olmadığı kadar babalık yaptı.

"En büyüğüm Piper, yirmi bir yaşında ve üniversitede okuyor." Sanki ben onu düzeltmemişim gibi konuşmaya devam ediyor. "Diğeri, Lucy, on yedi yaşında ve bu yıl mezun olacak." Gözleri yere düşüyor, sesi ciddi.

Sawyer, "Devam et ihtiyar, sabrım tükeniyor," diye uyarır.

Babamın gözleri benimkilere kilitleniyor, gözyaşları derinliklerine doluyor. "İki hafta önce çok hastalandı. Birdenbire. Her zaman sağlıklı bir çocuktu. Sadece grip olduğunu düşündük. Ama bir gece amigo kız antrenmanından sonra bayıldı. Koçu 911'i aradı ve acilen hastaneye kaldırıldı. Ciddi bir bakteriyel enfeksiyon geçirdiğini ve kan dolaşımına karıştığını öğrendik. Neredeyse onu öldürüyordu. Neyse ki doktorlar bunu durdurmayı başardılar ama böbreklerine saldırmadan önce değil. Her ikisi de onarılamayacak şekilde hasar gördü," diyor ve gözünden bir damla yaş süzöldükten sonra onu hızla silip boğazını temizliyor. "Şu anda diyalize giriyor ama bu pek bir işe yaramıyor ve giderek daha da hastalanıyor. Bu daha fazla devam edebileceği bir şey değil. Böbrek nakline ihtiyacı var ve bu nakil bir an önce yapılmalı yoksa hayatta kalamayacak."

Önünde hâlâ çok uzun bir hayat olması gereken genç kızı düşündükçe kalbim parçalanıyor. "Doktorlar ona organ nakli yapacaklar mı?" I

Hala bunları bana neden anlattığını merak ederek soruyorum.

"Uygun kan grubu yok. Lucy'nin kan grubu nadir bulunuyor ve sadece aynı kan grubuna sahip birinden böbrek alabilir. Ailemdeki hiç kimsenin kan grubu uyuşmuyor... bir kişi hariç."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ellerim titremeye başlıyor, hangisi olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim var, ama yine de soruyorum. "Kan grubu nedir?"

"Olumsuz," diye yanıtlıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

"Seni orospu çocuğu." Sawyer'ın öfkeli ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. "Ne cüretle buraya gelip bunu ona yapabileceğini düşünürsün?"

"Soracak başka kimsem yok."

"Sen başkasını bul," diye bağırıyor Sawyer, etrafımda dolaşarak. "Kızın için karımın hayatını tehlikeye atamazsın, seni pislik herif!"

"Başka kimse yok," diye bağırıyor babam, kendi öfkesi alevlenerek. "Başka biri olsaydı burada olur muydum sanıyorsun?" Bunu zaten biliyor olmama rağmen, bu yorumu yine de beni derinden etkiledi. "Kastettiğim bu değildi," demek için acele ediyor ama artık çok geç.

Sawyer ceketinin arkasından tutup onu ön kapıya doğru sürüklerken ben olduğum yerde donup kalıyorum, nutkum tutuluyor.

"Lütfen Grace, bunu bir düşün," diye yalvarır, sesi çaresizdir. "Sana ihtiyacı var. Daha on yedi yaşında."

Sawyer kapıyı açıp onu iterek içeri sokar. "Mülkümden defol git ve bir daha asla ailemin yanına yaklaşma."

Kapının çarpmasıyla irkildim ve sersemlemiş halimden kurtuldum. Mutfığa doğru yürürken ellerimi tezgâha dayayıp derin nefesler alarak az önce ne olduğunu kavramaya çalışıyorum.

Sana ihtiyacı var. O sadece 17 yaşında.

Kırık dökük sözler kafamda tekrarlanıyor ve beni kalbimden vuruyor.

"Bunu aklından bile geçirme." Arkamı döndüğümde Sawyer'ın beni izlediğini görüyorum, gözlerinde çoğu insanın açığa çıkmasını asla istemeyeceği gizli bir öfke var. "Bu senin sorunun değil."

"Bunu nasıl söylersin?" Fısıltıyla soruyorum.

"Çünkü bu lanet olası gerçek." Önümde durmak için hareket etti. "Bunu düşünmeyeceksin bile. Bu konu hakkında konuşmayacağız. O piç hiç ortaya çıkmamış gibi davranacağız ve hayatlarımıza devam edeceğiz. Anladın mı?"

Sırtım dikleşiyor, kargaşam hızla öfkeye dönüşüyor. "Dikkat et, Sawyer. Bana bir köpek gibi emirler yağdırma. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama bu sadece ve sadece benim kararım."

"Saçmalık bu! Sen *benim* karımsın-"

"Ve bu *benim* bedenim," diye bağıyorum. "Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Bana bunu gerçekten düşündüğünü mü söylüyorsun? Seni kaybetmemizi göze mi alıyorsun?"

Başımı sallıyorum, bu düşünce kalbimi parçalıyor. "Hayır. Ben sadece... Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, kararımı elimden almaya hakkın olmadığı."

"Karar falan yok! Biz senin aileniz. Önemli olan *biziz*. Ben kendi ailemi korumak için yapmam gerekeni yaparken o da ailesine yardım edecek başka birini bulabilir."

"Anne, baba, neden kavga ediyorsunuz?"

Hope'un titrek sesiyle başım yana kayıyor. Parker onun yanında duruyor, Sawyer'a ters ters bakarken kolunu ona dolamış. Ağzımı kapatarak arkamı dönüyorum, onları acımdan korumak istiyorum.

"Kavga etmiyoruz, Shortcake. Sadece küçük bir anlaşmazlık yaşadık, ama artık sorun yok. Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyor Sawyer.

"Söz mü?" diye soruyor
usulca. "Evet. Söz
veriyorum."

Soğukkanlılığımı toplayarak arkamı döndüğümde Sawyer'ın onu tuttuğunu ve Parker'ın yanında durup bir elini omzuna koyduğunu görüyorum.

"Babanız haklı, her şey yolunda," diye yalan söylüyorum ve onları kandırmadığımdan emin olduğum bir gülümseme takınıyorum, çünkü işin aslı, her şey yolunda olmaktan çok uzak.

"Hadi bakalım, okula gidelim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sawyer

Çocukları bıraktıktan sonra Grace'le yollarımız ayrıldı ama bu sabah niyetlendiğim şekilde değil. Elimde çantamla spor salonuna daldım, herkesin bakışlarını ve selamlarını görmezden gelerek soyunma odasına yöneldim, kanım hala alev alev yanıyordu.

Dolabımı çarparak açıyorum ve çantamı içine atmaya niyetleniyorum ama sonunda öfkemi ondan çıkarıyorum. Yumruğum metali defalarca eziyor, sarsıcı darbe içime pompalanan öfkeyi azaltmıyor.

İşim bittiğinde kapı menteşelerinden zorlukla sarkıyordu. "Siktir!" Kapıyı söküp odanın diğer tarafına fırlatıyorum ve Çavuş'un orada durmuş beni izlediğini görüyorum.

Ezilmiş dolap kapısının olduğu yere bakıyor, sonra bana dönüp kahvaltılık burritosundan bir ısırık alıyor. "Her şey yolunda mı?"

Ben cevap veremedim Jaxson ve Cade yıkımımı görmek için içeri girdiler.

Çavuş beni işaret etti. "O yaptı."

"Senin derdin ne lan?" Jaxson soruyor.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum ve dışarı atmak için yıkık kapıyı almaya gidiyorum.

"Evet, hiçbir şey," diye alay ediyor Çavuş. "Hiç birinin sırf zevk için bir dolabın altını üstüne getirdiğini görmedin mi?"

Ukalaca yorumundan hoşlanmadığım için ona ters ters

bakıyorum. "Neler oluyor Evans?" Cade soruyor.

"O orospu çocuğu *evime* gelip karımdan kızı için hayatını tehlikeye atmasını isteyecek kadar taşaklı."

Jaxson doğruldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Normalde böyle bir şeyi gizli tutardım ama onlar ailem. Öfkemi dizginleyerek onlara tüm hikâyeyi anlattım, o piçin geldiği andan onu kovduğum ve Grace'le kavga ettiğim ana kadar.

"Tanrım, kim olduğunu sanıyor da bir kızı için diğerinin hayatını riske atıyor?" Jaxson'ın sesi benim kadar kızgın geliyordu.

"Aynen öyle! Grace'i umursamadığını biliyorsun, hiçbir zaman da umursamadı."

"Grace ne dedi?" Cade soruyor.

"Hiçbir şey. Orada öylece şok içinde duruyordu ve muhtemelen oldukça incinmişti."

Sonra gittim ve ona eklemeler yaptım.

Hayır, oraya gitmeyi reddediyorum. Ayağımı yere vurdum çünkü onu tanıyorum. Bunu düşünecektir. Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan o. Ama onu riske atmamın imkanı yok. Düşüncesi bile ciğerlerimi acıyla daraltıyor.

"Bunun onun kararı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ona hayır diyemezsin," diyor Cade ve beni düşüncelerimden koparıyor.

"Yapamam. Sakın bana Faith'in bunu yapmasına izin vereceğini söyleme."

"Bunu yapmasını istemezdim. Onu vazgeçirmeye çalışırdım ama sonuçta bu benim kararım değil, tıpkı senin kararın olmadığı gibi."

"O benim karım ve çocuklarımın annesi. Çok haklısın, benim de söz hakkım var ve ben hayır diyorum!"

Jaxson beni destekleyerek, "Ben de onunla birlikteyim," diyor. "Julia'nın kendini riske atmasına asla izin vermem. Bunu yaşayan kız için üzülüyorum ve umarım ona yardım edecek birini bulurlar ama bunu Grace'den istemek adil değil."

"Bunun adil olduğunu söylemiyorum. Onun adına karar veremeyeceğini söylüyorum."

"Buradaki büyük adama katılıyorum." Çavuş burritosundan bir ısırık daha almadan önce başparmağını Cade'e doğru salladı.

"Çok geç, çoktan yaptım ve geri adım atmayacağım. Bunu o yapmıyor."

Onu kaybetme riskini göze alamam.

Olmuyor.

Ve eğer o piç bir daha ona yaklaşırsa, bu yaptığı son şey olacak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grace

"Sana söylüyorum Grace, sanırım benim oğlan senin kızıdan hoşlanıyor," diyor Kayla gülümseyerek, ben onun oturduğu tezgahı silerken. "Bana okuldaki ilk gününden ve başka bir çocuğun Hope'la konuşmasından, teneffüste onunla oynamasını istemesinden nasıl hoşlanmadığından bahsetti. Görünüşe göre Parker'la birlikte bunu hemen engellemişler," diye ekliyor kıkırdayarak. "Ona doğum günü hediyesi olarak ne alacağı konusunda ne kadar stresli olduğunu düşünüyorum ve şimdi de bu... Evet, hiç şüphe yok, oğlumun bir aşkı var."

Bunu duymak, dün sabahki felaketten bu yana yüzüme ilk gerçek gülümsemeyi ve kalbime sıcaklık getirdi. "Bu çok sevimli ve burada Parker'ın neden sürekli ona sataştığını merak ediyor."

"Kesinlikle, çünkü ondan hoşlanıyor. Bu yaştaki erkekler bunu böyle gösterir." Omuz silkiyor. "Sonuç olarak dün onlar için iyi bir gün olmuş gibi görünüyor. Üçünün aynı sınıfa girmesine sevindim."

"Evet, ben de. Çocuklar harika bir gün geçirdiklerini söylediler. Keşke bizim sabahımız daha iyi başlasaydı," diyorum, ona babamdan bahsetmek için bir yol bulmaya çalışıyorum çünkü konuşacak birine ihtiyacım var.

Kargaşamı hemen hissediyor ve doğruluyor. "Ne oldu?"

Kabinlerde oturan birkaç müşteriye bakarak ona yaklaşıyorum ve babamın beklenmedik ziyareti hakkında her şeyi anlatıyorum. Bu durumun komik bir yanı olsaydı yüzündeki ifade komik olurdu ama yok.

"Ne piç ama. Bu ne cüret!" diye fısıldıyor sessizce.

"İncinmemek için çok çabalıyorum. Beni sevmediğini biliyordum ama diğer kızı için kendimi riske atmamı istemesi... Bu gerçekten acı veriyor, Kayla."

Uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Özür dilerim."

"En üzücü kısmı ne biliyor musun?" Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak üzüntüyle fısıldıyorum.

"Ne?"

"On yedi yaşında bir kız ölüyor ve ben onun tek umudu olabilirim."

Hemen başını sallar. "Hayır Grace, beni dinle. Bu kız için benim de kalbim acıyor ve ona yardım edebilmeleri için dua ediyorum ama bunu kendi sorumluluğun olarak üstlenemezsin." Sessiz kalıyorum çünkü aynı fikirde olduğumdan pek emin değilim. "Sawyer ne dedi?"

Alay ediyorum ama kalbimin yeniden acıdığını hissediyorum. O zamandan beri konuşmadık ve bundan nefret ediyorum, bizi çevreleyen gerginlikten nefret ediyorum, özellikle de ona her zamankinden daha çok ihtiyacım varken.

"Uh oh, o kadar kötü mü?"

"Evet. Çok sinirliydi ve korkunç bir tartışmaya girdik. Bana patronluk tasladı ve bunu düşünmeyeceğimi söyledi."

Kocamı çok iyi tanıdığı için, "Onun gibi konuşuyor," dedi. "Her ne kadar asabi bir adam olsa da seni sevdiğini ve korktuğunu unutma."

"Biliyorum. İkimiz de hâlâ kızginken ve birbirimizle konuşmuyorken bunu hatırlamak zor."

"Belki de sorun budur. Belki de onunla konuşmalısın. Verdiği tepki karşısında ne kadar incindiğini söyle. İçini dök."

Başımı salladım. "Evet, haklısın."

Üzüntüyle bana bakmadan önce telefonuna göz atıyor. "Çok özür dilerim, gitmem gerek. Yirmi dakika içinde bir randevum var, sonra da Ella'yı anaokulundan almam gerekiyor. İyi olacak mısın?"

Ona el salladım. "Evet, evet. Beni bilirsin, ben her zaman iyiyimdir."

Tezgâhın yanına geldi ve bana sarıldı. "Güçlü kal Grace. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bu akşam seni arayacağım ve daha fazla konuşacağız."

"Teşekkür ederim."

"Her zaman." Geri adım atarak çantasını alır ve kapıya yönelir. "Güle güle."

"Hoşça kal," diyorum usulca.

Genç kızlardan oluşan kabin onun ardından ayrılıyor ve bana küçük bir el sallayarak karşılık veriyor. Geriye sadece Bay ve Bayan Atkins kalıyor. Gülümseyerek gidip kahve fincanlarını dolduruyorum, sonra da öğle yemeği için bir şeyler hazırlıyorum. Vitrine daha fazla dilim pasta koyarken kapının üzerindeki zil çalıyor.

"Bir dakika lütfen," diyorum, dilimleri hızla düzenleyerek. Kim olduğunu gördüğümde azalan bir gülümsemeyle selamlamak için başımı kaldırıyorum. Üzgün kadın tanıdığım ama daha önce hiç karşılaşmadığım biri. Görmemiş olsaydım bile

Yıllar önce babamı ilk aradığımda onun fotoğraflarını gördüğümde gözlerindeki yıkımdan kim olduğunu anladım.

"Grace Evans?" diye soruyor, sesinde de yüzünde olduğu kadar yoğun bir acı var.

"Evet, ben Grace," diye fısıldıyorum, kuru boğazımdan kelimeleri geçirmeyi başarak.

"Ben Barbara
Weston." "Kim
olduğunuzu
biliyorum."

Bir an beni izliyor, dudakları titriyor. "Üç gün öncesine kadar kim olduğunu bilmediğim için özür dilerim."

Omuz silktim ve ne diyeceğimi bilemeden ona hüzünlü bir gülümseme verdim. Kızlarının beni hiç bilmediğini düşündüm ama onun hakkında emin değildim. Ellerimin titremeye başladığını hissederek onları önümde sıkıca kavradım.

"İş yerinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

Sessiz kalıyorum, kalbim bu düşünceyle çarpıyor. İş yerinde yıkılamam.

"Lütfen. Sadece birkaç dakika. Meşgul olduğunuzu biliyorum."

Çaresiz yalvarışları karşısında onu reddedemiyorum. Saate baktığımda Mac'in yarım saat içinde öğle yemeği telaşına yardımcı olmak için döneceğini görüyorum.

"Evet, tamam." Bize en yakın kabine oturması için elimle işaret ediyorum. "Size bir şey getireyim mi? Kahve ya da bir dilim turta?"

"Hayır, ama teşekkür ederim." Oturduktan sonra fırının etrafına göz gezdiriyor, gözleri tezgâhın arkasındaki annemle benim büyütülmüş resmimize kilitleniyor. "Bu senin annen mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum usulca.

"O çok güzel." Sözleri samimi, fotoğrafa bakarken ifadesi yumuşak.

"Evet, öyleydi. İçi de dışı da."

Barbara annemin tam tersi görünüyor. O da güzel ama daha sofistike bir şekilde. Annemin uzun, dalgalı sarı saçları ve baktığınızda ruhunuza kadar hissedebileceğiniz sıcak kahverengi gözleri vardı. Barbara'nın ise küt kesilmiş kısa kahverengi saçları ve büyük olasılıkla genellikle parlak olan ama şu anda hüzünlü ve donuk mavi gözleri var.

"Bunun sizin için rahatsız edici olduğunu biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. John gelmemi istemedi ama gelmek zorundaydım." Çantasına uzanarak bir resim çıkardı ve bana uzattı, eli benimki kadar titriyordu.

"Bu benim Lucy'm, John'un sana hasta olduğunu söylediği Lucy," diye açıklıyor fotoğrafı ondan alırken. "Sadece birkaç ay önce çekildi."

Resimdeki genç kızın kirli sarı saçları, soluk mavi gözleri ve anında benimkini çağrıştıran canlı bir gülümsemesi var. O kadar mutlu ve hayat dolu görünüyor ki, annem ölmeden önceki halimi hatırlıyorum.

"Çocuğun var mı Grace?"

Bu soru üzerine bakışlarım onunkilere kaydı. "Evet. Altı yaşında ikizlerim var. Parker ve Hope."

"İkizler. Ne kadar harika." Gülümsüyor ama gönülsüzce, gözlerindeki keskin acı onu gölgeliyor. "O zaman eminim nereden geldiğimi anlayabilirsin." Kalın kalın yutkunuyor, nefesi kesiliyor. "Ondan nefret ettiğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Şu anda ben de ona oldukça kızgınım ama... lütfen bunun bebeğime yardım edip etmeme konusundaki kararınızı etkilemesine izin vermeyin."

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı, çektiği acının görüntüsü beni derinden etkiledi.

"Kocamın sana yaşattıklarını bildikten sonra bunu senden istemekten bile nefret ediyorum ama zamanımız tükeniyor ve şu anda tek umudum sensin." Sözlerinin sonunda bir hıçkırık kopuyor ve benim göğsümü de parçalıyor. Uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor. "Sana yalvarıyorum, lütfen, en azından onun için bir olasılık olup olmadığını görmek için test yaptırır mısınız? Onsuz yaşayamam. Eğer o ölürse, ben de onunla birlikte ölürüm."

Yüzümden sıcak gözyaşları süzülürken, resimdeki kıza tekrar bakıyorum. Hâlâ yaşayacak ve deneyimleyecek çok şeyi olan bir kıza.

"Evet," diye fısıldıyorum, yanaklarımı sıvazlayarak. "Bunu yapacağıma söz veremem. Benim de düşünmem gereken kendi ailem var, ama onun için bir seçenek olup olmadığını görmek için test yaptıracağım."

Rahatlamış bir nefes alır. "Teşekkür ederim. Şu anda tek istediğim bu." Çantasından bir kart çıkarıp bana uzattı. "Bu Dr. Schaefer, Lucy'nin doktoru. Her şeyi açıklayabilecek ve sizi test için içeri alabilecek. Sonuçların çıkması biraz zaman alabilir, aceleniz olsa bile, bu yüzden ne kadar erken gelerseniz o kadar iyi olur."

Kartı ondan alıp ayağa kalkıyorum. "Onu hemen arayacağım ve mümkün olan en kısa sürede içeri gireceğim."

Kabinden kayarak çıkıyor ve kollarını bana doluyor, bir hıçkırık daha onu terk ediyor. Ne kadar rahatsız edici olsa da ben de ona sarılıyorum çünkü şu anda ihtiyacı olan biri varsa o da bu kadın.

"Teşekkür ederim. Bunu düşünecek olmanızın bile benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

Aslında istiyorum, çünkü bu kadının kızını kurtarmak için gösterdiği çaresizlik bana kendi kızımı kurtarmak için yapabileceğim her şeyi düşündürüyor.

*

Öğle yemeği telaşı boyunca tam bir sis içinde çalışıyorum, zihnim yarışıyor ve kalbim ağrıyor. Son müşteriler de gittikten sonra Mac beni kucaklamak için kendine çekiyor. Ben de onu sıkıca kucaklıyorum ve kollarının bana verdiği rahatlığı içime çekiyorum.

"Konuş benimle sevgilim, seni böyle görmekten hoşlanmıyorum."

Geri adım atarak ona bakıyorum, endişeli kahverengi gözleri ona Barbara'yla yaptığım ziyareti anlatmamı istiyor. Dün sabah ona babamdan bahsettim.

"O kadın buraya mı geldi?" diye feveran ediyor. "Lanet olsun. Bu insanların nesi var böyle?"

"Sadece kızını kurtarmaya çalışıyor, bunu anlayabiliyorum."

Aklımın nerede olduğunu hemen anlıyor. "Tatlım, bunu konuşmuştuk. Bu senin suçun değil."

"Ama öyle, Mac. Şu anda bu genç kızın hayatı için tek umut benim."

Yüz ifadesinden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyor. "Kocanın bundan hoşlanmayacağını biliyorsun."

"Biliyorum. Ona henüz bir şey söylemeyeceğim. Sadece onun için düşünülüp düşünülemeyeceğimi görmek için test yaptırmayı kabul ettim. Zaten ona yardım edemeyeceksem, onu üzmenin ve bu konuda daha fazla kavga etmenin bir anlamı yok. Sonuçları aldıktan sonra ona söyleyeceğim ve oradan devam edeceğiz."

Yorgun bir nefes veriyor ve beni kollarına geri çekiyor. "Pekâlâ. Bundan hoşlanmıyorum ama tamam. Benden ne istediğini söyle yeter."

Bunu yapmamdan memnun olmasa da bana yardım etmek istemesi kalbimi ısıtıyor. "Yarın öğleden sonra Amber'la birlikte burada olabilir misin?" Okuldan sonra yardım ettiğim genç kıızı kastederek soruyorum. "Doktor beni o zaman görebilir."

"Elbette. Ben burada olacağım. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım."

"Teşekkürler Mac. Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Bu adam olmadan ne yapardım bilmiyorum; o her zaman sahip olmayı dilediğim babam.

"Ben de seni seviyorum, sevgilim. Her zaman."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sawyer

"Ne zaman gidiyoruz?" Parker homurdanıyor, ben toparlanırken kum torbalarından birine vuruyor.

"Yakında."

"Annemin bizi okuldan neden almadığını hâlâ bilmiyorum." Benimle göz teması kurmuyor ve çantaya daha sert vurmaya başlıyor.

"Şehirde yapması gereken işleri olduğunu söylemişim. Ayrıca ne zamandan beri burada olmaktan bu kadar nefret ediyorsun? Bunu kız kardeşinden beklerdim, senden değil." Hope'a baktığımda onu ağırlık banklarından birine uzanmış, elinde tüylü kalemi ve tüm pasta kreasyonlarını yazdığı pembe defteriyle görüyorum.

"Bugün annemle birlikte olmak istiyorum."

Geçen sabah Grace'le girdiğim tartışma yüzünden bana hâlâ kızgın olduğu belli. "Tavrından vazgeç evlat, yoksa uzun bir gece olacak."

Söylediğimin tam tersini yapıyor ve bana ters ters bakıyor. "Annemi daha fazla ağlatmadığın zaman duracağım."

Gerginim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah erkenden hepimizin uyuduğunu sanırken ağlıyordu. Kalkıp tualete gittiğimde onu duydum."

Vay anasını. Onun da erken kalktığını duydum, ama hala kızgın olduğu ve yanımda uyanmak istemediği için olduğunu düşündüm. Hâlâ konuşmuyor olmamızdan nefret ediyorum ama bu saçmalık bu gece bitecek. Üç gün yeter. Cupcake'imi geri istiyorum ve mutlu olmalıyım.

Önünde diz çökerek elimi omzuna koydum. "Dinle Parker, son birkaç gündür evde işlerin gergin olduğunu biliyorum ve üzgünüm ama bunu düzelteceğim, tamam mı?"

"Ona bir daha böyle bağırma. Sen dahil kimse ona bunu yapamaz."

Eğer çocuk şu anda annesini savunuyor olmasaydı, o geveze küçük pislige haddini bildirirdim.

Ancak, haklı olduğu bir nokta var.

"Ona bağırmıyordum. Sadece... bağırıyordum," diye açıklıyorum, durumu daha iyi hale getirmeden. "Bir anlaşmazlık yaşadık, olur böyle şeyler, ama bunu düzeltereğim."

"Tamam."

"İyi miyiz?"

Başını sallıyor, vücudu daha rahatlamış. "Evet, iyiyiz."

"Buraya gel, evlat." Sarılmak için onu kendime çektim. "Seni seviyorum ve anneni savunduğun için seninle gurur duyuyorum ama söz veriyorum benimle birlikte olmana gerek yok."

"Ben de seni seviyorum baba."

"Bana birkaç dakika ver ve buradan gidelim," diyerek onu serbest bırakıyorum. "Tamam." Çantaya vurmaya devam ediyor, bu sefer o kadar kızgın değil.

"Hey, baba?" Ben soyunma odasına gitmek üzereyken Hope salonun öbür ucundan bağıırıyor.

"Evet, Shortcake, ne var ne yok?"

"Hangisini daha çok seviyorsun, beyaz çikolatayı mı sütlü çikolatayı mı?" "Sütlü çikolata."

"Tamam. Nasıl heceleniyor?"

Sırtarak ona heceliyorum ve yazması biraz zaman alıyor.

"Senin Dön, Amca Jax. Ne? yap sen gibi Daha iyi,
Yaban Mersini ya da çilek?"

Jaxson, savaşçılardan birini gördüğü istasyonundan ona bakıyor. "Yaban mersini."

"Tamam, harika! Bunu nasıl heceliyorsun?"

Jaxson ona heceletirken ben de dolabımdan çantamı almaya gidiyorum. Ben dışarı çıkarken, Cade marshmallow'u heceliyordu, onun seçtiğini varsayıyorum.

"Sıra sizde, Bay Sarge. Hangisini daha çok seversiniz, krem şanti mi karamela mı?"

Sarge ringde yaptığı işi bırakır ve ona bakar. "Kesinlikle krem şanti, küçük hanım. Özellikle de benim kadınımınla birlikte gelirse," diye ekliyor göz kırparak.

Neyse ki Logan bunu duymak için şu anda burada değil. Hâlâ annesiyle Çavuş'un çıkmasına alışmaya çalışıyor.

"Üzgünüm ama kadınının fırına atılmak isteyeceğini sanmıyorum," diyor kıkırdayarak. "Şimdi, krem şanti nasıl heceleniyor?"

Onun için heceleyecek kişi benim.

"Bunu anneme göstermek için sabırsızlanıyorum. Muhteşem olacak" diyor ve kitabını kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Jaxson soruyor.

"Hepinize özel bir turta yapıyorum. Adı Kahraman Turtası olacak, çünkü hepiniz kahramansınız ve içine en sevdiklerinizi koyacağım."

Evet, Shortcake'im gibi bir kız yok. Cupcake'im hariç, onunla işleri düzeltmeyi planlıyorum, böylece o piç ortaya çıkmadan önceki halimize geri dönebiliriz.

ALTINCI BÖLÜM

Grace

"Geldiğin için teşekkürler Grace. Lucy için bir seçenek olup olamayacağını görmek istemen bile takdire şayan. Şu anda zaman kesinlikle çok önemli" diyor Dr. Schaefer.

"Rica ederim." Endişeli kalbimi sakinleştirmeye çalışarak elbisemin alt kenarıyla gergin bir şekilde oynuyorum.

"Bunun büyük bir karar olduğunu biliyorum, bu yüzden size her şeyi ayrıntılı olarak açıklamam önemli. Lucy'nin durumuyla başlayalım. Size de söylendiği gibi, kan dolaşımına giren ciddi bir bakteriyel enfeksiyon geçirdi ve böbreklerine saldırdı. Böbrek yetmezliği olan birinin durumu genellikle zaman içinde kötüleşir. Ancak septisemi, ki Lucy'de olan buydu, organlarınıza hızla saldırır. Enfeksiyonu durdurabilmemize rağmen, yine de onu çok hasta bıraktı ve böbreklerini onarılamayacak şekilde tahrip etti. Diyaliz zaten çok yorucu olabiliyor ve Lucy'nin bu kadar hasta olması onu daha da hasta ediyor. Bu onun için uzun vadeli bir çözüm değil, bu yüzden bu nakle çok ihtiyacı var."

Tüm bu bilgiler genç kız için kalbimin kırılmasına neden oldu.

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Lucy ile aynı kan grubuna sahip olsanız bile, hesaba katmamız gereken başka pek çok şey var. Önce kan tahlili yapacağız; kan grubu ve çapraz eşleşme için üç ana test yapıyoruz," diyor ve beni şimdiden kaybediyor ama yine de açıklamalarını dikkatle dinliyorum. "Ayrıca bugün böbreklerinizi ölçmek için bir ultrason yapacağım. Bu şekilde, her şey uyumlu çıkarsa, şu anda zaman önemli olduğu için kontrol edilecek bir şey daha azalacak."

"Uygun olup olmadığımı öğrenmek ne kadar sürer?"

"Genellikle haftalar sürebilir; ancak dediğim gibi, şu anda zaman çok hassas, bu yüzden hemen sipariş verdim. Sonuçları en geç bir hafta içinde almak için bastırıyorum."

Bir hafta... muhtemelen hayatımın en büyük kararlarından birini vermek için bir hafta. "Eğer eşleştirdiyse, kararınızı vermeden önce göz önünde bulundurmanız gereken birkaç şey var. Bu sık sık yaptığımız bir prosedür, ancak yine de

komplifikasyonlar. Lucy ile aynı nadir kan grubunu paylaştığınız için, bir şey olması ve başka bir böbreğe ihtiyaç duymanız halinde aldığınız riski anlamalısınız."

Başımı salladım. "Evet, bunu düşünmüştüm."

"Lucy'nin vücudunun, potansiyel olarak uyumlu olmasına rağmen sizin böbreğinizi reddetme olasılığı olduğunu bilmeniz de önemlidir."

"Ne?" Bu düşünce karşısında dehşete düşerek soruyorum. "Yani tüm bunlardan sonra hayatını bile kurtaramayabilir mi?"

"Bu doğru."

"Alınma Doktor, ama konuştukça bunun düşünmem gereken bir şey olduğunu daha az hissediyorum."

Yüz ifadesi yumuşar. "Endişenizi anlıyorum. Olası en kötü senaryoyla başladığımı unutmayın çünkü kararınızı verirken riskleri bilmeniz önemli. Ancak, tüm bunlarla birlikte, bunun herkes için işe yaraması da çok olası. Lucy ihtiyacı olan böbreğe sahip olabilir ve her ikiniz de hiçbir komplikasyon olmadan çok uzun, sağlıklı bir yaşam sürebilirsiniz. Bu bizim nihai hedefimiz ve bunun gerçekleşmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Bu hala çok fazla "eğer" demek.

"Ama o köprüye geldiğimizde geçebiliriz. Bu arada, Lucy'ye uygun olup olmadığınızı görmek için testleri yapalım."

Başımı sallıyorum, şu anda kelime bulmakta zorlanıyorum. Beni rahatlattığından emin olduğum bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor ve bizi ofisinden dışarı çıkarıyor.

İki saat sonra, elimde bir bardak meyve suyuyla eve gitmek üzere koridorda ilerliyorum. Hastanenin hediyelik eşya dükkanının önünden geçerken babam ve Barbara'yı görüyorum, bir şey hakkında tartışıyor gibiler. Başka bir çıkış yolu arıyorum ama Barbara beni fark ediyor.

"Grace." Babamın önündeki yerini bırakıp koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı. "Dr. Schaefer burada olduğunu söyledi. Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim. Testlerinde her şey yolunda gitti mi?"

Bizi garip bir şekilde izleyen babama bakıyorum ve ona sarılıyorum, rahatsız hissediyorum ama kaba olmak istemiyorum. "Sanırım yaptılar."

Geri çekiliyor, hüzünlü bir gülümsemeyle omuzlarımı kavlıyor. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Babam gelmek için o anı seçti. "Grace, geldiğin için teşekkürler."

Cevabım basit bir baş sallamadır.

"Burada yalnız mısın?" Barbara soruyor.

"Evet, kocam çocuklarımla birlikte," diyorum, Sawyer'ın burada olduğumdan haberi olmadığını söylemek istemeyerek. Bu düşünce karnımda suçluluk duygusu yaratıyor. "Aslında ben de tam çıkıyordum-"

"Onunla tanışmak ister misin?"

Bu soru karşısında geriliyorum, nabzım bu düşünceyle gergin bir şekilde atıyor. "Benden haberi var mı ki?"

Başını sallıyor. "Evet, hem o hem de Piper biliyor."

Bunu yapabilir miyim? Yapmak istiyor muyum? Ya yapamazsam? Hayır demek çok daha zor olurdu.

"Barbara, onu rahat bırak," diyor babam, cevap vermeme fırsat vermeden. Beni zor durumda bırakmak istemediği için mi yoksa onunla tanışmamı istemediği için mi böyle davrandığını bilmiyorum. Benim tahminim ikincisi ve bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Sorun değil tatlım, zorunda değilsin, anlıyorum" diyor, gülümsemesini korumak için elinden geleni yapıyor, ama suçluluk duygusu hala beni rahatsız ediyor.

"Onunla buluşacağım," diye ağzımdan kaçırdım, kendimi şaşırtarak. "Yani, benimle tanışmak isterse tabii."

Gülümsemesi daha samimi bir hal alıyor. "Seveceğini biliyorum. Hadi gel." Kolunu bana dolayarak bizi asansöre götürüyor ve üçüncü katın düğmesine basıyor.

Her şey sessiz ve garip, özellikle de babam yüzünden. Onun yanında olmak benim için çok zor. Bu kararı vermemin onunla hiçbir ilgisi olmayacak ve her şey daha önce hiç tanışmadığım genç bir kızla ilgili olacak.

Gelişimizle birlikte yoğun bakım ünitesine adım atıyoruz ve ellerimi yıkamam için bir lavaboya götürülüyorum. Barbara kapının kolunu kavradığı anda kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Ben burada bekleyeceğim," diyor babam, bu da beni biraz daha az tedirgin ediyor. Onun da orada olmamasını tercih ederim. Bu zaten yeterince zor.

Barbara belli ki ona katılıyor ve başıyla onaylıyor. Yumuşak bir vuruşla kapıyı yavaşça açar ve içeri girer. "Hey, burada tanışmanız gereken biri var kızlar." Arkasını döndüğünde beni hala kapının yanında, donmuş bir şekilde dururken gördü.

spot. "Hadi tatlım. Her şey yolunda." Bir elini sırtıma koyarak beni içeri götürdü. "Kızlar, sizi Grace Evans'la tanıştırmak istiyorum."

Gözlerim önce hastane yatağının yanında oturan kıza kilitleniyor. "Grace, bu Piper." Barbara onu tanıtıyor.

Piper ayağa kalkıyor, gözlerini kocaman açmış beni süzüyor. Uzun boylu, ince yapılı, sarı saçlı ve koyu mavi gözlü. Bana nazik ama hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Merhaba Grace. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Merhaba Piper, ben de memnun oldum." Uzanıp elini sıktım.

"Bu bizim uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimiz değil mi? Bak Pipe, o ikimizden de güzel. Sanırım ailedeki tüm bakışların kimde olduğunu biliyoruz." Bu alaycı ama kırılğan ses karşısında gözlerim bakmaktan kaçındığım kıza kayıyor ve onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Fotoğrafındaki gibi güzel ama fotoğrafta gördüğüm canlı kıza hiç benzemiyor. Teni solgun, açık mavi gözleri daha donuk ve yanakları çökmüş. Yine de ne kadar zayıf görünse de gülümsemesi güçlü ve odadaki herkes arasında en içten olanı. Bu gülümseme bende oracıkta yıkılma isteği uyandırıyor.

Piper kolunu dürterek onu susturur.

"Ve bu komedyen de Lucy." Barbara, yumuşak ve şefkat dolu sesiyle genç kızı tanıtıyor. "Ona aldırmayın, her zaman söyleyecek eğlenceli bir şeyleri vardır."

Ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi sunuyorum. "Merhaba Lucy, seninle tanıştığıma memnun oldum." "Ben de öyle, geldiğin için teşekkürler," diyor daha ciddi bir tonda.

Başımı sallıyorum, boğazım çok sıkılıyor.

"Piper, tatlım, neden Grace ve Lucy'ye konuşmaları için biraz zaman vermiyoruz?"

İçgüdüsel olarak hemen itiraz etmek istedim ama etmedim. Çünkü Lucy ile tanıştıktan sonra onu tanımak istiyorum.

Barbara koluma dokundu. "Seni dışarıda bekleyeceğiz. Acele etme," diyor Piper'la birlikte odadan çıkmadan önce.

Kapının tıklamasıyla yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Oturabilir miyim?"

"Tabii ki hayır."

Yanına oturuyorum ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

"Tezahürat yaptığını duydum."

"Evet, takımımın kaptanıyım. ya da öyleydim. Bunu

seviyorum." "Ben de seviyorum. Lisedeyken ben de amigoluk yapardım."

"Gerçekte
n mi?"

Başımı
salladım.

"Bu harika. Annem bana bir fırının olduğunu söyledi."

Gülümsüyorum. "Evet. Küçüklüğümde beri hayalini kurduğum bir şeydi. Kocam birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de bana almıştı." Hatırladıkça göğsümü bir sıcaklık kaplıyor.

"Vay canına. Ne Noel hediyesi
ama." "Öyle," diye katılıyorum
kıkırdayarak. "Ne tür şeyler
pişiriyorsun?"

"Her şey ama özellikle turtalar, onlar benim uzmanlık alanım. Kahvaltı turtaları, öğle yemeği turtaları, akşam yemeği turtaları, tatlı turtaları."

"Çok farklı turtalar var," diyerek beni gülümsetiyor. "Kaç tane tarifiniz var?"

Sohbeti devam ettirmeye çalışıp çalışmadığından emin değilim ama gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, bu yüzden ona annemle birlikte ilk yaratmaya başladığımız andan itibaren onlar hakkında her şeyi anlatıyorum. "En iyi tariflerden bazıları onun ama çoğu küçük kızımın yardımıyla bana ait" diye ekliyorum, sesim şefkatle yumuşuyor.

Gülümsüyör. "Annem ikizlerin olduğunu
söyledi." "Evet, var."

"Bana onlardan bahset," diye fısıldıyor, yorgunluğu alçak ses tonunda aniden belirginleşiyor.

"Altı yaşındalar. Oğlum Parker, babası kadar cesur ve kendinden emin; annemin adını taşıyan küçük kızım Hope ise her zaman bir kızda olmasını istediğim her şeye sahip. Tıpkı annem ve benim eskiden olduğumuz gibi ve buna çok değer veriyorum."

"Annen vefat etti," diyor sorudan ziyade bir açıklama olarak.

Başımı salladım.

"O yaptı." "Özür
dilerim."

"Teşekkür ederim."

Neyse ki konuyu kapatıyor. "Harika bir aileniz var gibi görünüyor."

"Öyle. Onlar benim için dünyalara bedel."

A r a m ı z a sessizlik yerleşirken gözlerini kaçırıyor. Ellerin gergin bir şekilde battaniyeyle oynadığını fark ediyorum. "Biliyorum, sadece tanışmak için buluşuyoruz."

İlk sefer falan ama dūşünecek olursan, teknik olarak kardeş olduğumuz için senin çocukların benim yeğenlerim sayılır."

Bunu ilk kez dūřünmüyor olsam da, bunu söylediđini duymak beni hala derinden etkiliyor, çünkü onlar çocuklarımla benim tarafımdan sahip olduđu tek kan bađı olan akrabalar. "Bu dođru."

Gözleri yine benimkileri buluyor, gözyaşları parlıyor ama sesi güçlü. "Bunu yapmak zorunda değilsin Grace. Ailemin sana yalvardığını biliyorum ama yapmak zorunda değilsin." Nefesi kesiliyor, ilk gözyaşları dökülüyor ve boğazımı fena halde yakıyor. "Yalan söyleyip ölmekten korkmadığımı söylemeyeceğim, çünkü korkuyorum. Çok korkuyorum," diye fısıldıyor. "Cesur bir yüz takınmaya çalışıyorum, özellikle de ailem için çünkü bunun onları öldürdüğünü biliyorum. Ama bu senin sorumluluğun değil. Güzel bir ailen var ve bunu riske atmak istemediğin için seni zerre kadar suçlayamam, özellikle de babamın yaptıklarından sonra. O yüzden lütfen bunu yapmak zorunda olduğunu dūřünme. Kaderim senin ellerinde değil. Ne olacaksa olacak. Bunu kabulleneceğim ve iyi olacağım."

Yıkılmamak ve istediğim gibi hıkırmamak için sahip olduğum gücün her zerresini kullanıyorum. Bunu yapmam için bana yalvarması gereken tek kişi, yalvarmayan tek kişi. En az bencil olan o.

Elini uzatıp sıkıca kavırıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum ona, yapmamam gerektiğini bilsem de elimde değil. şu anda her şey ona dünyayı vaat etmem için bana bağırıyor - hayatını vaat etmem için. "Nasıl bilmiyorum ama kalbimde hissediyorum. Her şey yoluna girecek."

Başını sallıyor ama bana inanmadığını söyleyebilirim. "Teşekkür ederim. Sadece gelip test yaptırdığın için bile. Teşekkür ederim."

Eğilip ona sarılıyorum. Bir, çünkü buna ihtiyaım var; iki, çünkü yüzümden aşağı süzülen taze gözyaşı dalgasını gizlemeyi umuyorum. Kırılma noktama o kadar yakınlam ki buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Göz teması kurmadan dudaklarım alnını buluyor ve oraya nazik bir öpücük konduruyorum. "Dinlen Lucy. Geri döneceğim," diye fısıldıyorum gitmek için ayağa kalkmadan önce.

"Hoşça kal Grace," diyor
usulca. "Yakında görüşürüz."

Odadan çıkarken görüşüm bulanıklaşıyor. Koridorda aceleyle ilerlemeye başlıyorum ama biri adımı seslenince duruyorum. Arkamı döndüğümde Piper'ın kapının yanında durduğunu görüyorum.

Bana yaklaşıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış ve lekeli. "Ona yardım edecek misin?"

Göğsümü dolduran acıyı bastırarak konuşmaya çalışırken ciğerlerime hava çekiyorum. "Yapabilir miyim onu bile bilmiyorum. Testlerin ne göstereceğini bilmiyorum."

Beni dikkatle izliyor, gözleri değerlendiriyor. "Seni vazgeçirmeye çalıştı. Değil mi?"

Bunu yapmak zorunda değilsin Grace.

Lucy'nin özverili sözleri beni hıçkırıklara boğdu ve şu anda bunu yapamayacağımı biliyorum.

"Özür dilerim. Gitmem gerekiyor." Dönüp asansöre koşmadan hemen önce Piper'ın başını salladığını görüyorum. Arabama binene kadar kendimi tutmayı başarıyorum, sonra paramparça oluyorum. Alnım direksiyonun üzerine düşüyor ve vücudumdaki tüm acıları haykırıyorum. Durumun adaletsizliğine, vermem gereken korkunç karara ağlıyorum ama en çok da uzun ve sağlıklı bir hayat yaşamayı hak eden on yedi yaşındaki cesur kız için ağlıyorum.

Bunun olmasına izin veremem. Bunu atlatması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Yapmak zorundayım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Grace

Kalbim kırık bir şekilde kasanın yanındaki tezgâha oturup annemle benim resmimize bakıyorum. Fırın çoktan kapanmıştı. Karanlık çöktü ve çocukları yatırmak için evde olmadığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama şu anda beni görmelerini sağlayacak durumda değilim. Duygularımı saklayabilmemin hiçbir yolu yok.

Annemin parlak gülümsemesine ve sıcak kahverengi gözlerine bakarken, sessizce ondan rehberlik istiyorum. Ne kadar zor olsa da her zaman onun burada olmadığı gerçeğine takılmamaya çalışıyorum ve bunun yerine Sawyer sayesinde hayalimizi yaşadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Ailemle geçirdiğim her anın değerini bilmeye ve hayatı dolu dolu yaşamaya çalışıyorum. Ama bazı günler -çoğu günler- onu özlememek çok zor. Hope ve benimle ne kadar eğleneceğini ya da Parker'ın komik doğasını ve Sawyer'ın kibirli ama büyüleyici kişiliğini ne kadar seveceğini düşünmemek zor.

Böyle zamanlarda onu daha da çok özlüyorum. Burada olması ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için neler vermezdim. Doğru kararı vermem için bana yol gösterebilirsin. Lucy ile tanıştıktan sonra doğru kararın ne olduğunu kalbimde hissediyorum. Eğer testler eşleşirse bunu onun için yapmalıyım ama ne pahasına? Sawyer beni affedecek mi? Sevgisinden hiç şüphe etmedim ama öfkeleneneğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse çok iyi noktalara değiniyor.

Peki ya ailemin fedakarlıkları?

Ama Lucy ile tanışmadı. Ölüm döşeğinde yatan, hayatı için savaştan güzel, özverili kızı görmedi. Cesur olmaya çalışıyor ama ölmekten korkuyor. Önünde koca bir hayat olan bir kız.

Kız kardeşim olan bir kız.

Onu hayatım boyunca tanısam da tanımasam da, o benim kız kardeşim. O ve Piper kaba ve zalim olmayan tek yaşayan akrabalarım. Gerçekten nazik görünüyorlar, anlaşılabileceğim kızlar gibi. Bugün onlarla bir bağ hissettim, özellikle de Lucy ile.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını daha hissedince, derin bir iç çekerek gözyaşımı siliyorum ve tezgâhtan aşağı atlıyorum. Parmağımı öpüyorum, bastırıyorum

Annemin dudaklarına yapıştım ve alnımı onun omzuna koydum. "Seni seviyorum anne ve seni çok özledim."

Kapının açılma sesi beni bulduğum andan uzaklaştırıyor. Sawyer'ı görmek için arkamı döndüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Beni korkuttun," diye nefes alıyorum elimi göğsüme götürerek.

"Üzgünüm, Cupcake."

Birbirimizi izliyoruz, aramızda sessiz bir alışveriş geçiyor. Onu görmek kırılğan kalbimin yeniden sızlamasına neden oluyor. Umutsuzca ona gitme, kollarını etrafımda hissetme ve kalbinin güçlü, sabit atışını duyma isteği duyuyorum. Son birkaç gündür onu çok özledim. Aramızdaki gerilim ve mesafeden nefret ediyorum.

"Çocuklar nerede?" Yavaşça soruyorum.

"Yatakta. Biz dönene kadar iyi olacaklarını düşündüm."

Yüzünde o alaycı sırıtış belirene kadar gözlerim dehşetle açılıyor. "Hiç komik değil Sawyer," diye homurdanıyorum.

O seksi sırıtışıyla sessizce bana doğru ilerliyor. Onun kararlı adımları ve sert bakışları karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak soruyorum. "Buraya senin için geldim. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Uh oh... Nabzım şimdi bambaşka bir nedenle atıyor. *Bugün hastaneye yaptığım ziyaretten haberi var mı?*

"Ne gibi?" Fısıldıyorum.

"İşte böyle." Bir kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekiyor, sonra da dudaklarımı hararetli bir şekilde okşuyor.

Parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor, dünyamdaki her şeyi aniden yeniden yoluna koyarken içimden mutluluk dolu bir iç çekiş çıkıyor.

Beni ayaklarımdan kaldırıp yerden birkaç santim yüksekte sallanmalarına izin vermeden hemen önce ondan bir hırıltı yükseliyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve sıcaklığını içime çekerek ona sarılıyorum.

"Çok uzun zaman oldu, Cupcake," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Bu olmadan çok uzun zaman oldu." Sallanan kapıdan mutfığa doğru üflüyor ve beni adaya oturtuyor. Büyük, sıcak elleri eteğimin altından kayıyor ve kalçalarımı kavramak için uyluklarımdan yukarı çıkıyor. Ağzı boğazımın hassas etine doğru ilerlerken değerli havayı içime çekiyorum. "Artık yok Grace. Beni duyuyor musun? Sen benim karımsın, yani her gün senin zevkini, vücudunu ve kalbini alıyorum. Sen bana aitsin."

Parmakları ipek külotumun ortasına doğru ilerleyip beni ustaca okşarken inliyorum. "Pislik olmadığın zaman sana aitim."

Yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirmeden önce kıkırdadığını duyuyorum. "Aslında sen her zaman bana aitsin, ama"-eliyle yanağımı okşuyor-"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim, Cupcake. Seni seviyorum ve her şeyin o piç ortaya çıkmadan önceki haline dönmesini istiyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Ben de. Bu mesafeden nefret ediyorum. Seni çok özledim. Son birkaç gündür sana ihtiyacım vardı."

Ağır bir nefes veriyor, alnı benimkine düşüyor. "Biliyorum bebeğim. Özür dilerim. Sinirlenmemeliydim. Ona kızgındım, sana değil, ama artık bunun bir önemi yok. O hiç gelmemiş gibi davranacağız ve her şey eski haline dönecek." Arkasına uzanarak arka cebinden bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Nedir bu?" Açarken sordum. Dört uçak bileti çıkarınca gözlerim ona kayıyor.

"Birkaç günlüğüne ailemi ziyarete gideceğiz." "Ne? Ne zaman?" Şok içinde sordum.

"İki gün içinde ayrılıyoruz."

"İki gün mü?" Gıcırđıyorum. "Ama- ama fırın ve çocukların okulu. Öylece-"

Elini ağzıma götürerek beni sustururken ona ters ters bakıyorum. "Sakin ol, Cupcake. Her şey halledildi. Mac fırını idare edecek ve tüm kızlar yardıma koşacak. Özellikle Anna ve Kayla. Jaxson ve Julia Chuckie'yi alacaklar ve çocukların öğretmeniyle konuştum bile. Her şey yolunda."

Biletlere bakıyorum ve Lucy'yi düşünmeden edemiyorum. Bana ihtiyacı olursa ya da gittiğimi öğrenir ve geri dönmeyeceğimi düşünürse ne olacak?

Sawyer'ın kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Hadi Grace. Birkaç günlüğüne buradan gidelim ve tüm bu saçmalıkları unutalım. Yaz boyunca gitmek istedik ama işler çok yoğun olduğu için fırsat bulamadık. Buna ihtiyacımız var, ailemizin buna ihtiyacı var."

Haklı olduğunu bildiğim için iç çekiyorum. Dr. Schaefer Lucy'nin sonuçlarının bir haftadan önce çıkmayacağını söylemişti.

"Annem çok heyecanlı, umutlarını kırmak ve onu ağlatmak istemezsin, değil mi?"

Göğsüne bir tokat atıyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. "Annemi beni suçlamak için kullanma, Sawyer Evans."

Elleri önlüğümün arkasına gidiyor, gevşek düğümü çözerken dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Pekâlâ, bebeğim. Suçluluk duygusu yüklemek yerine, seni ikna etmeme ne dersin?"

"Tamam."

Kıkırdaması bir iniltiye dönüşüyor. "Kahretsin, uyumlu olmana bayılıyorum, sikimi çok sertleştiriyor."

"Genelde bunun olması için fazla bir şey gerekmez," diye takılıyorum ama parmakları bluzumun minik düğmelerini iliklerken heyecandan nefesim kesiliyor.

"Söz konusu sen olduğunda değil, Cupcake. Yaptığın her şey beni sertleştiriyor." Gömleğimin kollarımdan aşağı kaymasına izin vererek sütyenimin ön kopçasını açıyor ve göğüslerimin ağırlığını kavırıyor. "Özellikle de göğüslerin. Sürekli ağzımı onların üzerinde gezdirmek ya da sikimi aralarına sokmak için can atıyorum."

"Tanrım, Sawyer." Dokunuşuna doğru eğilerek inliyorum.

Küstahça sırtıyor, iğrenç sözlerinin beni ne hale getirdiğini çok iyi biliyor. Uzanıp parmağını yanımdaki kâseye daldırıyor ve daha önce yaptığım çikolatalı kremalı pasta dolgusunu bir meme ucumun üzerine sürüyor. Serinlik hissi bu kadar inanılmaz olmasaydı, partimi mahvettiği için onu azarlardım.

Eğilip onu emerken, dişleri hassas ucumu çekiştirirken ateşli bir çığlık kopuyor içimden. Parmaklarım saçlarına saplanıyor ve onu kendime esir ediyor. Onu sadece diğer meme ucuma daha fazla çikolata sürmesi ve aynı ilgiyi göstermesi için yeterince uzun süre serbest bırakıyorum. Kalçalarım karnına doğru itiliyor, bacaklarımın arasındaki keskin ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Gömleğinin altına uzanıyorum ve tırnaklarımı belirgin karın kaslarında gezdiriyorum, bunun onu çıldırttığını biliyorum. Tam boyuna gelmeden önce ondan derin bir inilti yükseliyor, arkasına uzanıyor ve elbisesini başının üzerine çekiyor. Kenara yaklaşıyorum ve hemen pantolonuna uzanıyorum, ellerim aceleyle titriyor ama o bir eliyle bileklerimi kavrayarak girişimlerimi durduruyor.

"Henüz değil." Göğsüme bastırarak beni sırtüstü yatmaya zorluyor, sonra da çökmekte olan dolguyu vücuduma daha fazla yayıyor. Ağzı karnıma doğru lezzetli saldırısını sürdürüyor. Benimkini çıkarmak yerine

Eteğimi kalçalarımnda topluyor, sonra burnunu külotumun ince, ıslak sateninde gezdiriyor.

"Sawyer." Adı yalvaran bir iniltiyle düşer.

Bacaklarımdan aşağı çekmeden önce başparmakları ince kayışların kenarlarına takılıyor. Hâlâ eve gitmem gerektiği için her zamanki gibi koparmadığı için minnettarım.

Bir parmak eklemine ıslak etimde gezdirirken sert bir nefes alıyorum, sıcak nefesi ağrıyan göbeğime sadece birkaç santim uzaklıkta.

"Ağzımı istiyor musun,
bebeğim?" "İstediyimi
biliyorsun."

"O zaman bir de senden duyayım Grace."

Dirseklerimin üzerinde yükselip ona bakıyorum, bakışlarım onunkilerle kilitleniyor. "Amımı yalamanı istiyorum," diye nefes alıyorum, tam da duymak istediği kelimelerin bunlar olduğunu bilerek.

O seksi sırtış dudaklarına değdiği anda yeşil gözleri parlıyor. "Aferin kızıma." Baldırlarımdan tutarak bacaklarımı güçlü omuzlarının üzerinden geçiriyor ve topuklularımı bırakıyor. İçime girmeden önce bir baldırımın iç kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Haykırıyorum ve zevk bedenimi sararken sırtüstü düşüyorum. Usta dili klitorisimde çalışıyor, sıcaklık kanımda bir cehennem gibi yanıyor. Ağzına doğru eğilirken topuklarım sırtına gömülüyor.

Kalçalarımı kavrayarak beni yerimde tutuyor, beni daha da yükseğe çıkararak yıkımın kıyısına yaklaştırıyor. "Şimdiden çok yaklaştın Grace. Ne yapman gerekiyorsa yap," diye mırıldanıyor bana karşı.

Bir iniltiyle göğüslerimi avuçluyorum, sertleşmiş meme uçlarımı güzel bir acıyla sınırlayan bir basınçla sıkıştırıyorum. Aynı anda Sawyer bir parmağını içime sokuyor ve sert tomurcuğumu dudaklarının arasına alarak beni paramparça ediyor. Adını haykırıyorum ve tatlı bir coşku içimden geçerken tezgâha doğru eğiliyorum.

Sawyer'ın dudakları vücudumda geziniyor, ben yavaşça yeniden gerçekliği bulurken her bir ten parçasını seviyor. Dişleri hassas meme ucumu tırmıklayarak tatmin olmuş bedenimi yeniden hayata döndürdüğünde yumuşak bir inilti kaçıyor içimden. "Tanrım, ağzını seviyorum."

"Evet, ama sen benim aletimi daha çok
seviyorsun, değil mi?" Kıkırdıyorum.

"Aslında ben seni daha çok seviyorum."

Yüzünü benimkiyle aynı hizaya getiriyor ve o orantısız sırtışıyla beni onurlandırıyor. "Ben de seni seviyorum, Cupcake."

Ağız benimkiyle birleşirken kollarım boynuna dolanıyor. Bacaklarımı kalçalarına kilitliyorum ve kot pantolonunun pürüzlerine doğru itiyorum. Bir hırıltıyla ayağa kalkıyor, beni de yanına alıyor, göğüs göğüse, ten tene. Beni soğutucunun kapısına sıkıştırmadan önce mutfak boyunca ilerliyor.

Sırtımın sıcak etine değen soğuk metal karşısında nefesim kesiliyor. "Tanrım, bu çok soğuk."

"Merak etme bebeğim, seni ateşe vermek üzereyim," diyor küstahça, kot pantolonunun tokasına uzanarak.

Ukala yorumu için ona haddini bildirmek üzereyim ama içime girip beni bedenim ve ruhumla ele geçirdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Dudaklarımdan bir zevk çılgılığı dökülüyor, parmaklarım omuzlarına gömülüyor, dokunuşumun altındaki sivri yaraları hissediyorum.

Hala her gördüğümde ya da hissettiğimde bana acı veren yaralar. Onun gibi onurlu bir adamda olmaması gereken yaralar.

"Tanrım, inanılmaz hissediyorsun," diye inliyor. "Her seferinde ilk sefermiş gibi hissediyorum Grace."

Alnım onunkine düşüyor, sözleri karşısında duygularım boğazımı tıkkıyor. "Çünkü o biziz."

"Bu doğru, bebeğim. Birlikte mükemmeliz." Gözlerimi kapatıyorum, bana bu şekilde bağlanmasının verdiği hissi özüksüyorum. "Nasıl istersin?" diye soruyor. "Yavaş ve derin mi yoksa sert ve hızlı mı?"

Gözlerim hızla açılarak onun parlak yeşil gözleriyle kilitleniyor ve onun serbest bırakılma ihtiyacını görüyorum. Tamamen terk edilme ihtiyacını, tıpkı şu anda benim yaptığım gibi. "Yukarıdakilerin hepsi."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diyor pis bir sırtışla. Bacaklarımı kollarının arasına alıp nefesimi keserek içime girmeye başladı. Önce yavaş, derin darbelerle vücudumdaki her sinir ucuna vuruyor. Gözleri benimkilerle bağlantıda kaldı. "Bana göğüslerini ver bebeğim, o güzel küçük meme uçlarını emmeme izin ver."

Ateşli bir iniltiyle göğüslerimi bir araya getirip ağzına götürüyorum. Her bir sıkı tomurcuğu emip çekiştirirken derin itişleri asla duraksamıyor ve amımın onun etrafında sıkıca kenetlenmesini sağlıyor.

"Tanrım, Sawyer. Becer beni, lütfen."

Nefesimi kesen bir yoğunlukla içime girmeye başlamadan önce ondan sadece hayvani olarak tanımlanabilecek bir şey fışkırıyor. Başım soğutucuya doğru düşüyor, beni zevk dışında her şeyden mahrum bırakırken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Ham, vahşi ve kesinlikle mükemmel. Aleti içimdeki sihirli yeri okşamaya başlıyor.

"Oh Tanrım." Yaklaşan orgazmımı hissederken terden sıırılsıklam olmuş omuzlarını pençeliyorum.

"Aferin kızıma, bırak alayım bebeğim. Sıkı küçük amcığınla sikimi sık."

Beni ikinci kez uçurumun kenarına göndermek için tek ihtiyacım olan şey onun iğrenç sözleri. Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm içime çarparken gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor.

Sawyer da benimle birlikte gelip yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdüğünde acı dolu bir inilti yükseliyor. Onu kendime yakın tutuyorum, parmaklarım kalın, dağınık saçlarında dolaşırken ikimiz de uçtuğumuz yerden aşağı iniyoruz.

Dudaklarının omzuma, oradan da kalbime doğru ilerlemeden önce boynuma hafifçe bastırıldığını hissediyorum. Son birkaç günü ve ondan sakladığım sırrı düşündükçe duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Sonsuza dek sana sahip olacağıma söz ver," diye fısıldıyorum.

Gerildi ve yüzünü benimkine doğru kaldırdı. Sol elimi tutarak aramızda tutuyor ve bana evlilik yüzüğümü gösteriyor. "Sana bu sözü çoktan verdim Grace ve asla sözümünden dönmem. Bana sonsuza dek sahip olacaksın."

"Ne olursa olsun mu?"

Yoğun gözleri benimkileri tutuyor. "Evet, bebeğim. Ne olursa olsun."

Kollarımı boynuna doluyor, düşmek üzere olan gözyaşlarımı saklamak için ona sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum, Sawyer."

"Ben de seni seviyorum." Beni kendine yakın tutuyor. İçindeki soruları hissediyorum ama neyse ki sormuyor. "Hadi bebeğim. Eve gidelim."

Eve gitmek için giyinirken içimi kemiren suçluluk duygusunu bir kenara itmeye çalışıyorum.

Ona söyleyeceğim. Sonuçları öğrendiğimde ona söyleyeceğim ve beni affetmesi için tüm benliğimle dua edeceğim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sawyer

"Yaşasın, geldik!" Ailemin uzun ve dolambaçlı araba yolundan geçerken Hope ve Parker tezahürat yapıyor.

Grace dönüp onlara bakıyor, o pislik evime geldiğinden beri ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme. Pastanedeki o geceden beri her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm ve onlar da bizimle birlikteydi ama o değil. Hâlâ üzgün görünüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Önümüzdeki birkaç gün içindeki hedefim onu tekrar mutlu etmek. Cupcake'imi geri istiyorum.

Ailem dışarıda merdivenlerde bekliyor, en az çocuklar kadar heyecanlı görünüyorlar.

"Hepiniz görgü kurallarını hatırlayın, duydunuz mu?" Grace ders veriyor.

"Merak etme anne, yapacağız." Ben durur durmaz Hope araçtan atlıyor, Parker da hemen arkasından geliyor.

Grace'e bakıyorum. "Görgü kurallarına uymayı hiç düşünmüyorum. Özellikle de seninle."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, ki bu tam da beklediğim şeydi. "Senden daha azını beklemiyordum. Ancak konuşmana dikkat et yoksa annen o pis ağzını sabunla yıkayabilir." Kıkırdayarak kapıyı açmaya gidiyor ama kaçamadan kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Gözleri parlıyor ve dudakları usulca aralanıyor.

Çenesinin her iki yanını hafifçe kavrayarak ağzını yukarı kaldırıyorum, o küçük aralığın arasını yalıyorum ve nefesindeki kesikliği duyuyorum. "Bu pis ağzımla sana yapmaktan hoşlandığım tüm pis şeyleri hatırla, Cupcake."

Bana bakıyor, yanakları kızarmış. "Merak etme. Bana yaptıklarını asla unutmam." Sesinde hüznü bir nota var, hoşuma gitmeyen bir nota. duruşma.

"Her şey yolunda mı Grace?"

Gözlerinde kısa süreliğine bir şey parlıyor ama hemen küçük bir gülümsemeye bunu gizliyor. "Her şey yolunda."

Saçmalık!

Öyle olmadığını biliyorum ama şimdi zamanı olmadığını bildiğim için ona bu konuda baskı yapmıyorum.

Eğilip alnından öpüyorum. "Hadi, bebeğim."

Cipten iniyoruz ve ön tarafa doğru yürüdüğümde Grace'in Hope'la birlikte annemin kollarında olduğunu görüyorum. "Burada olmanıza çok sevindim. Sizi çok özledik."

"Biz de sizi çok özledik," diyor Grace ona sarılarak.

Babam kucağında Parker'la yanıma geldi ve bana elini uzattı. "Hey, oğlum, seni görmek güzel."

"Sen de baba," diyorum elimi sıkarak.

Annem yanıma geliyor ve gömleğimin yakasından tutup beni aşağı çekiyor ve yüzümün her yerini öpüyor. "Seni çok özledim."

"Seni gördüğüme sevindim anne," diye mırıldanıyorum, Hope'un kıkırdadığını duyuyorum.

Bir çığlık havayı dolduruyor ve Sam'in kapıdan fırlayıp geniş ön merdivenlerden aşağı indiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Grace ve babam Parker'la kucaklaştığı için önce o bana saldırıyor.

"Ziyarete gelmenin tam zamanı, ağabey!" diyor ve beni kafama geçirmeye çalışmadan önce yanağıma şapırtılı bir öpücük konduruyor.

Onu çevirip baş aşağı asıyorum.

"Hey, hadi ama, Jesse burada değil diye bana bunu yapamazsın."

"Ne istersem yaparım," diye homurdanıyorum. "Yarım pint demişken, o nasıl?"

"Harika," diye cevap veriyor annem gülümseyerek. "Daha önceden haber vermiş olsaydı Matt'le birlikte hafta sonu için de geleceklerini söyledi."

Jesse üç yıl önce moda kariyerini başlatmak için Los Angeles'a taşındı. Bu konuda büyük bir başarı elde etti ve kocası Matt ile de burada tanıştı.

"Her zaman bir sonraki sefer vardır. Ayrıca, bizi görmeye gelmelerinin üzerinden çok zaman geçmedi. En azından o ziyarete geliyor," diyorum ve hâlâ baş aşağı duran Sam'e dokunmaya çalışıyorum.

"Evet, onu çok fazla görmeyen tek kişi sen değilsin," diye homurdanıyor babam.

Kız kardeşim geriliyor ve annem onu azarlıyor. "John, şimdi olmaz."

Burada ne halılar dönüyor?

Sam koluma bir tokat atarak sessizliği bozmadan önce uzun bir süre sessiz ve garip bir ortam oluşuyor. "Kalkmama izin verecek misin? Kafama bu kadar kan hücum ederken düşünemiyorum."

Ona acıyarak, onu tekrar ayağa kaldırıyorum ve sonra Umut'u annemin elinden kapıyor. "Benim küçük tatlı prensesime bak. Çok büyüyorsun ve çok güzelsin, tıpkı annen gibi."

"Merhaba Sam Teyze," diye gülümseyerek selamlıyor Hope onu. "Burada olmanı umuyordum. Annemle birlikte sadece senin için özel bir teyze turtası hazırladık."

"Öyle mi?" Sam heyecanla sorar ve Hope'u Grace'in durduğu yere götürür, böylece o da ona sarılabilir.

"Evet, adı Pain In The Ass Pie," diyorum sırtarak ve onun ters ters bakmasını sağlıyorum.

Annem omzuma vurdu. "Ağzından çıkana dikkat et. Özellikle de çocukların önünde."

"Merak etme büyükanne. Onun çok daha kötü şeyler söylediğini duyduk," diyor Parker ve beni otobüsün altına atıyor.

"Evet," diye katılıyor Hope. "Onun sayesinde küfür kavanozundan çok para kazanıyoruz. Öyle değil mi anne?"

Grace bana doğru alaycı bir gülümseme fırlatarak, "Elbette var," diye onaylıyor. "Alışveriş yapmak istediğimizde işe yarıyor."

Homurdanıyorum. Eminim öyledir. Anneme dönüp baktığımda bana onaylamaz bir ifadeyle baktığını görüyorum. Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Deniyorum, tamam mı? Tanrım, bu kadar uzun zamandır yapınca hiç de kolay olmuyor."

"O zaman daha sıkı çalış," diye azarlar. "Şimdi gidin ve eşyalarınızı eve ve üst kata çıkarın. Sizin için uzun bir yolculuk günü olduğunu biliyorum. Bir saat içinde akşam yemeğini hazırlayacağım."

"Aslında," diye araya girdi Sam, "neden sen ve Grace konukevine gitmiyorsunuz?"

Bu gece yeğenlerimle yatıya kalmak istiyorum." "Yaşasın!"

Hope alkışlıyor. "Şeker yiyecek miyiz?"

"Biliyorsun, büyük bir zulam var."

"Harika! Ben de varım," diyor Parker, babamın bacakları arasında koştururken, şeker patlaması olmadan da yeterince hiper görünüyor.

"Emin misin Sam?" Grace tereddütle sorar. "Çok fazla olabilir."

"Olumlu düşünüyorum. Siz gitmeden önce onlarla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. İyi olacaklar," diye söz veriyor.

"İyi olacaklarını biliyorum. Ben senin için endişeleniyorum," diyor Grace. "Demek istediğim, onlar iyi ve hepsi, ama onlar... diyelim ki, başıboş olabilirler."

Parker, ona aldığım Oakley'lerini takıp kollarını açarak yana kayarak herkesi güldürürken, "Aslında ben... coool derdim," diye ekliyor.

Kendimle gurur duyarak yumruğumu ona doğru uzattım.

"Aferin evlat." Parmak eklemlerime vurdu. "Biliyorum."

"Tanrı yardımcım olsun." Grace başını sallar ama gülümsemesini gizleyemez.

"Gel bakalım benim *havalı* yeğenim ve teyzene bir sarıl bakalım." Parker kaçmaya çalışır ama Sam daha hızlıdır. Onu kucağına alır ve yüzünü öpücüklere boğar.

"Ah dostum, hadi ama." Gülüyor, kızın yüzünü itmeye çalışıyor.

Sam kaşlarını çatarak geri çekilir. "Sakın bana birkaç öpücükle başa çıkamayacağını söyleme."

Ona sırtıyor. İyi tanıdığım bir sırtış. "Bununla başa çıkamayan ben değilim. Benimle başa çıkamayan bayanlar." Grace dehşet içinde soluk soluğa kalıyor ve annemin gözleri yuvalarından fırlıyor. "Öyle değil mi baba?"

Lanet olsun!

Babam başını çeviriyor ve kahkahasını bastırmaya çalışarak öksürüyor. Bu sırada Grace gözlerinde ateşle bana bakıyor ve bu ateş ondan fışkırmasını istediğim türden bir ateş değil.

Sam inliyor ve bana bakıyor. "Aman Tanrım, o senin küçük bir versiyonun. Bu çok korkutucu."

"Tabii ki benim gibi. O harika biri."

"Doğru," diye onaylıyor Parker başını sallayarak.

"Ah canım." Annem göğsümü okşayarak iç geçiriyor. "Hadi şimdi git ve kendini daha da derine gömmeden eşyalarını misafirhaneye götür."

Hepsi içeri girdi ve beni sinirli bir hatunla baş başa bıraktılar. Grace kollarını sallayarak üzerime geldi ve koluma çiviledi.

"Ow!" Gülüyorum, onun küçük darbelerine kalkan oluyorum. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

"Evet, yaptın. Bunu düzelteceksin Sawyer, duydun mu beni?" Kollarımı ona dolayarak acınası yumruklarını durduruyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Onu öpmek için eğildiğimde yüzünü çeviriyor. "Hayır, yapamazsın. Seksi dudakların seni bu işten kurtaramayacak."

"Hadi ama bebeğim. Büyüyüp benim kadar havalı olmasını istemiyor musun?" Ölüm bakışlarını yine bana çevirdi, ki ben de tam olarak

ve bu fırsatı ağzımı onunkıyla birleştirmek için kullandım. Ancak yine de kımıldamıyor, dudakları benimkilere karşı cansız kalıyor. "Pekala, tamam. Onunla konuşacağım," diyerek pes ediyorum. "Sadece saçmalıyordu. Ciddi olmadığına eminim ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen ona bu şekilde konuşmasının doğru olmadığını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Kollarımda yumuşuyor.

"En az on iki yaşına gelene kadar olmaz diyeceğim." Tekrar sertleşti.

"Şaka yapıyorum... on dört."

"Sawyer!" diye homurdanıyor ve beni güldürüyor.

"Tamam, tamam. Artık şaka yok. Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Oğlumun büyüyünce senin gibi bir sapık olmasını istemiyorum."

Tanıdığım *biri*..."

"Hey! Dürüst olmak gerekirse, sadece sana sapıklık yapıyorum ve sen benim karımsın, bu yüzden teknik olarak sorun yok."

"Her zaman böyle değildi," diye homurdanıyor.

"Benim için öyleydi, çünkü şimdiye kadar önemli olan tek kişi sendin."

Beni izliyor, yüz ifadesi yumuşuyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşiyor. "İtiraf etmeliyim ki Evans. Bazen en mükemmel şeyleri söyleyebiliyorsun."

Bana doğru eğildi ve daha önce istediğim öpücüğü verdi. Aletim canlanıyor, onun içinde olmak için çılgılık atıyor. Ancak bunu çok erken sonlandırıyor. "Şimdi beni yere bırak, seni büyüleyici hergele," diye emrederek göğsüme bastırıyor.

Homurdanarak dudaklarına sert bir öpücük daha konduruyorum ve sonra onu tekrar ayaklarının üzerine yatırıyorum. Tam çantalarımızı almaya yönelmiştim ki kolumdan tutup beni durdurdu. Arkamı döndüğümde yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. "Bilgin olsun Seksi Sawyer, Parker'ın tıpkı senin gibi olmasından daha çok gurur duyduğum bir şey olamaz. Bana şaka yaptığında bile." Küçük bir gülümseme alıyor. "Başka türlü olmasını istemezdim."

İşte bu yüzden Cupcake'im harika.

Ona bunu söylemek yerine eğilip bacaklarından yakalıyorum ve omzuma atıyorum.

Bir şaşkınlık çılgılığı atıyor. "Ne yapıyorsun sen? Beni yere bırak."

"Hiç sanmıyorum bebeğim," diyorum, misafirhaneye doğru ilerlerken. "Hey, bekle! Çantaları unuttun."

"Çantaları boş ver. Bu sözlerden sonra, ilk biz sikişeceğiz."

Kıkırdıyor ama elimi kıçına koyduğumda inlemeye başlıyor.
Biraz daha hızlı hareket ediyorum, her adımımı itme ihtiyacı
duyuyorum. Onunla işim bittiğinde beni hissetmeden oturmayacak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sawyer

Ailemin mutfak masasının etrafında oturmuş, akşam yemeğimizi yiyorduk. Grace'in yanakları hâlâ pembe ve dudakları bir saatten kısa bir süre önce onu becerdiğim için şişmiş durumda. Ve hala tek düşünebildiğim onun içine tekrar girmek. Yemin ederim, ondan asla bıkmayacağım, her gün her saniye onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Hey, teyze," diyor Parker, Sam'e dönerek. "Parmağımı çek."

"Hayır, yapma!" Grace eğilir ve Sam yapamadan Parker'ın elini çeker. "Parker Evans, onu bana ver, şimdi."

"Anne, neden mahvettin?"

"Nedir bu?" Parker parmağının altında sakladığı küçük cihazı Grace'in eline tutuştururken Sam soruyor.

"Güven bana. Az önce seni hayatının şokundan kurtardım."

Sam Parker'a bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, evlat?"

"Annem mahvetmeseydi işe yarardı," diye homurdanıyor ama sonra Grace'le göz göze geliyor. "Ama seni hâlâ seviyorum anne."

Grace gülümsüyor, kızgın ifadesi yumuşuyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Evet, çocuk çok zeki ve kendini nasıl kurtaracağını çok iyi biliyor.

"Benim üzerimde işe yaramazdı çünkü ben ustayım," diyor Sam. "Öncelikle, birine şaka yapmak istiyorsan 'parmağımı çek' diyerek başlamazsın, bu seni ele verir. Ama merak etme küçük delikanlı, sana öğreteceğim."

Babama bakmadan önce Grace'in iniltisine kıkırdıyorum. "Hokey malzemelerim hala duruyor mu?"

Başını sallıyor. "Tabii ki biliyorum."

"Peki ya küçük eşyalarım? Parker'a uyabilecek bir şey var mı?"

"Evet. Hepsini aldım."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Neden, baba?" Parker soruyor.

"Çünkü dün pist görevlisiyle konuştum ve yarın için bize biraz buz zamanı ayarladı. Hep birlikte buz pateni yaparız ve ben de sana biraz hokey öğretirim diye düşündüm. Bu yılki seçmelere hazırlanırsın."

"Evet!" Parker alkışlıyor.

"Peki ya ben, baba? Benim patenim yok."

"Sorun değil, Shortcake, annen ve senin için biraz kiralayacağız."

Grace ellerini havaya kaldırarak, "Hayır, ben değil," diyor. "Geçen sefer olanlardan sonra olmaz ama sizi izlemeye geleceğim."

Sırıyorum, birkaç yıl önce ailem çocuklara bakarken onu tekrar götürdüğümü hatırlıyorum ve bir tür süslü bok deneyecek kadar kendinden emin hissetti ve ben ona ulaşamadan yüzünü dikti.

"Biz de geleceğiz," diyor babam. "Geleceğin yıldızının buzunu yırtışını görmek istiyorum."

"Sabırsızlanıyorum," diyor Parker. "Babam onun buralarda bir efsane olduğunu söylüyor."

Sam gözlerini devirir. "Eminim öyledir. *Herkes*e söyleme ihtiyacı hissettiği bir şey bu."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Ben dürüst bir adamım."

Annem başını sallıyor ama gülümsemesini gizleyemiyor. "Başka bir şey daha var," diyerek konuyu değiştiriyor. "Babanız ve benim sizinle paylaşacak heyecan verici haberlerimiz var."

Herkes sessizleşiyor ve ben annemin canlı gülümsemesini fark ederken, Sam'inkinin kaybolduğunu fark ediyorum.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Annem ayağa kalkıp babamın yanına gidiyor ve kollarını boynuna doluyor. "Baban ve ben size daha yakın bir yere taşınmaya karar verdik. Sunset Bay ya da Charleston'a bakıyoruz."

"Aman Tanrım, ciddi misin?" Ben şok içinde onlara bakarken Grace heyecanla nefes nefese kalıyor.

Annem başını sallıyor. "Daha yakın olmak ve torunlarımızın büyümesini izlemek istiyoruz."

"Yaşasın! Artık seni ve dedemi her zaman görebileceğiz." Hope sandalyesinin üzerinde ayağa kalkıyor ve annemin üzerine atılıyor.

"Bu harika bir şey!" Grace öyle diyor. "Hepinizi daha yakınımızda görmek isteriz." "Ne düşünüyorsun oğlum?" diye soruyor babam.

"Bence bu harika. Sadece şok oldum, hepsi bu. Sizler çok uzun zamandır burada yaşıyorsunuz."

"Biliyorum," diye cevap veriyor annem usulca. "Veda etmek zor olacak. Burada çok güzel anılarımız var ama sizden ve torunlarımdan uzakta olmak daha zor."

Sam'e baktığımda sessiz, tabağına bakarken bir yandan da çatalıyla yemeği ittiğini görüyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum. "Sen de geliyor musun?"

Başını sallar. "Hayır. Sanmıyorum."

"Ah, neden olmasın?" Hope soruyor, küçük sesinde yoğun bir hayal kırıklığı var. Babam homurdanıyor. "Çünkü Tanrı *onu* terk etmesini yasakladı."

"John. Şimdi olmaz," diye tersliyor annem.

Ama artık çok geçtir, yorumu Sam'i kızdırır. "Bunun Grant ile hiçbir ilgisi yok!"

"Grant? Grant da kim?" Bu adamın adını neden daha önce hiç duymadığımı merak ederek soruyorum.

"Hiç kimse," diyor Sam soğukkanlılıkla. Başını sallayarak babamdan uzaklaşıyor ve Parker'a bakıyor. "Yukarı çıkıp pijama partimize başlamaya hazır mısınız?"

"Evet!" Parker ve Hope gerginlikten habersiz, coşkuyla bağırıyorlar.

"Pekâlâ, herkese iyi geceler deyin ve partiye gidelim." Önce Grace'e koşarlar.

"Teyzeye iyi davranın, duydunuz mu?"

"Olacağız anne, söz veriyorum."

Onlara sarıldıktan sonra ayağa kalkıp kız kardeşimi kucaklıyorum ve çok üzgün görüldüğü için ona da bir tane veriyorum. "Sabah görüşürüz. Gerekirse onları bağlamak için iznim var."

Hafifçe kıkırdıyor. "Teşekkürler, ama iyi olacağız." Annemle babama bakmadan odadan çıkıyor.

Tekrar yerime oturduktan sonra babama bakıyorum. "Neler oluyor?"

Bana işaret ediyor, çenesi sert. "Ondan hoşlanmıyorum, evlat. Onun için kötü biri ama söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Grace sorar. "Ve o kim?"

"Grant Fleming." Adını asit gibi tükürüyor. "Bokunun kokmadığını düşünen parlak bir yatırımcı. Ve seninle benim konuştuğumuz gibi konuşmuyorum," diye ekliyor ve sırtımama neden oluyor. "Kötü türden bahsediyorum evlat. Sadece birkaç aydır birlikteler ama değişimi görüyorum. O artık eskisi gibi değil. Onu hiç görmüyoruz, görsek de kısa sürüyor. Onu arıyor

Her beş saniyede bir. Şu anda burada olmasına bile şaşıyorum. Yaklaşık bir ay önce bir gün ağlayarak eve geldi ve üç gün boyunca kendini odasına kilitledi."

Bu sestən hoşlanmadığım için geriliyorum ve anneme bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Endişeli bir iç çekiş duyuyor. "Bilemiyorum. Onunla birkaç kez karşılaştık ve kesinlikle birlikte olmasını bekleyebileceğim biri değil. Baban haklı, onda farklı bir şeyler var ama onunla konuştuğumda bana ondan gerçekten hoşlandığını söyledi. Ve burada Sam'den bahsediyoruz; kimsenin ona kötü davranmasına izin vermez. Bu değişiklik herhangi bir şey olabilir. Jesse taşındığında zor zamanlar geçirmişti. Şimdi de biz taşındık, belki de onu bu kadar üzen budur. Bizimle gelmesi için ona yalvardık. Onu bırakmak istemiyorum. Onu burada tek başına düşünmek kalbimi kırıyor." Duyguları boğazını tıkadığı için sözlerini yarıda kesiyor.

Grace ayağa kalkıp onun yanına gider ve sırtını sıvazlar. "Bunun için endişelenmeyin. Sam güçlü, bağımsız bir kız ve hepinizin onu sevdiğinizi ve gelmesini istediğinizi biliyor. Önemli olan da bu."

"*Eskiden* güçlü ve bağımsız bir kızdı," diyor babam. "Artık öyle görünmüyor. Ona bir şey yaptı. Bunu biliyorum."

Sesindeki kesinlik beni endişelendiriyor ve buradan ayrılmadan önce bunu kendim öğrenmeye karar veriyorum. Eğer babamın söyledikleri doğruysa, bu Grant'in yaptığı son hata olacak.

*

"Babanın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?" Grace o gece yatakta uzanırken bana soruyor. Üzerime kapanmış, başını göğsüme yaslamış, tırnaklarını karnımda nazikçe gezdiriyor.

"Bilmiyorum. Anneme katılıyorum. Benim tanıdığım Sam, bir pisliğin onu itip kakmasına izin vermezdi ama buraya hiç gelmedim, kim bilir. Babam bu adamın iyi biri olmadığından çok emin görünüyor ve genelde iyi bir karakter yargıcıdır."

"Belki de gerçekten korumacı davranıyordur?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Yani, evet, kız kardeşlerime karşı her zaman korumacı olduk ama bu farklı."

"Umarım yanıliyordur. Sam kimse tarafından kötü muamele görmeyecek kadar tatlı biri," diyor yumuşak bir sesle.

"Sana şimdi söylüyorum, öyle ya da böyle öğreneceğim ve eğer babam haklıysa o piç kurusu ölecek."

Tüm vücudu gerilir. "Tanrım, Sawyer, kimseyi öldürme. Sana ihtiyacım var."

Kıkırdıyorum. "Merak etme Cupcake, onu öldürmeyeceğim ama kıza zarar verdiyse canına okurum."

"Yemin ederim hapse girersen seni öldürürüm."

Onu sırt üstü çevirip üzerine çıkıyorum ve kollarını başının üzerinde birleştiriyorum. "Söz veriyorum bebeğim, hiçbir yere gitmiyorum." Eğilerek yüzümü ince boynuna gömüyorum, tatlı kokusu duyularıma nüfuz ediyor.

Her lanet gün arzuladığım bir koku.

"Güzel, çünkü sana ihtiyacım var. Her zaman," diye fısıldıyor, sesi artık hüzünlü geliyor.

Başımı kaldırıyorum, ay ışığının aydınlattığı odada gözlerinin sıcaklığını zar zor görebiliyorum. "Her zaman senin yanında olacağım Grace. Bundan asla şüphe etme." Dudaklarına uzun, yavaş bir öpücük kondurduktan sonra boğazının sütununa, oradan da giydiği ince, dar atletin içinden çıkan boncuklu göğüs ucuna doğru ilerliyorum. Dişlerimin arasında hafifçe kavriyorum ve daha da sertleştğini hissediyorum.

"Sawyer," diye inliyor ve amını karnıma sürmek için kalçalarını kaldırıyor.

"Yine sikimi mi istiyorsun bebeğim?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Seni her zaman istiyorum."

İnleyerek kalçalarını kavriyorum ve üzerime binmesi için bizi çeviriyorum. "Bana bunu ne kadar çok istediğini göster."

Atletin alt kısmına uzanıyor ve onu başının üzerine çekerek kendini bana gösteriyor. Gördüğüm en güzel manzaraydı.

Ve hepsi benim.

Yumuşak elini iç çamaşırlarımın içine sokacak kadar aşağı iniyor ve zonklayan, sert sikimi kavrayıp tabandan uca doğru okşuyor. Dişlerimin arasından çıkan bir tıslamayla kalçalarımı pompalayarak yumruğunu beceriyorum.

Aceleci ellerimle minik şortunun yan tarafına uzanıyorum ve vücudundan yırtıyorum. "Buraya gel bebeğim ve o tatlı amcığını bana yedir."

Bacakları başımın iki yanına gelene kadar vücudumda daha fazla sürünüyor ve kendini ağzımın üzerine yerleştiriyor. Yemyeşil kıcını ellerimle avuçlayarak yukarı doğru eğiliyor ve dilimi tüm tatlılığına gömüyorum.

"Ah, Tanrım!" diye haykırıyor, denge için yatak başlığına tutunuyor.

Dilimi onun sıkı klitorisinin etrafında döndürdükten sonra aşağıya inip sıkı derinliğine sokuyorum, onun tadını seviyorum. Yemin ederim bu kızı bütün gün boyunca yiyebilirim.

"Evet!" Parmakları saçlarımı kavırıyor ve açgözlülükle ağzımı sikmeye başlıyor, bu da beni neredeyse çileden çıkarıyor. Dikkatimi onun zonklayan küçük tomurcuğuna geri getirerek, aynı anda bir elimi geri çekiyorum ve kıcına sert bir şaplak atıyorum, bu da onu patlatıyor.

Orgazmdan titrerken ondan dökülen her ons zevki içiyorum. Titremeleri azalınca tekrar vücuduma doğru ilerliyor. "Tanrım, Evans, o pis ağzını gerçekten çok seviyorum," diyor nefes nefese ve beni kıkırdatıyor. Kendini üzerimde hizalıyor, sonra aşağı iniyor ve beni tek bir yumuşak kayışla alıyor.

"Siktir!" İnliyorum ve kendimi olabildiğince derine gömerek ona doğru ilerliyorum.

Git.

Başı bir çılgınlıkla arkaya düşüyor, beni tamamen içine alırken sırtı kamburlaşıyor. Onun

Uzun sarı saçları yüzüne dolanmış, ağzı mest olmuş bir şekilde hafifçe ayrılmış.

Bildiğim tanrıçanın her bir parçasına benziyor.

Ellerim göğüslerinin ağırlığına gidiyor ve sıkı küçük meme uçlarını kavırıyorum, inleyene kadar onları çekiştiriyorum, aç küçük amcığıyla sikime biniyor. "Aferin kızıma Grace, sert sür beni."

Daha fazla ivme kazanmak için ellerini karnımda birleştiriyor. "İçimde çok iyi hissediyorsun."

"Her zaman mükemmel hissediyorsun bebeğim. Şimdi eğil ki o güzel meme uçlarını emebileyim."

Ateşli bir iniltiyle dediğimi yapıyor ve göğüslerini yüzüme yaklaştırıyor. Bir ucunu dişlerimin arasına alırken, elimi aşağıya ve etrafına doğru hareket ettirerek kıcına keskin bir tokat daha atıyorum.

Dudaklarından bir zevk çılgılığı dökülüyor ve ikinci kez paramparça olurken amının etrafında kilitlendiğini hissediyorum. Kalçalarını kavırıyorum ve içine sert ve hızlı bir şekilde pompalıyorum, orgazmı boyunca onu beceriyorum ve çok geçmeden kendi serbest bırakmamı

buluyorum.

Üstüme yığılıyor, mükemmel, terden sıırıslıklam olmuş vücudu benimkiyle kaynaşıyor, tıpkı her zaman olması gerektiği gibi.

"Nasıl hâlâ böyle hissedebiliyorum?" diye fısıldıyor. "Bunca zaman sonra bile nasıl hala bu kadar harika olabiliyor?"

"Çünkü o biziz," diye gerçeği söylüyorum.

Her zaman böyle olacağını biliyorum, çünkü bu kızın sadece benim için yaratıldığına dair aklımda hiçbir şüphe yok.

ONUNCU BÖLÜM

Grace

Buz gibi bir burun ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle oyuncu locasında oturmuş ailemin paten kayışını izliyorum. Günlerdir hissetmediğim kadar hafiflemiş olmama rağmen Lucy hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Ama Sawyer haklıydı; ailemizin bu küçük kaçamağa ihtiyacı vardı. Benim de ihtiyacım vardı. Testin sonuçları ne olursa olsun, yakında her şeyin yeniden yürek parçalayıcı ve zor olacağı bir gün geleceğini biliyorum, ancak şimdilik ailemle geçirdiğim bu zamanın tadını çıkaracağım ve beni bekleyen sonuç hakkında endişelenmemeye çalışacağım.

"Yaşasın Parker!" Şutunu çekip topu ağlara gönderdiğinde ayağa fırlayıp bağıriyorum.

Sawyer ona yumruk atıyor ve John yüzünde gururlu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu çocuğu görüyor musun Grace? Doğuştan yetenekli, tıpkı benim oğlum gibi. Sana söylüyorum, o bir şey olacak."

Gülümsemesine karşılık veriyorum; çocuklarına ve torunlarına olan hayranlığı beni her zaman şaşırtıyor. Babamla aynı adı paylaşıyor olabilir ama ona hiç benzemiyor.

Sawyer'a bakarak, "O bir şey olacak, tamam mı?" diye karşılık veriyorum. Parker ne yapmayı seçerse seçsin inanılmaz olacak. Bunu biliyorum çünkü o babasının oğlu ve ne yapmayı seçerse seçsin, bunu yaparken son derece onurlu olacağını biliyorum.

"Baba, benimle bir kez daha kayabilir misin?" Hope, Catherine'in elini tuttuğu ve onunla birlikte kaydığı yerden soruyor.

"Emin olabilirsin, Shortcake. Bir tane daha sonra öğle yemeği için toplanırız." Diz çöküyor, kızın sırtında emeklemesine izin veriyor, sonra da pistin etrafında patenle kayarak kızın ciyaklamasına ve gülmesine neden oluyor. Bu görüntü kalbimi ısıtıyor ve onun heyecanını tamamen anlıyorum çünkü bu benimle yaptığı en sevdiğim şeylerden biri.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi gözleri benimkilerle birleşiyor ve midemi alt üst ediyor. Birkaç tur daha attıktan sonra herkesi soyunma odasına çağırıyor. Annesine başını sallayarak bir şeyler söylediğini izliyorum

ve Hope'u alıyorum. John, Catherine ve çocuklar pistin diğer tarafından çıkarken Sawyer kayarak yanıma geliyor ve elini uzatıyor.

"Hadi, Cupcake. Senin sıran."

Yüzümü bir gülümseme daha kaplıyor, göbeğim heyecanla dans ediyor. "Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum."

Elini tutup beni kendine çekiyor, sonra eğilip beni kucaklıyor. Bacaklarımı onun zayıf kalçalarına doluyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Bana ruhuma dokunan bir öpücük verdikten sonra yolculuğumuza başlıyor. Uzun, hızlı adımları mesafeyi tüketirken ben sırtıma vuran sert havanın tadını çıkarıyorum. Arkamda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. Ben sadece önümdeki kişiyi önemsiyorum.

Tam her şeyin daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda yön değiştiriyor, geriye doğru kaymaya başlıyor, böylece esinti yüzüme geliyor ve işte o zaman kendimi bırakıyorum. Kollarımı yana açıp gözlerimi kapatarak o anda hissettiğim özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Sanki uçuyorum, kalbim ondan başka kimsenin beni götüremeyeceği özel bir yere doğru yükseliyor. Hiçbir şey göremesem de etrafımdaki her şeyin güvende olduğunu biliyorum çünkü düşmeme asla izin vermeyecek bir adamın kollarındayım.

*

Sawyer'ın ailesinin oturma odasında oturmuş, bir fincan sıcak kakao eşliğinde masa oyunu oynuyoruz. Kızlar erkeklere karşı ve Sawyer'ı yumruklamak istediğim anlar olsa da çok eğleniyoruz. Sam bile gülüyor ve buraya geldiğimizden beri onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor.

Öğle yemeğinden sonra onunla konuştum, bu yeni adam Grant hakkında ondan ne öğrenebileceğimi görmeye çalıştım, ama bana fazla bir şey vermedi. Sadece işlerin iyi gittiğini ama o ışıltıdan yoksun olduğunu söyledi. İnsanların güzel bir ilişkiye başladıklarında hissettikleri parıltı. Heck, Sawyer'la hala zaman zaman bunu yaşıyorum ve yıllardır onunla birlikteyim. Beni deli ettiğinde bile yüzünü öpmek istiyorum.

Cep telefonumun çalma sesi havayı kesiyor. Uzanıp yanımda durduğu yerden alıyorum ve arayanın kimliğine bakıyorum. Midem bulanıyor. Numarayı tanımıyorum ama Charleston'dan arıyor ve kim olabileceği konusunda oldukça iyi bir fikrim var.

"Cupcake, buna cevap verecek misin?" Sawyer soruyor, ben ekrana bakarken beni izliyor.

Acınası bir gülümseme olsa da gülümsüyorum. Dudaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. "Evet. Bana bir dakika izin verin, sanırım Mac arıyor." Yerdeki yerimden kalkıp mutfığa doğru yürüyorum. "Alo?" Sessizce cevap veriyorum.

Barbara ya da muhtemelen Lucy olmasını bekliyordum ama ikisinin de olmadığı ortaya çıktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Dr. Schaefer.

"Dr. Schaefer, merhaba."

"Umarım şu anda seni rahatsız etmiyorumdur?" "Hayır. Sorun değil. Sizin için ne yapabilirim?"

"Test sonuçları geldiği için arıyorum."

"Şimdiden mi?" Sesimdeki şok açıkça belli oluyor. "Bir hafta demiştin hani?" "Bir haftadan fazla sürmez diye umuyordum ama durumun aciliyetini göz önünde bulunduran laboratuvar bunu öncelikli hale getirdi. Daha beş dakika önce elime ulaştı." Kalbim davul gibi çarpıyor, soğuk bir korku göğsümü tırmalıyor. Her şey sessizleşiyor, boğazım korkuyla tıkanıyor ve sormam gereken soruyu soramıyorum.

soruyorum.

"Sonuçlar olumlu çıktı Grace. Eğer istekliysen, Lucy'nin hayatını kurtarmaya yardımcı olabilecek bir adaysın."

Umduğum sonuç bu olsa da, yine de bir ton tuğla gibi çarptı yüzüme. "Ne zaman?" Kulağa ne kadar sert geldiğini duyunca boğazımı temizliyorum. "Bana ne zaman ihtiyacın var? Şu anda Pazar gününe kadar şehir dışındayım."

"Sorun değil. Pazartesi günü gelmeni istiyorum, eğer istersen. Konuşmamız gereken birkaç şey daha var. Prosedürün üzerinden geçebilir ve sizin ya da ailenizin sorularını yanıtlayabilirim. Bu sonuçları ailenizle paylaşmayacağım... tabii siz istemezseniz?"

"Hayır. Lütfen yapmayın. Onlara söyleyen ben olmak isterim. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var ve hala kocamla konuşmam gerekiyor."

Tanrım, sadece düşüncesi bile ellerimi şiddetli bir şekilde titretiyor ve gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor.

"Pekâlâ, anlıyorum. Pazartesi görüşürüz o zaman?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum. "Evet. Pazartesi görüşürüz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sawyer

Bir süre önce uyandığını ve yataktan kalktığını duydum. Onu durdurup bana sorunun ne olduğunu söylemeye zorlamayı düşündüm ama gitmesine izin verdim. Daha önce aldığı telefonda beri bir şeyler değişti. Yine paramparça görünüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yeter artık. Her ne halt oluyorsa bana söyleyecek ki ben de düzeltebileyim. Yataktan kalkıp bir kot pantolon giyiyorum ve onu aramaya çıkıyorum, onu mutfakta bulacağımı düşünüyorum ama ev karanlık. Ön kapının aralık olduğunu ve verandanın ışığının yandığını fark ediyorum. Kararlı adımlarla kapıyı açıyorum ve paravan kapıdan gördüğüm şey beni durduruyor. Karım, yani Cupcake'im, en üst basamakta oturmuş, dizlerinin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken vücudu ikiye katlanmıştı. Onu böyle yıkılmış görmek içimi parçalıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve merdivenlerde arkasına oturuyorum, bacaklarım onu hapsediyor ve kollarım narin bedenini sarıyor. Eğilerek çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum ve vücudunun acıdan titrediğini hissediyorum.

"Konuş benimle bebeğim. Bana neler olduğunu anlat ki düzeltebileyim. Seni böyle görmek beni öldürüyor."

Hıçkırıklarının arasında bir şeyler mırıldanıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Ne?"

"Benden nefret edeceksin."

"Dünyada senden nefret etmemi sağlayacak hiçbir şey yok Grace." Lanet gerçek bu. Kızgınlım-evet, beni yok ediyor-evet, ama ondan asla nefret edemem. Yine de, onu rahatsız eden her neyse şu anda kendimi oldukça gergin hissediyorum.

Sonunda başını kaldırıp bana dönüyor ve ondan gördüğüm en yürek parçalayıcı ifadeyle bana bakıyor. Beni onunla ilk tanıştığım zamana götürüyor ve bir zamanlar olduğu üzgün, yalnız kızı hatırlatıyor. Bir daha asla hissetmeyeceğine yemin ettiğim bir şey, ama yine de burada oturuyoruz.

"Bana beni sevdiğini ve asla vazgeçmeyeceğini söyle," diye fısıldıyor.

Yüzünü tutuyorum, bunu ona söylemek zorunda kaldığım için çenem hayal kırıklığıyla kilitleniyor. "Seni seviyorum Grace. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek." Daha sert ağlamaya başlıyor ve dökülen her gözyaşı ruhumun bir parçasını daha yok ediyor. Alnımı onunkinin üzerine koymadan önce ıslak dudaklarını öpüyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Beni korkutuyorsun."

Gözleri açıldı, benimkilerle kilitlendi. "Uygun olup olmadığımı görmek için test yaptırđım."

Ona bakarken vücudumun her parçası donuyor. Hangi testlerin yapıldığını detaylandırmıyor ama detaylandırmasına da gerek yok. İhanet damarlarımda sıcak ve hızlı bir şekilde tutuşuyor "Ne zaman?"

"Çarşamba öğleden sonra," diye fısıldıyor.

"Tanrım, Grace!" Ayağa fırladım ve öfkeyle volta atmaya başladım. "Bunu benden nasıl saklarsın?"

"Özür dilerim, sana söylemediğim için çok özür dilerim ama çok kızgındın. Bu konuda konuşmak bile istemedin ve gitmemi engellemeye çalışacağını biliyordum."

"Aynen öyle! Peki bu size ne anlatıyor?"

"Bana tek başıma olduğumu söyledi. Yanımda sen yokmuşsun!"

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Hayır, değil," diye bağırarak ayağa kalkıyor. "Bunu senden saklamaktan nefret ediyordum ama bana başka seçenek bırakmadın." Duraklıyor, kendini toparlamaya çalışıyor. "Lütfen anla. Bunu yapmak zorundaydım yoksa kendimle yaşayamazdım." Ona bakıyorum, öfkeli olduğımı hissediyorum. Ona... kendime. Bunu benden saklamasından nefret ediyorum ama ona bunu yaptırdığım için daha da çok nefret ediyorum. Ona hissettirdiğim

Sanki bana gelemezmiş gibi.

"Onunla tanıştım."

Fısıltılı itiraf karşısında gözlerim onunkilere kayıyor.

"Öyle bir niyetim yoktu. Sadece onun için bir seçenek olup olamayacağımı görmeye gittim ve eğer olursam bunu konuşurduk. Ama sonra annesi Barbara onunla tanışmak isteyip istemediğimi sordu, ben de tanıştım. O kadar güzel ki Sawyer," derken nefesi kesiliyor. "Bir kız kardeşte olmasını umabileceğim her şey onda var. Nazik, esprili ve zeki ama en önemlisi özverili. Bunu yapmam için bana yalvaran herkes arasında, yapmamamı söyleyen tek kişi o oldu." Bir kez daha hıçkırıklara boğuluyor ve lanet kalbimi ikiye bölüyor. "On yedi yaşında bir kız ölüyor ve şu anda onun hayatta kalmak için tek umudu benim."

"Peki ya ben? Ailemiz ne olacak? Ha, Grace?" Göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışıyorum. "Peki ya çocuklarımız? Bu kıza bir kazak vermekten bahsetmiyoruz; bu lanet olası bir organ! Karımın ihtiyacı olan bir organ! Bunu bir kez olsun düşündün mü?"

"Elbette düşündüm. Tek düşündüğüm buydu, lanet olsun. O hastane yatağında Lucy'ye bakarken ve Barbara'nın kızını kaybetme korkusuyla yıkılışını izlerken tek düşünebildiğim bebeklerim oldu. Ya bu Hope olsaydı? Ya da Parker? Onların hayatını kurtarabilecek tek bir kişi olsaydı, ne yapardınız?"

Bu düşünce göğsüme güçlü bir darbe gibi çarpıyor, kalbimi öyle acıyla sıkıştırıyor ki onu lanet olası göğsümden söküp atmak istiyorum.

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim," diye fısıldıyor. "Hayatlarını kurtarmak için insani olarak mümkün olan her şeyi yapardım. Yalvarırdım, yakarırdım, çığlık atardım, ağlardım... Onlar için ölürdüm, tıpkı senin yapacağını bildiğim gibi." Konuşmakta zorlanırken nefesi kesiliyor. "Onları uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama Lucy ve Piper benim kız kardeşlerim. Babam bir piç olabilir ama onlar değil ve eğer Lucy ölürse ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmazsam asla kendimle yaşayamam." Acı içinde yere düşüyor, kırık çığlıkları havayı dolduruyor ve beni tamamen mahvediyor.

İçimi kesen acıdan başka bir şey hissetmeden yanına gidip onu kollarımın arasına alıyorum. "Şşşt. Seni tuttum."

Kollarını sıkıca bana doluyor ve ben içeri, yatağa doğru yürürken yüzünü boynuma gömüyor. Onu iki insanın olabileceği kadar yakınımı çekiyorum, vücudumu onunkinin etrafına sarıyorum ve daha fazla kırılmasını engellemeyi umuyorum.

"Sana ihtiyacım var, Sawyer," diye ağlıyor. "Bunun için yanımda olmana ihtiyacım var. Sensiz yapamam."

"Bana sahipsin. Her zaman bana sahipsin." Sessiz karanlıkta ona sarılarak bu sözü boğulurcasına söylerken boğazım fena halde yanıyor. Uğruna yaşadığım ve nefes aldığım kadını kaybetme ihtimalini düşünürken gözümün kenarından bir şeylerin sızdığını hissediyorum.

Benim için önemli olan tek kişi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Grace

Kendi ailemmiş gibi sevmeye başladığım Catherine ve John'a bakıyorum ve onlara kız kardeşimi ve verdiğim kararı anlatırken gözlerinde gördüğüm endişeden nefret **ediyorum**. Ama uyandığından beri Sawyer'ın yüzündeki gizli acı kadar değil. Keşke ortadan kaldırabilseydim dediğim ama kaldıramayacağımı bildiğim bir şey. Ciddi ve sessiz ama benim iyiliğim için anlayışlı olmaya çalışıyor. Bunun onu öldürdüğünü söyleyebilirim ve onun acısı sadece benimkini artırıyor. Dünyada incitmek isteyeceğim son kişi o.

Catherine elimi tutarak, "Gelip çocuklar konusunda sana yardım edeceğiz," diyor.

"Teşekkür ederim."

"Bundan emin misin?" John bana sordu. "Bu hayat değiştirecek bir karar ve kimseye bir şey borçlu değilsin, tatlım."

"Biliyorum. Ama bunu uzun uzun düşündüm. Buna ihtiyacım var yoksa asla kendimle yaşayamam." Dün gecedен beri boğazımda oluşan kalıcı yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve duygularımı elimden geldiğince bastırıyorum, kendim ve etrafımdaki insanlar için güçlü olmak istiyorum.

Sawyer ayağa kalkar. "Ben dışarı çıkıp Sam ve çocukları kontrol edeceğim."

"Gelmemi ister misin?"

Başını sallar. "Hayır. Burada kal ve kahveni bitir. Onları bulduğumda göndereceğim." Alnıma kısa bir öpücük kondurduktan sonra arkasına bakmadan avlu kapısından çıkıp gidiyor.

Elimi nazikçe sıktığında Catherine'e bakıyorum. "Ona biraz zaman ver. Şu anda sadece endişeli."

"Onu asla incitmek istemedim," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki yapmadın. Senin kocaman bir kalbin var ve yapman gerekeni yapmalısın. Bu senin bedenin ve senin seçimin. Her adımında yanında olacağız ve oğlumun da yanında olacağını biliyorum. O sana bakacak, biz de ona bakacağız" diye söz veriyor.

"Teşekkür ederim, desteğiniz benim için her şey demek."

"Biz her zaman senin yanındayız, tatlım. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Umarım öyledir, çünkü aksi takdirde *olabileceklerin* yansıması ailemi yok edecek ve beni en çok korkutan da bu.

*

Sawyer

Çocukları ve Sam'i, kendi yaptıkları belli olan büyük balık havuzunun yanındaki dev bir yaprak yığınının içinde oynarken buluyorum.

"Hey, teyze, ye şunu," diyor Parker, Sam'in ağzına bir demet yaprak tıktırmaya çalışıyor ama tabii ki başarılı olamıyor.

Kahkahaları ve parlak gülümsemeleri, dün gecedен beri göğsümü daraltan gerginliğe ilk rahatlamayı getiriyor.

"Baba!" Hope ciyaklıyor, ayağa fırlıyor ve son sürat bana doğru koşuyor.

Onu kollarımın arasına alıp annesinden miras kalan o güzel gülümsemesini göz hizasına getiriyorum. "Hey, Shortcake. Nasıl uyudun?"

"Güzel. Teyzemle harika bir gece daha geçirdik ve bol bol şeker yedik," diyor karnını ovuşturarak.

Sırıtiyorum. "Bu iyi, bebeğim." "Annem nerede?"

Bu soru gülümsememin kaybolmasına ve göğsümdeki gerginliğin yeniden sıkı bir mengene gibi sıkışmasına neden oluyor. "Mutfakta büyükannem ve büyükbabamla birlikte. Sabah kucaklaşmasını istiyor."

Parker yaprak yığınınından kalkıyor. "Hadi Hope. Seninle yarışacağım."

Hope'u ayağa kaldırıyorum ama onlar daha kalkamadan Parker'ı kucaklamak için kendime çekiyorum. "Günaydın, evlat."

"Günaydın, baba." O da beni sıkıyor.

"Annene de sarılmayı unutma, tamam mı?"

"Sarılacağım."

Onu bırakır bırakmaz havalanıyorlar, yarışı kazanmak için birbirlerini kenara itmeye çalışıyorlar. Sam'e dönüyorum ve onun üzerindeki yaprakları fırçaladığını görüyorum.

"Mola vermeye hazır mısın?" Balık havuzunun yanındaki devasa kütüklerden birine oturarak soruyorum.

"Asla. Gittiklerinde onları özleyeceğim. Hepinizi özleyeceğim."

"Gelmek zorunda değilsin. Annem ve babamla gelebilirsin."

Beni izliyor, ifadesi yumuşak. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. Yanıma oturuyor ve konuyu değiştiriyor. "Grace bu sabah çocuklar uyanmadan önce bana kararından bahsetti." Acıyı bastırmaya çalışırken çenem otomatik olarak kilitleniyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyor sessizce, cevabı zaten biliyor.

"Bundan nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor..." Asıl yapmak istediğim bir şeyin canına okumakken omuz silkerek geçiriyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, elini omzuma koyarak. "Ama Grace'i bilirsin. Yardıma ihtiyacı olan birine asla sırtını dönmez. Bunun için fazla iyi bir insan ve onu sevmenin nedenlerinden biri de bu. Hepimizin onu sevme nedenlerinden biri."

Belki, ama hayatını riske atmak söz konusu olduğunda değil. Kararını kabullenmeye çalışıyorum ama bunun onu benden alabilecek bir seçim olduğunu bilmek bunu çok zorlaştırıyor. Bu konuda konuşmak istemediğim için konuyu tekrar ona getirmeye karar veriyorum. "Bana şu Grant'ten bahset."

Gözleri yere düşüyor. "Anlatacak pek bir şey yok. Birkaç ay önce tanıştığım bir adam ve iyi anlaştık." Basit omuz silkişi beni yanıltmıyor.

"Babam onu pek sevmiyor gibi. Sana kötü davrandığını düşünüyor."

Alay ediyor. "Babamın nasıl olduğunu bilirsin. Algısı bazen çarpık olabiliyor."

"Evet, bazen, ama genellikle iyi bir karakter yargıcıdır." Sessizlik havayı doldururken gözleri yerde kalıyor. "Sam, bana bak."

Çenesi savunmacı bir şekilde kalkıyor. "Ne söylememi istiyorsun Sawyer?"

"Onun yanıldığını ve bu adamın sana karşı iyi olduğunu bilmek istiyorum. Sana iyi davranmayan biriyle birlikte olmayacağını söyle."

"Olmazdım." Onu dikkatle izliyorum. Beni ikna etmek için pek de iyi bir iş çıkarmıyor ve bunun farkında. "Bak, her şey her zaman mükemmel olmayabilir ama ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Onunlayken başkalarının ayak izlerini takip etmiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, hayatımda ilk kez kendim olarak görüldüğüm anlamına geliyor-Samantha Evans. Sawyer Evans'ın en küçük kız kardeşi, daha az çekici ve en az yetenekli olanı olarak değil."

Şok içinde geri çekildim. "Bunu kim söyledi ki?"

"Herkes öyle düşünüyor. Her zaman düşünmüşlerdir."

"Cehenneme kadar yolları var! Kimse böyle düşünmüyor. Hepimiz iyi görünümlü ve yetenekli bir grubuz. Bunu herkes biliyor."

Bana bakıyor, bir kahkaha patlatmadan önce aramızda uzun bir sessizlik anı uzanıyor. "Tanrım, çok kibirlisin," diyor ama gülümsemesini gizleyemiyor, ki ben de bunu umuyordum.

"Ben ciddiym Sam. Kimse böyle düşünmüyor. İçimizde en iyisi sensin ve annemle babamın yanına taşınmayı düşünmeni istiyorum. Sunset Bay'e gel. Grace'le birlikte fırında çalışabilirsin ya da daha iyisi... dadımız olabilirsin, böylece kadınıma istediğim zaman yalnız bırakabilirim."

Başını sallıyor; yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme var ama daha sönük. "Bilmiyorum Sawyer. Belki de kendi başıma kalmamın zamanı gelmiştir. Kendim olmamın. Sen uzun zaman önce gittin, Jesse de birkaç yıl önce. Belki de bu benim zamanımdır." Omuz silkiyor, gerçekten üzgün görünüyor. "Başlangıçta zor olacak ama bir noktada büyümem ve kendi kişiliğim olmam gerekiyor."

"Ne zamandan beri kendin değilsin? Aileye yakın olman bağımsız olmadığın anlamına gelmez." Gözleri tekrar yere düşüyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu fark ediyorum. "Sadece gelmeyi düşün. Seni daha yakınımızda görmek isteriz ve biliyorsun çocuklar da ister."

"Bunu düşüneneğim," diyor belli belirsiz. "Her neyse, benim için endişelenmene gerek yok. Endişelenmen gereken kendi güzel ailen var."

"Senin için her zaman endişeleneceğim. Sen benim küçük kardeşimsin. Hiçbir şey ya da hiç kimse bunu değiştiremeyecek."

Başını şaşkınlıkla kaldırıyor, gözleri yaşıyor ve bu beni bok gibi hissettiriyor.

Bunu gerçekten bilmiyor mu?

Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzuma saklıyor. "Seni seviyorum, Sawyer. Sen bir kız kardeşin sahip olabileceği en iyi ağabeysin."

Onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum. Her zaman senin için buradayım Sam.

Bana ne zaman ihtiyacın olursa, orada olacağım. Nerede olursa olsun." "Grace ve çocuklar sana sahip oldukları için çok

şanslılar."

O yanılıyor. Ben şanslı olanım ve hiçbir şeyin onları benden alamayacağından emin olmaya yemin ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sawyer

Sam ile konuştuktan sonra, gitmeden önce bu adamla kendim tanışmam gerektiğine karar verdim. Babamın onun hakkında yanıldığına ikna olmadım ve ben gittiğimde onun iyi olacağından emin olmalıyım. Özellikle de ailem çocuklara yardım etmeye geleceği için. Eve döndüğümde, tüm dikkatim Grace'in üzerindeyken endişelenmek isteyeceğim son şey bu.

Havalı ofis binasına girdim ve resepsiyon görevlisine doğru yöneldim. Takım elbiseli bir adam masanın üzerine eğilmiş, hatunun kulağına fısıldıyor ve onu kıkırdatıyor. Bu ses beni ürpertiyor. Kızla göz göze gelince hemen ayağa kalkıyor, göğsünü dışarı çıkarırken gözleri ilgiyle parlıyor. Sahte göğüsleri takım elbisesinin ceketinden dışarı taşıyor ve sanki ceketin altına gömlek bile giymemiş gibi görünüyor. Önümdeki pisliğin nereye baktığı açıkça görülüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sesi de gülüşü kadar sinir bozucu. Ya da belki de dün gecedan beri içinde bulunduğum kötü ruh hali yüzündendir.

"Grant Fleming'i arıyorum."

Önümdeki adam geriliyor ve sonra arkasını dönüyor. Başını çeneme doğru zorlukla yaklaştırarak beni ölçüp biçmesi midemi bulandırıyor. Kollarını kibirli bir şekilde kavuşturuyor. "Ben Grant."

Kötü ruh halim daha da kötüleşti. "Ben Sawyer Evans, Sam'in kardeşiyim."

Kaltak utanç içinde başını öne eğerek mahcup görünme nezaketini gösterdi, ama önümdeki sık kafalı bunu yapmadı. Göğsünü kabartarak dimdik durmaya devam ediyor ama gözlerinde gördüğüm parıltıyı gizleyemiyor. Pişmanlık değildi, gerçi ne olduğundan da emin değilim.

"Ah evet, elbette. Şehirde ziyarette bulunan erkek kardeşi, bu yüzden son birkaç gündür onu göremedim."

Verdiği yanıt karşısında gözlerim kısılıyor. "Evet, ailesiyle, özellikle de yeğenleriyle vakit geçirmekle meşguldü."

"Öyle dedi. Ne yazık ki bana uğrayacağınızı hiç söylemedi."

"O bilmiyor. Buralardaydım ve kız kardeşimin hayatındaki adamlarla tanışmak için uğrayabileceğimi düşündüm."

"Anlıyorum."

Aslında bilmiyor ama öğrenmek üzere.

"Heidi, telefonumu tut lütfen."

"Peki, Bay Fleming," diye itaat ediyor.

"Beni takip edin." Beni uzun bir koridordan geçiriyor, soldaki son kapıdan girmeden önce birkaç ofisin önünden geçiyor. Tabii ki en özenli alan onunki gibi görünüyor.

Şaşırmadım.

Kalçasını büyük meşe masaya dayıyor, rahat bir duruşu var ama ben onun hiç de öyle hissetmediğini açıkça görebiliyorum. "Samantha bana donanmada olduğunu söyledi."

Kız kardeşime '*Samantha*' diye hitap etmesi beni çok kızdırıyor, çünkü kız kardeşimin bu şekilde anılmaktan nefret ettiğini biliyorum.

"Eskiden öyleydi," diye cevap veriyorum, neden bu konuyu açtığını merak ederek. Çoğu insanın yapacağı gibi hizmetim için bana teşekkür etmek için olmadığını hissediyorum.

"Senin hakkında epeyce konuştu." Ne söylediğini detaylandırmıyor ve bunun bilerek beni sinirlendirmek için olduğundan eminim. Bu orospu çocuğu ve onun kafa oyunları hızla eskimeye başladı. İçimden onu pataklamak geliyor. Sadece iki dakikadır onun yanımdayım ve babamın ondan neden nefret ettiğini anlayabiliyorum. O bir pislik ve kesinlikle kız kardeşimi birlikte görebileceğim biri değil.

"Eminim öyledir. *Sam* ve ben çok yakınız. Tüm ailem öyle, ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Aslında tahmin edemezdim." Verdiği yanıt ve kendini beğenmiş sırıtışıyla ofisinin kapısını kapatıp biraz daha yaklaştım.

"Saçmalamayın keselim Grant ve neden burada olduğuma gelelim. Babam senden hoşlanmıyor ve sadece birkaç dakika yanında kaldıktan sonra nedenini anlayabiliyorum. Kız kardeşim için endişeleniyor ve şimdi ben de endişeleniyorum."

"Evet, babanın benden hoşlanmadığını zaten biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil. Tek umursadığım *Samantha'nın* ne düşündüğü."

Yumruklarım iki yanımda sıkılı. Bu pisliğin yakınında olduğum her saniye soğukkanlılığımı biraz daha parçalıyor. "Bizim ne düşündüğümüzü önemsemelisin çünkü ben uğraşmak isteyeceğin biri değilim, Fleming."

Uyarımı dikkate almadı. "Bak, eğer bu kadar endişeliysen neden kız kardeşine bizi sormuyorsun? O sana anlatır."

"Yaptım ve ona inanmıyorum. O her zaman tanıdığım kız değil ve bence bu senin hatan. Bu yüzden bunu senin için olabildiğince açık hale getireceğim. Ailem Güney Carolina'ya taşınmayı planlıyor ve onun da gelmesini istiyoruz. Buna engel olmamanız akıllıca olur."

Gözleri kısılıyor ama sırtıtmaya devam ediyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak. Samantha seçimini çoktan yaptı ve o kişi benim. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Aramızda geçenler *bizi* ilgilendirir, başkasını değil. Şimdi onun ağabeyi olarak endişeni anlayabiliyorum ama onun için endişelenmene gerek yok. O çok iyi ellerde." Eklediği küçük göz kırpması kontrolümü bozuyor.

Hızlı bir elle ensesinden tutarak yüzünü masaya çarpıyorum. Acı dolu bir feryat kopuyor ve ardından burnundan kan fişkırıyor. Kurtulmak için çırpınırken yüzünü daha da sert bir şekilde meşe ağacına gömüyorum ve yaklaşıyorum.

"İşte burada yanılıyorsun Grant. Kız kardeşim benim işim ve hep öyle kalacak. O yüzden iyi dinle, orospu çocuğu. Eğer ona tek bir damla gözyaşı döktürdüğünü öğrenirsem buraya geri döner ve seni lime lime ederim. Sonra da lanet vücudunun her bir parçasını saklarım ki kimse seni bulamasın. Anladın mı beni?"

Aldığım tek tepki acı dolu nefesler olunca, başını sadece tahtaya çarpacak kadar kaldırıyorum ve ondan bir uluma daha çıkarıyorum.

"Cevap ver bana, pislik. Anladın mı?"

"Evet! Anladım."

Onu ters çevirerek, bir zamanlar mükemmel olan yüzünün dağınıklığına gülümsüyorum. "Güzel. Unutmadığından emin ol, aksi takdirde sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Yüzüne birkaç sert tokat atmadan önce tehdidin bir süre havada asılı kalmasına izin verdim. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim Grant. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Ondan uzaklaşarak ofisinden çıkıyorum, öfkemden biraz kurtulduğum için kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Çıkarken resepsiyon görevlisine bakma zahmetine girmiyorum, ağzımı kapalı tutamayacağımı biliyorum. O fahişe benim zamanıma değmez.

Eve vardığımda, kimseyle görüşmeden önce üzerime sıçrayan kanı temizlemek için doğruca misafirhaneye gidiyorum. Ama ben

İçeri girdiğimde Grace'in havluları katladığını ve ortalığı temizlediğini görüyorum. Ağladığını anladığımda göğsümdeki o gerginlik bir hışımla geri geliyor.

"Hey," diye usulca selamlıyor beni. "Hey, bebeğim."

"Nerelerdeydin?" diye soruyor bana doğru ilerleyerek. Gözleri göğsüme düşüyor ve daralıyor. "Gömleğindeki şey de ne?" Ne olduğunu anladığında nefesi kesiliyor. "Kan mı o? Kanaman mı var?"

"Evet. Yani hayır. Evet, bu kan; hayır, benim değil." Aşağı uzanıp gömleğimi çıkarıyorum, sonra mutfığa gidip ellerimi yıkıyorum ve kollarımı yukarı kaldırıyorum.

"Ne oldu?"

"Gidip yaşlı Grant'i ziyaret ettim. Babam haklı, adam tam bir pislik." Suyu kapattım ve ellerimi kurulamaya başladım.

"Tanrım, Sawyer, lütfen bana onu öldürmediğini söyle."

Arkamı döndüğümde ellerinin yüzünün iki yanında olduğunu ve paniklemiş görüldüğünü görüyorum. "Sakin ol, Cupcake. Ne kadar cazip olsa da ben kimseyi öldürmedim. Sadece Sam söz konusu olduğunda kendimi açıkça ifade ettim."

"Demek baban onun hakkında haklıymış, ha?" Gergin bir şekilde kayıyor, emin değil gibi görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

Nefes alarak onu kaldırıyorum ve bacaklarının arasına girmeden önce önümdeki tezgâha yerleştiriyorum. "Evet, bebeğim. O birinci sınıf bir pislik ama mesajımın açık ve net olduğuna eminim. En azından öyle olsa iyi olur. Umalım da annemle babam onu kendileriyle gelmesi için ikna edebilsinler." Elim yanağına gidiyor, başparmağım yumuşak tenini okşuyor.

Bileğimi sarıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, hüzünlü gözleri bana olmadığı her şeyi anlatıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. Yüzünü hafifçe çevirerek avucumun içini öpüyor.

Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum, içime dolan acıyla gözlerim kapanıyor. "Ben de seni seviyorum, Cupcake."

"İyi miyiz?"

Gözlerimi açıyorum ve onun sıcak, kalbi kırık gözlerine bakıyorum. "Deniyorum Grace. Zor ama deniyorum işte. Sadece iyi olduğumuzu bil. Biz her zaman iyiyiz." Kollarını sıkıca boynuma doladı. Onu kendime çekiyorum ve başının yanından öpüyorum, saçlarının tatlı kokusu duyularıma nüfuz ediyor. "Bunu da atlatacağız."

Arkasına yaslanıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. "Sadece sana ihtiyacım var. Sen yanımda olduğun sürece her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Bana sahipsin. Her zaman." Dudaklarını tutuyorum; her gün arzuladığım, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum ve onsuz yaşamayı reddettiğim bir tatlılıkta kendimi kaybediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grace

Pazartesi sabahı çocukları okula bıraktıktan sonra, Sawyer ve ben Dr. Schaefer'in ofisinde karşısına oturduk ve kendisi bize prosedürün nasıl gerçekleşeceği ve sonrası bakım hakkında bilgi verdi. Tüm bu süre boyunca parmaklarım Sawyer'inkilerle birleşti, çünkü onun buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğini bildiğim için hem gergin hem de suçlu hissediyorum. Kararıma saygı duymaya başlamış olsa bile, bundan hoşlanmadığını biliyorum.

"Şu ana kadar sorusu olan var mı?" diye soruyor açıklamasını bitirdikten sonra.

Ben daha konuşmadan Sawyer konuşmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, Doktor, prosedürün nasıl yapıldığı ya da ne sıklıkta yaptığınız umurumda değil. Tek umursadığım karımın ameliyattan girdiği gibi çıkması. Tamamen iyileşeceğini bilmek istiyorum çünkü başka bir şeyi kabul etmeyi reddediyorum. Ve inan'nın bana, iyileşmezse benimle ya da bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemezsiniz."

Tanrım... Gerçekten onu tehdit mi etti?

Gözlerim utançla kapanıyor ve yutkunuyorum, güvenliği çağırmasını ve onu uzaklaştırmasını bekliyorum. Onun yerine gözlerimi açtığımda yüzünde anlayışlı bir gülümseme görüyorum.

"Endişenizi anlıyorum Bay Evans ve size yüzde yüz garanti veremesem de, hem onun hem de Lucy'nin uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmeleri için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair size söz veriyorum."

"Sadece bunun gerçekleştiğinden emin ol ve iyi olacağız," diyor, sesi sert.

Konuyu değiştirmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. "Lucy henüz bilmiyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. İstedğin gibi bekledim. Ona söyleyecek olanın sen olmasına izin vereceğim."

"Teşekkür ederim. Bu ne zaman planlanır?"

"Cuma gününe kadar yerinizi ayırtabilirim."

"Dört lanet gün mü?" Sawyer bağırarak beni irkiltiyor.

"Sawyer, lütfen," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Henüz çocuklarımıza bile söylemedik. Bu durumu kabullenmek için ancak yeterli zamanımız oldu."

Dr. Schaefer onun patlamasını görmezden gelerek sakince, "Dediğim gibi, sizi *en erken* bu tarihte kabul edebilirim," dedi. "Eğer bu uygun değilse o zaman başka bir tarih bulabiliriz. Ancak Lucy söz konusu olduğunda zaman çok önemli."

"Anlıyorum. Belki sorun olmazsa bu konuda size geri dönebiliriz?" diye sordum. "Önce evde ve işte her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım."

"Elbette. Mümkün olan en kısa sürede bana haber verin."

"Yapacağım," diye sessizce kabul ediyorum. "Lucy'yi şimdi görmemin bir sakıncası var mı? Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onun da sizi tekrar görmeyi çok istediğini biliyorum. Bana son ziyaretiniz hakkında her şeyi anlattı," diyor gülümseyerek. "Odasının nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak.

"İçeri girmeden önce hemşireyle bir kez daha kontrol edin."

"Geleceğim, teşekkürler Dr. Schaefer. Programımı ayarlar ayarlamaz sizi arayacağım."

Önce benim elimi sıkıyor, sonra Sawyer'inkine uzanıyor. Sonunda kabul etmesi biraz zaman aldı. "Karnızın emin ellerde olduğuna söz veriyorum, Bay Evans."

Tek tepkisi başını sallamak oluyor, ki sanırım bu hiç yoktan iyidir. Ofisinden çıktığımızda ona dönüyorum, yüz ifadesi kalbimi parçalıyor. Bir adım daha yaklaşp kollarımı beline doluyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Derin bir nefes aldığını hissediyorum. "Ben de seni seviyorum, Cupcake."

"İstemiyorsan bugün onunla buluşmak zorunda değilsin. Tek başıma gidebilirim," diyorum usulca.

"Tabii ki onunla buluşacağım Grace. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Eğiliyor, sözlerini bir öpücükle mühürlüyor ve bu göğsümdeki ağırlığı hafifletiyor.

"Tamam, hadi." Onu asansöre götürüyorum, bizi üçüncü kata çıkarıyor. Dışarı çıkıp hemşire odasına yöneldim. "Affedersiniz, Lucy Weston şu anda ziyaretçi kabul edebiliyor mu?"

"Ve sen?"

"Grace Evans... kız kardeşi," diyorum kendimi biraz garip hissederek.

Önündeki kağıda bakmadan önce bana kaşlarını çattı. "Evet, listede adınızı görüyorum. Şimdi onu görmek için iyi bir zaman. Ailesi az önce dışarı çıktı ama Piper onunla birlikte."

Babamın burada olmadığını bilmek içimi rahatlatıyor. "Bu harika."

Hemşire ellerimizi yıkayabilmemiz için bizi önce lavaboya götürüyor, ardından Lucy'nin kapısına vurarak kapıyı açıyor. "Bayan Lucy, ziyaretçileriniz var."

"Öyle mi?" Hemşirenin arkasında durduğum yerden onun yumuşak, zayıf sesini duyuyorum.

"Evet, hanımefendi." Hemşire kenara çekilerek gelenin kim olduğunu görmesini sağlıyor ve Lucy'nin solgun yüzünü aydınlatan gülümseme kalbimi sevgiyle kabartıyor.

"Grace, geri döndün."

"Tabii ki döndüm."

Piper yatağın yanındaki yerinden kalkıyor, gözlerini siliyor, yüzünde de küçük bir gülümseme belirliyor.

"Merhaba Piper," diye selamlıyorum onu.

"Merhaba Grace. Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de." Lucy'ye dönüp bakıyorum. "Yanımda tanışmanızı istediğim birini getirdim." Sawyer'ın elini tutarak odaya girerken onu arkamdan çekiyorum.

Hem Lucy'nin hem de Piper'ın gözleri büyür ve ona bakarken başları geriye doğru eğilir.

"Piper, Lucy, bu kocam Sawyer. Sawyer, bunlar... Piper ve Lucy," diye gergin bir şekilde takdim ediyorum, *kız kardeş* demekten kaçınarak. Bu konuda ne hissedeceklerinden emin değilim.

"Selam kızlar, tanıştığımıza memnun oldum."

Ağızları açık bir şekilde ona bakmaya devam ederler. Piper boğazını temizleyerek önce kendine gelir. "Ben de memnun oldum."

Lucy gözleri nihayet benimkileri bulana kadar sessiz kalıyor. "O senin kocan mı?" diye soruyor inanamayarak. Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. "Vay be, çok şanslısın."

Verdiği yanıt beni kıkırdatıyor ve tabii ki Sawyer'ın zaten büyük olan egosunu daha da büyütüyor. "Ah, görüyorum ki güzel ve akıllısın," diyerek cazibesini ortaya koyuyor.

Gözlerimi deviriyorum ama Lucy'nin yüzünde kocaman bir kızarıklık ve gülümseme belirliyor. "Çoğu insan zeki der ama biz akıllı da diyebiliriz."

Piper da Sawyer gibi kıkırdıyor ve bu benim kalbimi hoplatıyor çünkü Lucy'den bahsettiğimden beri ondan duyduğum ilk kıkırdama bu.

"Oturun." Yatağının diğer tarafında, Piper'ın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Önce Sawyer oturuyor, sonra beni kucağına çekiyor. Piper ayakta duruyor ve kararsız bir şekilde etrafına bakınıyor. "Biraz yalnız kalmak istersen gidebilirim?"

Ona el salladım. "Tabii ki hayır. Kalabilirsin."

Başını sallayarak sandalyesine geri oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Lucy'nin elini tutup ne kadar soğuk olduğunu fark ederek soruyorum. Ayrıca çökük gözlerinin etrafındaki koyu halkaların daha belirgin görüldüğünü fark ediyorum.

Omuz silkiyor. "Hemen hemen aynı, sanırım bu kötü bir şey değil."

Piper ona bakıyor, yüz ifadesi bana bunun pek de doğru olmadığını söylüyor. Bir saniye sonra da bunu doğruladı. "Kırmızı kan hücresi sayısı ciddi şekilde azaldı."

Lucy Piper'a ters ters bakıyor. Kalbim sadece bunu duymakla değil, Lucy'nin beni bundan korumaya çalışmasıyla da acıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve elini nazikçe sıkıyorum.

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Sanırım vampir olup insanların kanını emmeye başlamalıyım ve bu şekilde ihtiyacımı gidermeliyim," diyor ve aslında komik bir şey olmadığı halde bunu bir şaka gibi göstermeye çalışıyor. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana kendinden bahset. Ne var ne yok? Bebeklerin nerede? Bugün hangi turtaları yapıyorsun?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve o konuyu değiştirmeye çalışırken yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Şey, bebeklerim okulda. Yapmayı planladığım turtalar büyük olasılıkla yarın olacak ve Colorado'daki kayınvalideme yaptığım hızlı bir ziyaretten yeni döndüm."

"Colorado mu?"

Başımı salladım. "Evet, Sawyer'ın büyüdüğü yer orası."

"Hepsi ona benziyor mu?" diye sorarak beni gülümsetiyor.

"Bilemem. Ondan başka kimseyi fark etmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Aynen öyle," diye onaylıyor Sawyers, kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

"Hmm, bu çok tatlıydı," diye fısıldıyor, yorgunluğu aniden belli oluyor onun sesi.

"Aslında sana bazı haberlerim var," diyorum ona, daha fazla bekleyemeyerek.

"Dur tahmin edeyim. Benim yaşımda bir erkek kardeşi mi var?" diye sorarak ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

Başımı salladım.

"Dang!"

"Lucy," diyorum sessizce ve elini nazikçe sıkıyorum; şu anda ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyorum. "Sonuçlar geldi."

O ve Piper geriliyor, ikisinin de gözleri benimkilere kilitleniyor. Sawyer'ın alnının sırtıma düştüğünü hissediyorum ama elleri kalçalarımı güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Oh?" diyor, korkmuş görünüyor.

"Ben bir eşleşmeyim."

"Öyle misin?" Nefesi kesiliyor, umut gözlerini aydınlatıyor.

Başımı salladım. "Evet. Dr. Schaefer'la görüşmeyi yeni bitirdim ve ameliyat için bir zaman belirlemeye çalışıyoruz. Ameliyatı ben yapacağım. Senin donörün olacağım."

Ben daha sözlerimi tamamlayamadan, bir hıçkırık kaçarken elleriyle yüzünü kapatıyor. Piper kendi duygularını serbest bırakırken başı Lucy'nin omzuna düşüyor.

"Sana söyledim, yapmak zorunda değilsin," diye ağlıyor.

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Sawyer kollarını bana doluyor, beni kendine yakın tutuyor.

Elini tutup yüzünden geri çekiyorum. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yapmak istiyorum. Kalbimin derinliklerinde, Lucy, bunun doğru şey olduğunu biliyorum. Tanrı'nın buluşmamızı istediğini biliyorum. Seni ve Piper'ı daha yeni buldum, sizi kaybetmek istemiyorum."

Yaklaşmam için beni çekiştiriyor. Sawyer'ın üzerinden kalkarak eğildim ve bana sarılmasına izin verdim. "Teşekkür ederim. Kararını ne olursa olsun kabul ederdim ve seni yine de severdim ama bana hayatta yeniden bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

Ona sıkıca sarıldığımda içimde tuttuğum duygular göğsümden patlıyor. Piper da garip bir şekilde kollarını ikimize sarmaya çalışarak bana katılıyor. Hepimiz bu yürek parçalayıcı ama umut dolu anı paylaşırken, doğru kararı verdiğimi biliyorum. Tanrı'nın beni buraya, onlara yönlendirdiğini biliyorum.

Kapının açılma sesi bizi bulduğumuz andan koparıyor. Babam ve Barbara'nın odaya girdiğini görmek için arkamı dönüyorum. İkisi de

oldukları yerde durdular.

bizi görünce.

Barbara endişeyle Sawyer'a bakarak, "Grace, burada olduğunu bilmiyordum," diyor.

"O bir eşleşme!" Ben daha bir şey söyleyemeden Piper ağzından kaçırdı: "Lucy'nin donörü olacak." Elini ağzına kapattı ve özür dileyerek bana baktı. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Yanağımdaki yaşları silerek gülümsüyorum.

"Tanrı'ya şükür." Barbara bir hıçkırıkla kendini bana attı. "Teşekkür ederim! Bebeğime bir şans daha verdiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim" diye ağlıyor.

"Rica ederim," diye fısıldıyorum ve ona sarılıyorum. Kafamı kaldırdığımda babamın gözlerinde yaşlarla bize baktığını görüyorum. Bakışlarımı hızla yere dikiyorum, henüz onunla uğraşmaya hazır değilim.

Sawyer'ın da odada olduğunu hatırlayarak Barbara'dan uzaklaşıyorum ve onları tanıştırıyorum. Birbirlerini zaten tanıdıkları ve Sawyer'ın hoş karşılanmayacağını bildiğim için babamla uğraşmıyorum.

"Memnun oldum Sawyer."

"Sen de," diyor elini sıkarak. Selamlaması Piper ve Lucy'ye olduğu kadar dostça değil ama en azından babama olduğundan daha kibar.

Lucy'ye dönerek, "Pekala, gidip dinlenmene izin vermeliyiz," diyorum. "Ama yakında döneceğim ve randevunun ne zaman ayarlandığını size bildireceğim."

Başını sallıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Kulağa hoş geliyor. Belki yakında Parker ve Hope'la tanışabilirim."

Onlara bundan bahsetmek zorunda kalma düşüncesi kalbimi kırıyor, ancak Lucy ve Piper'ın onlarla tanıştığını düşündüğümde içim ısınıyor. "Evet, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

Sawyer'ın elini tutuyorum ve tam gitmek üzereyken Lucy kolundan tutup onu durduruyor. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle ona bakıyor. "Karının bir parçasına sonsuza dek sahip olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Başını sallıyor, ona sırtıyor ama çenesinin titremesini ya da boğazının sallanmasını kaçırmıyorum. "Şimdi daha da özel olacaksın."

Sözleri kalbimi yerinden oynatıyor ve yeni bir gözyaşı dalgasına yol açıyor. Elini kaldırarak serumunun olduğu yere yakın olan üst kısmını öpüyor. "Seninle tanışmak güzeldi Lucy."

"Sen de," diye fısıldıyor.

Piper ve Barbara'ya veda ettikten sonra hastane odasından çıkıyoruz, babamla hiç göz göze gelmiyoruz. Koridorda Sawyer'a dönüp ona sıkıca sarılıyorum. "Şimdi anlıyor musun?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona bakarak soruyorum.

Gözlerini kırmızı ve cam gibi gördüğümde kalbim paramparça oluyor. "Evet, Cupcake. Anlıyorum. Doktora Cuma gününe randevu almasını söyle. Çocuklara bu gece söyleriz ve ben de her şeyin halledildiğinden emin olurum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sawyer

Grace onlara Lucy'nin kim olduğunu ve ona yardım etmek için ne yapmayı planladığını anlatmaya çalışırken çocukların yüzünü bilinmeyen korkusu kaplar.

"Canın yanacak mı anne?" Hope dudağı titreyerek soruyor.

Grace'in yutkunuşunu, kelimeleri çıkarmakta zorlanışını izliyorum ve araya giriyorum. "Buraya gel, Shortcake." Onu kucağıma aldım. "Annen bunu hissetmeyecek. Uyuyor olacak ve uyandığında doktor acımaması için ona ilaç verecek. Ama eve döndüğünde onun yanında çok dikkatli olmalı ve iyileşmesine yardımcı olmalıyız, tamam mı?"

Bana başını salladı, sonra Grace'e baktı. "Sana çok iyi bakacağım anne."

Grace uzanıp onun yanağını okşuyor. "Yapacağını biliyorum bebeğim. Merak etme, kısa sürede iyileşeceğim ve fırın işimize geri döneceğiz. Bu arada sen de bizim için yeni kreasyonlar düşün, tamam mı? Fırının buna ihtiyacı olacak."

"Sorun değil. Ben hallederim," diyor.

"Hiç ailen olmadığını sanıyordum," diyor Parker, ses tonu suçlayıcı.

"Evet, var ama bazıları pek hoş değil, bu yüzden onlarla bir ilişkim yok. Lucy ve Piper'la yeni tanıştım ve harikalar. Sizinle gerçekten tanışmak istiyorlar. Belki bir ziyarete gidebiliriz ve-"

"Bunu yapmanı istemiyorum," diye araya giriyor Parker. Korku ve öfke -benim de mücadele ettiğim duygular- yüzünden okunuyordu.

"Tatlım, buraya gel." Grace onu kendine doğru çekerek önünde durmasını sağlıyor ve benim yanımdaki kanepeye oturuyor. "Bunun korkutucu görüldüğünü biliyorum ama her şey yoluna girecek. Lucy'nin şu anda bana ihtiyacı var."

"Neden başkası yapamıyor?"

"Çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim. Lucy ve ben çok nadir görülen bir kan grubunu paylaşıyoruz. Sahip olduğu tek şey benim. Eğer bunu yapmazsam, Parker, ölebilir. Bu çok ciddi bir durum."

"Peki ya biz?" diye soruyor, ne kadar karşı koymaya çalışsa da gözleri yaşlarla doluyor. "Sana bir şey olmasını istemiyorum. Yapamam."

Sensiz yaşayamam anne." Küçük göğsünden bir hıçkırık yükseldiğinde Grace onu kucaklamak için kendine çekiyor.

"Annem ölebilir mi?" Hope ağlıyor.

"Hayır, annen ölmeyecek," diye bağırdım; sanki biri boğazımdan aşağı asit dökmüş gibi hissediyordum. "Dinleyin çocuklar, her şey yoluna girecek. Annem Lucy'ye yardım edecek ve biz de ona yardım edeceğiz ama güçlü olmamız gerekiyor. Bunu yapabilir misiniz?"

Sadece burnumu çekip başımı sallıyorum, Grace de dahil.

Hope eğilip kollarını Grace'in boynuna dolayarak, "Seni seviyorum anne," diyor. Parker da kendi kollarını ikisinin boynuna doluyor.

Dayanılmaz bir nefesle üçünü de kendime çekiyor ve yakın tutuyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Grace

"Aferin kızım, şimdi karameli dikkatlice üzerine serp."

Mutfak adasında Hope'un arkasında durmuş, bu akşam Lucy'ye götürmek üzere yapacağımız turta için malzemeleri kabuğa yerleştirmesine yardım ediyorum. Bu onun eseriymi ve çok güzeldi. Ağır kalbimi ısıttı.

Çocuklar bugün okula gitmedi. Dün gece herkes çok duygusal olduğu için onları evde tuttuk. Sawyer ve benimle bile uyudular, beni bırakmak istemediler ve ben de onlardan uzak kalmak istemedim. Onlara söylediğimden beri boğazımda oluşan kalıcı yumruyu bir türlü yutamadım.

Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor. Aileme ne kadar zarar verdiğimi bilmek kalbimi paramparça ediyor.

Dünyada incitmek isteyeceğim son insanlar.

Bu kararı verirken Lucy'yi ve ona elimden geldiğince yardım etmem gerektiğini düşünüyordum. Elbette ailemi de düşündüm, özellikle de Lucy'nin durumuna sahip olsalardı ne yapacağımı. Ancak dün geceden sonra daha çok kendime yönelik riskleri ve bir şeyler ters giderse ne olacağını düşünmeye başladım.

Bana bir şey olursa onlara kim bakacak? Hope'la kim turta pişirecek? Ya da Parker'ın hak ettiği tüm sarılmaları ve öpücükleri almasını sağlayacak. Sawyer yeniden evlenir mi?

Bu düşünceler beni çok üzüyor.

Bunların hepsi düşünmeden edemediğim şeyler ve çok korkuyorum. Yine de güçlü olmaya ve bunu göstermemeye çalışıyorum. Sadece çocukları endişelendirmek istemediğim için değil, aynı zamanda bunun benim yaptığım bir seçim olduğunu bildiğim için. Kendisinin de bununla mücadele ettiğini bildiğim halde korkularımı Sawyer'ın üzerine yıkmak adil değil. Bu yüzden bunu elimden geldiğince içimde tutmaya ve ailem için güçlü olmaya yemin ettim. En azından bunu yapabilirim.

"Umarım Bayan Lucy eserimi beğenir."

Gülümseyerek sıcak tencereyi ocağa geri koydum. "Eminim bayılacaktır. Seninle ve Parker'la tanışacağı için çok heyecanlı, yani bu bile onu

mutlu."

Yanına gelip turtayı hamurla kapatmaya başladığımda, Hope süslemek için kalp şekillerini üstüne koymaya başlıyor.

"Anne, sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii ki."

"Eğer Lucy'nin babası senin babansa, nasıl oldu da onu daha önce hiç görmedik?"

Bu sorunun eninde sonunda gündeme geleceğini biliyordum. Dün gece gelmemesine şaşırdım, çünkü muhtemelen küçük zihinlerini ve kalplerini meşgul eden başka şeyler vardı.

Bunu ona nasıl açıklayacağımı düşünürken küçük bir iç çekiyorum. Gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Annem, Büyükanne Hope, babamla Lucy'nin annesiyle tanışmadan önce tanışmış." Duraksayıp beni anladığından emin oluyorum. Başını sallayınca devam ediyorum. "Büyükanne Hope bana hamile kaldığında, babam çocuk sahibi olmaya hazır olmadığına karar vermiş ve sonunda taşınmış."

"Seni istemedi mi?"

Masum bir soru nasıl bu kadar acı verebilir. Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Bu hiç hoş değil," diye fısıldıyor.

Omuz silkiyorum, incinmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Herkes senin gibi muhteşem bir babaya sahip olamaz, ama biliyor musun?"

"Ne?"

"Bu beni incitmedi çünkü dünyadaki en iyi anneye sahiptim. Onun sevgisi o kadar güçlüydü ki ihtiyacım olan tek şeydi. Birlikte güldük, birlikte yemek pişirdik, birlikte alışveriş yaptık. Dünyayı fethettik, sadece o ve ben."

Gülümsüyor. "Eminim onu çok özölüyorsundur."

Başımı salladım. "Her gün. Ama senin, Parker'ın ve babamın olması her şeyi daha iyi yapıyor." "Keşke onunla tanışabilseydim."

Umutsuzca tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı kaybetmek üzereyken, tekrar arkasına geçiyorum ve kollarımı küçük bedenine dolayarak onu kendime yakın tutuyorum.

"Ben de bebeğim. Hepinizi çok severdi. Ama yaptığımız her turtayla cennetten bize gülümsediğini biliyorum." Cuma günü bir şeyler ters giderse Hope'un bensiz yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi içimi yakan bir acıya neden oluyor. "Bana bir söz vermeni istiyorum Hope," diye fısıldıyorum, yanağına bir öpücük kondurmak için dönüyorum.

"Herhangi bir şey."

"Bunu asla unutma. Birlikte geçirdiğimiz anları asla unutma. Beni ne zaman özlesen, birlikte olduğumuzda, ellerimizle özel bir şey yarattığımızda nasıl hissettiğini hatırla. Kimsenin yapamayacağı bir şey çünkü o sadece bizden çıktı. Ne olursa olsun, buna hep sahip olacağız." İçimin ne kadar zayıf olduğunu düşününce sesimin ne kadar güçlü olduğuna şaşıyorum.

"Asla unutmayacağım anne. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Sen de benimsin, bebeğim." Boğazımı yakan duyguları yutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu turtayı bitirmeye hazır mısın?"

Başını sallıyor.

Parmaklarımın arasında biraz un süpürerek, her tarifi bitirmek için her zaman söylediğimiz şiire başlıyorum. "Tek ihtiyacın olan bir tutam lütuf," diye fısıldayarak turtaya serpiyorum.

"Ve bir tutam Umut," diye devam ediyor, üstüne biraz daha atarak. "Hayatı daha tatlı kılmak için." Dönüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Ve aşkın büyümesine yardım et," diye fısıldıyor, yanağını öpüyor, gözyaşları benimkilere karışıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sawyer

İstasyonda ellerimizi yıkadıktan sonra Grace, Lucy'nin hastane odasının kapısını çalar ve kafasını içeri uzatır.

"Hey, millet, içeri girmemizin bir sakıncası var mı?" diyor.

İçeride kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Dua ediyorum da göt herif sperm donörü onlardan biri olmasın. Lucy'nin iyiliği için bunu kabul etmek bir şey ama onu kabul etmeyi reddediyorum. Ne zaman onun yanında olsam kışına tekme basmak istiyorum.

"Evet, elbette, içeri gelin."

Önce Grace ve Hope giriyor. Parker'ın omzuna elimi koyarak onu da peşlerinden içeri çağırıyorum, onunla daha önce yaptığım konuşmadan sonra bile hâlâ tereddütlü olduğunu biliyorum. Çocuğu suçladığımı söyleyemem, ben de aynı şekilde hissettim... hâlâ da hissediyorum ama Lucy'yle tanıştıktan sonra biraz farklı hissediyorum ve umarım o da hisseder.

"Aman Tanrım, burada kim varmış?" Lucy'nin zayıf sesi, oturduğu yerden kalkmaya ve herkesi selamlamaya çalışırken odada güçlükle yankılanıyor. Onu dün gördüğümünden daha da kötü görünüyor. Yüzü daha solgun ve gözleri daha çökük.

Kahretsin!

Annesi ve kız kardeşi de onunla birlikte ve ikisi de ağlıyor gibi görünüyor. Neyse ki yaşlı adamdan iz yok. Gözyaşlarını çabucak silerler ve Grace, Barbara ile tanıştırmaya başlar.

"Merhaba, Bayan Barbara, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Shortcake'im, Barbara'nın elini sıkmak için küçük elini bir iş adamı edasıyla uzatarak.

"Merhaba küçük Bayan Hope, sizinle tanışmak bir zevk. Ne kadar da terbiyelisiniz." Sıradaki Parker'a geçmeden önce onun elini sıkıyor. "Ve sen, Parker."

"Selam," diye mırıldanıyor Parker, hoşbeş etmek için elini kabul ediyor. "Bu da Piper," diyor Grace sonra.

Piper önlerinde diz çöküyor. "Merhaba Hope ve Parker, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Gelebildiğinize sevindim. Bu gece bize eşlik etmeniz iyi olurdu."

"Her şey yolunda mı?" Grace endişeli bir şekilde sorar.

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyor Lucy.

Barbara ve Piper'in birbirlerine bakışlarından öyle olmadığı anlaşılıyor ama yine de rahat bırakıyorlar.

"Benim sıram." Lucy, kendisini tanıtmasını heyecanla bekleyen çocuklara bakar.

Hope, Grace'in kendisini tanıtmasını beklemez ve doğruca yatağa doğru yürür. "Merhaba Bayan Lucy, benim adım Hope Catherine Evans. Annem ve ben bugün size özel bir turtta pişirdik." Elinde tuttuğu turtayı ona doğru uzatır. "Bu benim en özel kreasyonlarımdan biri. Adı Healin' Pie. Annem ameliyatına yardım ettiğinde seni iyileştirecek."

Lucy ona bakıyor, çökmüş gözleri kocaman ve yaşlarla parlıyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet, hanımefendi. Annem de yardım etti tabii, çünkü en iyi turtalar birlikte yapıldığında olur."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ona bakakalıyor. "Çok teşekkür ederim.

Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri."

Hope'un elindeki turtayı almak üzereyken Grace araya girer ve turtayı kapıp yanındaki sehpaye bırakır.

"Rica ederim," diyor Hope. "En sevdiklerinin ne olduğundan emin değildim, o yüzden bir tahminde bulundum. Muz, çikolata, marshmallow ve..." Duraksıyor, düşünüyor. "Oh evet, ve karamel?"

Lucy gülümsüyor. Vücudu zayıf görünebilir ama gülümsemesi kesinlikle öyle değildir. "Evet, öyle. Bunlar harika tahminlerdi."

Hope kendisiyle gurur
duyarak gülümsüyor.

"Sarılabilir miyim, Hope?"

Hope, o daha sorusunu bitirmeden kollarına girip ona sıkıca sarılır. "Her şey yoluna girecek Bayan Lucy. Dua ediyorum."

Bir sürü boğuk burun çekme sesi duyuluyor.

Tanrım, şimdi boğazım yanıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Lucy. "Dualar güçlü olabilir ve şu anda alabileceğim tüm dualara ihtiyacım var."

Barbara duyularını gizlemek için arkasını döner ve kapıya doğru ilerler. "Gidip Dr. Schaefer'ı çağıracağım ve Grace'in burada olduğunu haber vereceğim."

Bu beni alarma geçirdi. Bir şeyler olduğu çok açık.

Kapı kapandıktan sonra Hope geri çekilir ve Lucy Parker'a bakar.

"Merhaba Parker."

"Selam," diye selamlıyor onu, sesi öncekinden daha yumuşak.

"Baban kadar yakışıklısın," diyor ona. "Biliyorum."

Herkes onun dürüstlüğüne güler.

Kendine güvendiği için çocuğu suçlayamam. Elindekini ona vermesi için onu teşvik ediyorum.

"Bunu senin için aldım." Katlanmış büyük kâğıt parçasını ona uzatırken Grace yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor. Onu kendime çekiyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Lucy resmi açar ve içinden tek bir gül düşer. Onu alıp burnuna götürür, içine çekerken gözleri kapanır. Parker'a baktığında dudaklarında bir gülümseme oluşur. "Bu çiçeği bana sen mi aldın?"

Başını salladı. "Evet, babam beni götürdü."

"Kendi parasını bile kullandı," diyorum ona, yapmayacağını bildiğim halde.

Gülümsemesi aydınlanıyor. "Daha önce hiç bir erkekten çiçek almamıştım.

Teşekkürler Parker."

"Rica ederim," diye mırıldanıyor, başını eğerek.

Barbara ve Dr. Schaefer o anda içeri girerler.

"Merhaba Grace," diye gülümseyerek onu selamladıktan sonra başıyla beni işaret ediyor. "Sawyer."

Başımı sallayarak karşılık veriyorum, kalbim göğsümde lanet bir davul gibi çarpıyor. Grace onu çocuklarla tanıştırıyor.

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," dedi ve Grace ile bana bakmadan önce her ikisinin de elini sıktı. "Sizinle koridorda biraz konuşabilir miyiz?"

Söyleyeceği her ne haltsa duymalarını istemediğim için çocuklara bakıyorum.

Piper el sallayarak bizi uzaklaştırdı. "Siz gidin, Lucy ve ben onlara eşlik ederiz." "Sizin için uygun mu çocuklar?" Özellikle Parker'a bakarak onlara soruyorum.

İkisi de başını sallayınca Piper Parker'ı yanındaki sandalyeye oturtuyor, Hope da Lucy'nin yatağına, onun yanına sürünerek uzanıyor. Sorun etmediklerinden emin olduktan sonra Grace ve ben doktor ve Barbara'yı koridora kadar takip ediyoruz.

"Neler oluyor?" Grace sesi titreyerek sorar.

Dr. Schaefer'ın yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirir. "Lucy beklediğimden de hızlı kötüleşiyor. Cuma gününe kadar bekleyeceğim için gerginim. Daha erken gelme şansınız nedir?"

"Ne kadar yakında?" Grace soruyor. "Yarın öğleden sonra."

"Siktir," diye nefes alıyorum, sanki biri bağırsaklarımı deşiyormuş gibi hissediyorum.

Grace gözlerinde korkuyla bana bakıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve beni boğmakla tehdit eden paniği bastırmaya çalışıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. "Eğer başka bir seçenek yoksa yarın burada olacağım."

Yarın.

Karımın asla geri alamayacağı bir parçasını vermesinden önceki lanet olası bir gece. Bu özverili davranış ona, kendi hayatına mal olabilir ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Grace

Jax ve Jules'un oturma odasında en yakın arkadaşlarımızdan bazılarıyla oturuyoruz. Hastaneden ayrıldıktan sonra Sawyer Cade, Cooper ve Mac'i aramış ve onları bilgilendirmek için bizimle buluşmalarını istemişti.

Tüm çocuklar üst katta oyun odasındalar, kahkahaları ciddi havada dolaşüyor ve endişeli kalbimi biraz olsun rahatlatıyor.

"Bundan emin misin Grace?" Cooper sorar.

Başımı salladım. "Lucy'yle tanışsaydınız hepiniz anlardınız. O harika biri ve kısa sürede benim için çok özel biri haline geldi."

Mac kolunu omuzlarıma doladı. "Senin için endişelendiğimi biliyorsun hayatım, ama bu senin kararın ve buna saygı duyuyorum. Fırın için endişelenme. Ben seni korurum."

Faith, "Hepimiz yardım edeceğiz," diyor. "İhtiyacın olursa çocukları bile alabiliriz."

"Teşekkürler ama Sawyer'ın ailesi sabah burada olacak, yardım edecekler." Duvara yaslanmış olan Sawyer'a bakıyorum. Bana göz kırpmıyor ve yüzündeki karmaşayı gizleyemeyen bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Mahvolmuş görünüyor ve bu benim hatam.

"Grace, neden biz kızlar dışarı çıkıp biraz hava almıyoruz?" Kayla öneriyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak başımı sallıyorum ve kapıdan çıkarken onları takip etmek için ayağa kalkıyorum. Tam yanından geçerken Sawyer koluma girerek beni durduruyor. Ona baktığımda, bir elini boynuma doluyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Bedenimi sıcaklıkla dolduran ve ruhumu aydınlatan bir öpücük.

Önümüzdeki elli yıl boyunca hissetmek için dua ettiğim bir öpücük.

Geri çekiliyor ve alnını benimkine dayıyor, sanki odadaki tek insanlar bizmişiz gibi bir yakınlık yaratıyor. Uzun bir süre sonra dudaklarını alnının dayandığı yere bastırıyor ve beni bırakıyor.

Herkesin önünde gözyaşlarına boğulmak istemediğim için hızla uzaklaşıyorum. Dışarı çıkar çıkmaz çok ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekiyorum, nefesim ağır ve hızlı.

Kayla, "Evet, biraz temiz havaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor.

"İyi misin Grace?" Julia sırtımı ovmak için yanıma gelerek soruyor.

Yalan söyleyip *evet* demek üzereyim ama kalbim bunu yapamıyor. "Hayır, yapmayacağım. Aileme zarar vermekten nefret ediyorum. Sadece kendim için değil, Lucy için de çok korkuyorum. Her şey o kadar hızlı geliyor ki nefesimi tutamıyorum."

"Tereddütlerin mi var?" Faith soruyor.

"Hayır. Hiç de değil, ama yine de korkutucu, biliyor musun? Lucy..." Başımı hafifçe sallayarak devam ediyorum. "Hâlâ uğruna yaşayacağı çok şey var. Onunla tanıştığınızda hepiniz onu seveceksiniz."

"Eminim öyle olacak, özellikle de o sizin bir parçanızsa," diyor Julia, kalbimi ısıtarak.

"Bütün bu olanlar berbat Grace," diye başlıyor Kayla. "Ama bunların hiçbirisi için kendini suçlayamazsın. Ailenin duyguları için bile. Hangi kararı verirsen ver birilerini incitecekti ama bu kararlar herkes için iyi olabilir."

"Kesinlikle," diye yumuşak bir sesle onayladı Faith. "Eğer teselli olacaksa, ben de aynı şeyi yapardım."

En yakın üç arkadaşına - benim için kardeş gibi olan arkadaşlarıma - bakıyorum ve onlara bana en çok yük olan şeyi soruyorum.

"Hepinizin yardımına ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, umutsuzca tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yüzeye fişkırıyor.

"Ne olursa," diyor Julia.

"Bana söz ver..." Sözümü kesiyorum, nefesim kesiliyor. "Bana söz ver, eğer bana bir şey olursa, aileme bakmama yardım edeceksin." İçimden bir hıçkırık patlarken ağzımı kapatıyorum.

Üçü de beni kollarına alıp sıkıca sarılıyor, onların acısı benimkine karışıyor.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye boğuluyor Kayla. "Ama biz seni koruyoruz Grace. Her zaman koruyacağız."

"Doğru," diye fısıldıyor Julia, "çünkü biz bir aileyiz ve her zaman kendi ailemize göz kulak oluruz."

Ne olursa olsun, bundan sonra ailemin her zaman buna sahip olacağını bilerek biraz daha rahat nefes alıyorum.

*

Yatağında Hope'un yanına oturuyorum, her zamanki gibi onu güzelce ve sıkıca yatırıyorum. "Büyükannen ve büyükbaban sabah burada olacakları için heyecanlı mısın?"

Başını salladı. "Evet, ama yarın gittiğinde seni özleyeceğimden eminim."

Küçük boğazının sallanışını izliyorum ve bu yaralı kalbimi parçalıyor. "Ben de seni özleyeceğim bebeğim, ama bu sadece birkaç gün sürecek. Sen farkına bile varmadan evde olacağım. Bu arada büyükannen ve büyükbabanla geçirdiğin zamanın tadını çıkar ve bizim için harika şeyler düşün, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Yeni bir tane hazırladım bile." Gülümsüyorum. "Adı ne?"

Beni izliyor, küçük eli yanağıma doğru uzanıyor. "Adı Annemi Seviyorum Turtası ve içinde en tatlı malzemeler olacak çünkü sen çok tatlısın."

Gülümsemem parlıyor, kalbimi sevgi dolduruyor. "Kulağa harika geliyor. Seninle birlikte yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Alnına bir öpücük bırakıyorum. "İyi geceler Hope, sabah görüşürüz."

"İyi geceler, anne."

Ayrılmadan önce eğilip Chuckie'nin başına, çenesinin küçük ayaklarına dayandığı yere bir öpücük konduruyorum. Her zaman çocukların her biriyle sırayla uyur.

"İyi geceler oğlum," diye fısıldıyorum ve karşılığında hem Hope'un hem de benim kıkırdamamıza neden olan bir inilti duyuyorum.

Dışarı çıkarken, Parker'ın odasından çıkan Sawyer'ın yanından geçiyorum ve onunla göz göze gelemiyorum. Zaten kırılmaya çok yakındım.

"Selam," diyerek Parker'ı usulca selamlıyorum ve elimden gelen en iyi gülümsemeyi takınıyorum. "Selam."

Yatakta yanına oturuyorum, kollarımı iki yanına dayıyorum. "Lucy ve Piper hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "İyi görünüyorlar."

"Öyle. Lucy de ona aldığı çiçeğe bayıldı. Onun neşesini yerine getirdi."

Başını sallar ama sessiz kalır.

Uzanıp babasınıninkine çok benzeyen küçük ve yakışıklı yüzünü avuçluyorum. "Her şey yoluna girecek, Parker. Söz veriyorum. Sen farkına varmadan evde olacağım."

"Biliyorum," diyor ama ikna olmuş gibi görünmüyor. "Hiçbir şey için endişelenme. Sen yokken Hope'a çok iyi bakacağım."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Yapacağını biliyorum, çünkü tıpkı baban gibisin." Eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum. "Güçlü," diyorum, bir tane daha koymak için alnına doğru ilerliyorum. "Nazik." Sonra burnunun ucuna kadar. "Ve onurlu."

Küçük kolları boynuma dolanıyor ve beni kucaklıyor. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Aydan ve yıldızlardan daha çok."

"Sana o şakaları yapmamın tek nedeni seni seviyor olmam, biliyorsun değil mi?"

"Elbette seviyorum," diye fısıldıyorum, aksini düşünmesinden nefret ederek. "Bu şakalar, Parker, sende sevdiğim pek çok şeyden biri. Bana kalp krizi geçirtebilirsin ama aynı zamanda beni güldürüyorsun ve kızlar gülmeyi sever," diyorum ona, geçen sabah mutfakta yaptığımız konuşmayı hatırlayarak.

"Güzel. O zaman hastaneden çıktığında senin için çok daha fazlasını hazırlayacağım."

"Buna güveniyorum," diye kıkırdıyorum ve ona bir öpücük daha veriyorum. "İyi geceler, sabah görüşürüz."

"İyi geceler anne."

Odasından çıkıp kapıyı kapattıktan sonra mutfağa gitmek üzereyken Sawyer ve Hope'un sesini duyunca duruyorum.

"Baba, sana bir sır verebilir miyim?" "Her zaman."

"Anneme söyleme, tamam mı?"

Aralarında bir anlık sessizlik uzarken, bunun acıtmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Tamam."

"Onun için cesur olmaya çalışıyorum ama gerçekten çok korkuyorum ve kalbim şu anda çok acıyor," diyor ve sözleri hıçkırığa dönüşüyor.

Acı içimde patlıyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Daha fazla acı çekebileceğimi düşünmemiştim ama çok yanılmışım.

"Korkmana gerek yok, Shortcake. Her şey yoluna girecek. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Başka bir kelime daha duymaya dayanamayarak odama geçtim ve yatağıma çöktüm, yüzüm şilteye gömülürken milyonlarca parçaya ayrıldım. İçimdeki tüm acıyı ve korkuyu hıçkırarak dışarı atıyorum.

Arkamda yatağın alçaldığını ve Sawyer'ın sıcaklığının beni sardığını hissetmeden önce ne kadar ağladığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Eli gömleğimin üzerinde geziniyor, dudakları çıplak omzuma bastırırken sıcak, pürüzlü teni karnımın üzerinde duruyor.

"Ağlama, Cupcake," diye fısıldıyor, sesi benim hissettiğim kadar üzgün çıkıyor. Bu beni daha çok ağlatıyor. "Hepinizi incittiğim için çok üzgünüm."

"Bize zarar vermiyorsun. Lucy ve senin için durum çok kötü ama bunun sorumlusu sen değilsin Grace. Bu senin suçun değil."

Yüzümü ona dönüyorum, ben ona bakarken eli sırtıma doğru ilerliyor. Güçlü çenesini kavıyorum; o çok sevdiğim yeşil gözleri acıyla kararmış. "Sawyer," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Eğer bir şey olursa, seni istiyorum-"

Elini ağzımın üzerine indiriyor. "Yapma!" diye bağırdı, çenesi kilitlenmişti. "Sakın öyle söyleme. Sana hiçbir şey olmayacak." Nefesleri kısa ve hızlı çıkıyor, her biri acı verici geliyor. "Olamaz çünkü ben sensiz hayatta kalamam. Beni duyuyor musun?"

Sesindeki çaresizlik beni başımı sallamaya zorluyor. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu görünce duygularımı geri yutuyorum. Elini çekip yerine ağzını koyuyor, öpücüğü içimde patlıyor ve içimdeki her soğuk, korkulu yeri ısıtıyor.

Ellerim gömleğine gidiyor ve onu vücudundan yukarı çekiyor. "Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum dudaklarına karşı. O gömleğini çıkarmak için doğrulduğunda ben de kendiminkini çıkarıyorum ve kısa süre sonra diğer kıyafetlerimiz de onu takip ediyor.

Üzerimde hareket ettiği anda keskin bir nefes çekiyorum, teni benimkiyle buluşuyor ve vücudumdaki her sinir ucuna elektrik gönderiyor.

Her zaman. Her zaman böyledir.

Alnıma uzun bir öpücük kondurduktan sonra, tek bir yumuşak hareketle içime girip beni bedenen ve ruhen tamamlarken yoğun gözleri benimkileri tutuyor.

"Seni çok seviyorum," diye ağlıyorum, kendimi durduramıyorum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diyor, sesi zımpara kağıdı gibi sert çıkıyor. Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Geri döneceğine söz ver

Ben."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, onu inkar edemiyorum ve bu sözü tutabilmem için dua ediyorum.

Elime uzanıyor, parmakları başımın üzerinde hareket ettirmeden önce benimkilerle birleşiyor, vücudu içimde mutlak bir mükemmellikle hareket ederken sıkıca tutuyor.

Tek bir damla gözyaşı ondan kaçıyor, yüzüme dökülüyor ve bana bakarken benimkiyle karışıyor. Kollarımı ona dolayarak yüzümü boynuna saklıyorum ve tüm benliğimle ona sarılıyorum.

Benimle daha önce hiç olmadığı kadar sevişirken her dokunuşu, her nefesi ve her öpücüğü acı verici derecede güzel.

Sanki son kez olacakmış gibi benimle sevişiyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sawyer

Hayatımda bir sürü boktan şey yaşadım. Bir savaş bölgesine gönüllü olarak girdim. Hayal edilebilecek en kötü yerlerde uyudum. Bir hayvan gibi zincire vuruldum, kırbaçlandım ve hayatımın sonuna kadar dövüldüm.

Ölümü binlerce kez öptüm.

Ama burada hastanenin bekleme odasında otururken, birinin karımı doğradığını bildiğimden, hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim.

Göğsümün içinde kilitlenmiş, nefes almayı imkânsız hale getiren sessiz bir terör var. İçime doğru pençeleriyle ilerliyor ve boğazıma kadar ulaşmaya çalışıyor.

Hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Bu sabah çocuklarıma her şeyin yoluna gireceğine dair yemin ettim. Grace'e ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair yemin ettim ve şimdiye kadar hiçbir sözümü tutmadım. Karım bana geri dönmezse ciddi zarar vermekle tehdit edecek kadar ileri gittim.

Ne yazık ki gerisi benim kontrolüm dışında ve kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Başım eğik, dirseklerim dizlerimin üzerinde oturuyorum. Ellerim titriyor ve avuçlarım terliyor. Piper, Barbara ve sık kafalı karşımda oturuyor. Anne ve Piper'a basit bir merhaba dışında onları görmezden geldim. Çünkü içimde biriken tüm öfkeyi yanlarındaki şerefsizce boşaltacağımdan korkuyorum.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, benimle aynı odada durana kadar birkaç ayak sesini fark etmiyorum.

"Arkadaş ister misin?"

Kayla'nın sesiyle başımı kaldırıyorum ve bekleme odasının en yakın arkadaşlarımla, ailemle dolu olduğunu görünce ayağa kalkıyorum. Kayla ve Cooper, Julia ve Jaxson, Cade ve Faith, Nick ve Katelyn... hatta Sarge ve Mac'e kadar herkes burada.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Sesimin bu kadar hırçın çıkmasından nefret ederek soruyorum.

Jaxson yanıma gelip omzuma vurdu. "Cehennemi zaten bir kez birlikte yaşadık, bunu bir de sana yaşatacak değildik.

yine yalnız."

Bu herif beni korkak gibi ağlatıyor.

Cade elimi tutup sırtımı sıvazladı. Söze gerek yok. Cooper da onu takip ediyor.

"Nasılsın?" Julia beni belimden kucaklayarak soruyor. "Bir şeylerin canına okumak istemem dışında fena değil," diye yalan söylüyorum.

Kayla, "Senin için gidip Dr. Sissy'yi bulabilirim," diyor. "Sen onun ağzını burnunu dağıtırsın, ben de karısının kışını tekmelerim. Bu eğlenceli olur ve tüm bu saldırganlığı boşaltmak için iyi bir yol olur."

Cooper etkilenmemiş bir şekilde ona bakarken kızlar kıs kıs güler. Omuz silkiyor. "Sadece bir öneriydi."

Muhtemelen benden çok onun yararına. Yıllardır Jenny'ye saldırmak için can atıyor. Bu ikisinin evlenmiş olması beni hala şok ediyor ve ikisi de evlilikleri kadar acınası.

Barbara ve Piper'ın herkese baktığını görüyorum ve Grace'in benden isteyeceğini bildiğim için onları tanıştırmaya karar veriyorum. "Çocuklar, bunlar Barbara Weston ve kızı Piper." Kim olduklarını bildikleri için daha fazlasını söylememe gerek yok.

Jaxson ve Julia önce kendilerini tanıtıyor, sonra herkes aynı şeyi yapıyor. Onları Weston'la tanıştırmamış olmama rağmen, kızlar yine de ona selam verdiler.

"Ben de Mac, Grace'in babasıyım," diyor, Weston'a bakarken göğsü kabarıyor.

Tanışma faslından sonra herkes oturacak bir yer bulurken biz de uzun bir bekleyiş için yerimize yerleşiyoruz.

"Ne kadar süreceğini söylediler mi?"

Cade soruyor. "Çok uzun," diye mırıldandım.

Faith kollarını bedenime dolayarak beni rahatlatıyor. "Her şey yoluna girecek."

Şu anda pek inancım olmasa da başımı sallıyorum. Tüm bu durum berbat ve endişelendiğim tek şey karım değil. Lucy'nin de girdiği halinden daha iyi bir şekilde çıkmasını istiyorum.

Dakikalar saatlere, saatler de dayanılmaz acılara dönüşüyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissettikçe korku beni içten içe kemiriyor.

Milyonuncu kez volta atmaya başlıyorum. "Ne sikim bu kadar uzun sürüyor? Yemin ederim, eğer ikisi de bu işin içinden çıkamazsa ben..." I trail

Ayak sesleriyle irkildim ve arkamı döndüğümde Dr. Schaefer'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm, önlük giymişti, gök mavisi şapkasının altında alnında ter lekeleri vardı.

O yaklaşırken Weston'lar ayağa fırlıyor. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, bana söyleyeceklerini duymayı beklerken damarlarımda buz gibi bir dehşet dolaşıyor.

İkimizin arasına bakıyor, ağzında küçük bir gülümseme -iyi bir gülümseme olsa iyi olur- oluşuyor. "Her iki ameliyatta da her şey çok iyi gitti."

Tüm hava bir nefeste ciğerlerimi terk ediyor, bacaklarım rahatlamayla altımda bükülmekle tehdit ediyor.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Weston'lar kendi kutlama kucaklaşmalarını paylaşıırken kızlar kollarını belime doluyor.

"Şimdi Lucy'nin vücudunun nakli reddetmemesini umuyor ve bekliyoruz. Bunun olmasını engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmaya başladık bile."

"Grace nerede? Onu görmek istiyorum," diyorum. Ondan bir saniye daha uzak kalamam. Onun iyi olduğunu kendim görmeliyim.

Dr. Schaefer başını sallıyor. "Şu anda iyileşme odasında yavaş yavaş kendine geliyor. Weston'lara bakmadan önce sizi onun yanına götüreceğim" der. "Lucy'ye birkaç dakika daha verin. Onu yerleştirir yerleştirmez gelip sizi alacağım."

"Teşekkür ederim," diyor Barbara.

Ben gruba bakarken, Julia beni el sallayarak uzaklaştırıyor. "Hadi, bir odaya yerleştiğinde bize haber ver, biz de hemen gelip onu görelim."

Piper bana seslendiğinde başımı sallayarak Dr. Schaefer'ı takip etmeye başladım. Arkamı döndüğümde onun bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Kollarını belime dolayarak beni şaşırtıyor. "Tekrar teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Lütfen Grace'e ziyaretçi kabul eder etmez onu görmeye geleceğimi söyle."

Ben de ona sarılıyorum. "Sarılacağım, sen de Lucy'ye benim için aynısını söyle."

Göğsüme doğru başını sallıyor ve gömleğimde yırtık izleri bırakarak geri çekiliyor.

Dr. Schaefer'ı takip ediyorum, bacaklarım yeterince hızlı hareket etmiyor.

"Kendine yeni geldiği için biraz kafası karışık olabilir, buna hazırlıklı olun. Genelde, onu bir odaya taşıyana kadar ziyaretçi kabul etmeyiz."

bir oda. Ancak içimden bir ses bunu sana söylemiş olsaydım günümün iyi bir notla bitmeyeceğini söylüyor," diye ekliyor küçük bir gülümsemeyle.

Homurdanıyorum. "Akıllıca bir hareket, Doktor."

Hiç alınmadan kıkırdıyor ve beni koridorda sağdaki bir odaya götürmeden önce üzerinde 'sadece hastane personeli' yazan bir dizi çift kapıdan geçiriyor. Açık kapının önünde duruyor ve önce benim girmemi işaret ediyor.

İçeri girer girmez karşımdaki manzara karşısında aniden duruyorum. Cupcake'im bir hastane yatağında yatıyor, makinelere bağlı ve içinden tüpler çıkıyor. Yanında bir hemşire hayati göstergelerini takip ediyor.

Ameliyat iyi geçmiş olabilir ama hasta görünüyor... zayıf ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Dr. Schaefer elini sırtıma koydu. "Devam et. O iyi. Dediğim gibi, yeni yeni kendine geliyor."

Sesini duyunca Grace yavaşça bana bakıyor; güzel, sıcak gözleri yorgun, dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor. "Sawyer," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki zar zor duyuyorum. Kucağında duran avucunu yukarı kaldırıyor.

Acı dolu bir nefesle ona doğru yürüyorum ve yatağının yanına oturuyorum. Serumun takılı olduğu soğuk elini tutup kendi ellerimin arasına sıkıştırıyorum ve ağzıma götürüyorum.

"Hey, Cupcake," diyebildim sonunda, kelimeler boğazımdaki yanmayı geçmeye çalışırken kalınlaşıyordu.

"Lucy?" diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor ve sonra tekrar açılmaya zorlanıyor.

"Lucy iyi. Dr. Schaefer her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Piper selam söylememi istedi ve herkes bekleme odasında, tüm grup. Gelip benimle birlikte beklediler."

"Hmmm, bu çok hoş," diyor usulca. Parmakları dudaklarımda geziniyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Teşekkür ederim."

Dayanılmaz bir nefes daha alıyorum, gözlerim de boğazım kadar yanmaya başlıyor. "Ben bir bok yapmadım bebeğim, ama bir şey değil."

Zayıf gülümsemesi yayılıyor, ancak daha fazlasını söyleyemeyecek kadar yorgun.

Ayağa kalkıp eğilerek dudaklarımdan öpüyorum ve alnımı onunkine dayıyorum. "Çok iyi yaptın Grace. Her şey yoluna girecek ve hepsi senin sayende olacak."

Gözlerimden onun yüzüne ani bir ıslaklık sızdığında kendimi bok gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, dudakları benimkilere zar zor değiyor. "Ben de seni seviyorum, Cupcake. Her zaman."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Grace

Bir hafta sonra taburcu oluyorum ve eve gideceğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Lucy'yi burada bırakacak olmaktan nefret ediyorum, çünkü onun iyileşme yolu benimkinden çok daha uzun, ama şu ana kadar onun için umutlu görünüyor ve en önemli şey de bu.

Sawyer bir kez olsun yanımdan ayrılmadı. Hatta burada uyudu ve çocukları benim kadar özlediğini biliyorum. Her gün bizi görmeye gelseler de, aynı şey değil.

Son birkaç gündür tüm arkadaşlarım ve ailemle birlikte çok şanslıydım. Sadece beni görmeye gelerek değil, aynı zamanda şu anda yapamadığım her şeyde, özellikle de fırında bana yardımcı olarak çok destek oldular. Umutsuzca özlediğim bir şey. Tekrar çalışmak için izin alacağım günü iple çekiyorum. Ancak Sawyer artık çok fazla vardiya yapmamı istemediğini ve daha fazla yardımcı tutmamı istediğini açıkça belirtti. Sağlığımı riske atmamı ve tükenmemi istemiyor. Hâlâ endişeli olduğunu biliyorum ama umarım zaman geçtikçe ve tamamen iyileştiğimde her şeyin yoluna gireceğini görecektir.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Sawyer tekerlekli sandalyeyi iterek odama girdi. Kapıyı kapatırken, geçen hafta midem bulandığında yemekten zevk aldığım krakerlerden oluşan açılmamış bir poşet tutan elini kaldırdı.

Dudaklarında seksi bir sırıtiş beliriyor. "Atıştırmalık odasının önünden geçerken bakın ne kaptım."

"Sawyer, onları alamazsın. Bu hırsızlık olur."

"Hayır, çalmak değil. Halka açık."

"Hastalar için açık. Ben artık hasta değilim. Onları eve götürme izniniz yok."

"Siktir et. Bu hastane benim paramın tonunu aldı. Bu krakerlerin parasını fazlasıyla ödedim. O yüzden Cupcake'imın en sevdiği krakerleri aşırırmak istersem aşırırm."

Dudaklarımın arasından acı dolu bir kahkaha patlamadan önce ona bakakalıyorum. Yan tarafımı tutarak inliyorum. "Dur, beni güldürme."

Tüm eğlencesi kaybolur. "Kahretsin, özür dilerim." Koşarak yanıma geliyor ve yatağın kenarına oturduğum yerde önümde diz çöküyor. Elleri sundress elbisemin altından kayarak kalçalarımın üst kısımlarını okşuyor. "En son ne zaman ağrın için bir şey içtin?"

"Sabahın erken saatlerinden beri hayır. Kendimi tutmaya çalışıyorum çünkü eve gittiğimizde uykulu olmak istemiyorum, böylece çocuklarla vakit geçirebilirim. Ama sanırım bu kaçınılmaz olabilir."

"Bebeğim, çocuklarla dünya kadar zamanın olacak. Kendin için endişelen. Acı çekmeni istemiyorum," diyor ve çıplak kalçama bir öpücük bırakıyor.

Uzanıp elimle yanağını okşadım. "Ne daha iyi hissettirirdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Eğer beni öpersen."

Bir hırıltıyla ayağa kalkıyor ve tam olarak bunu yapıyor. Ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve vücudumun her yerine, özellikle de kalbime ısı yayıyor.

"Seni öpmekten daha fazlasını yapana kadar bekleyemem," diye inliyor, isteksizce geri çekiliyor.

"Ben de."

Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Hadi, Cupcake. Eve gidelim."

Home.

İçindeki insanlar yüzünden dünyanın en güzel yeri. "Gitmeden önce durup Lucy'yi görmek istiyorum," diyorum yataktan kayarak ve tekerlekli sandalyeye.

"Evet, seni oraya götüreceğim ama önce şunu al." Bana bir bardak suyla birlikte bir ağrı kesici hap uzatıyor, kendimi oldukça rahatsız hissettiğim için kabul ediyorum. Tam bardağı benden alırken biri kapıyı çalıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, tüm taburcu belgeleri imzalandığına göre kim olabilir diye merak ediyorum. "İçeri gelin," diye sesleniyorum.

Kapı kolu döndüğünde, görmeyi beklediğim son kişi kapıdan içeri girdi - babam. Onu odama ilk taşındığım ve Barbara ile birlikte geldiği zaman dışında görmemiştim.

"Merhaba Grace." Başını sallıyor, rahatsız görünüyor.

"Ne istiyorsun?" Sawyer sertçe soruyor, sesindeki buz gibi küçümsemeyeyle odanın sıcaklığı düşüyor gibi görünüyor.

Babam boğazını temizliyor. "Grace ile biraz konuşabileceğimi umuyordum."

Ne hakkında konuşmak istediğine dair bir fikre sahip olduğum için kalbim gergin bir şekilde tekmeliyor.

"Hayır."

Elimi Sawyer'ın koluna koydum. "Bir şey yok. Bize bir dakika verir misin?" Başını sallıyor. "Hayatta olmaz, seni bırakmıyorum."

İç çekiyorum, endişelendiğini anlıyorum ama bu çok gecikmiş ve istesem de istemesem de gerçekleşmesi gereken bir konuşma. "Kapının hemen dışında. Sana ihtiyacım olursa arayacağıma söz veriyorum." Bana bakıyor, hiç kıpırdamıyor. "Lütfen, Sawyer."

"Peki," diye homurdanarak razı oldu. "Kapının hemen dışında."

İşaret ediyor. Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. "Kapının hemen dışında."

Alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru ilerliyor, sert gözlerini babama dikmiş. "Ona bir damla gözyaşı döktürürsen seni parçalarım."

"Sawyer," diye tıslayarak uyarıyorum.

Dönüyor, kollarını iki yana açarak bana o büyüleyici gülümsemesini gösteriyor. "Sadece anladığından emin olmaya çalışıyorum, Cupcake." Seksi herif göz kırparak kapıdan çıkıyor.

Babam titrek bir nefes veriyor. "Senin şu adam. O..." Duraksıyor, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor.

"Yoğun mu? Koruyucu mu?" Teklif ediyorum.

"Evet, bunlar onu tanımlamak için iyi kelimeler."

"Bunlar onun en sevdiğim özellikleri. Uzun süre yalnızdım ve en çok ihtiyacım olduğunda beni koruyacak kimsem yoktu, şimdi buna sahip olmak çok güzel."

Yere düşmeden önce gözlerinde suçluluk duygusuna çok benzeyen bir şey parlıyor. Başını sallıyor ve gözlerini benimkilere çevirmeden önce yutkunduğunu duyuyorum. "Çok fazla hata yaptım."

Bu büyük bir eksiklik.

"Ne yazık ki, annenle tanıştığımda aileme ve onların eşimin nasıl olması gerektiğine dair beklentilerine karşı koyacak kadar güçlü değildim."

Bu yorum kanımı kaynattı. "Kaybeden tek kişi sendin. Çünkü annem sen ve senin ailen gibiler için fazla iyiydi."

Başını salladı. "Evet, öyleydi ve bunu ilk itiraf eden benim." Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor.

"Yaptığım hataları düzeltmek için gerçekten bir şans istiyorum, çünkü çok hata yaptığımı biliyorum. Özellikle de seninle."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Hatalar mı? Kimsem olmadığı için kimlerle yaşamak zorunda kaldığım ve nelere katlandığım hakkında bir fikrin var mı? Senin *hataların* yüzünden."

Geçmişimden gelen acı yüzeye çıkmaya başlıyor, göğsümü ateşe veriyor ve orman yangını gibi yayılıyor.

"Özür dilerim. Artık hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ve yaptıklarımı değiştirebilseydim değiştirirdim."

O haklı. Bunun bir anlamı yok. Ancak, yaşadıklarım ne kadar korkunç olursa olsun, her şeyin nasıl sonuçlandığından pişmanlık duyamam.

"Bunu değiştirmezdin," diye fısıldıyorum, onu şaşırtarak. "Annem ve benim çok güzel bir hayatımız vardı. Fazla bir şeyimiz olmasa da her zaman birbirimize sahiptik. Sadece bu da değil, eğer kalsaydın Lucy ya da Piper olmayacaktı ve bunun için üzgün olamam. Onlar benim için çok şey ifade etmeye başladılar."

Beni izliyor, gözlerinde çözemediğim bir ağırlık var. Başımı eğiyorum, artık kendimi rahatsız hissediyorum. Aramızda uzun bir sessizlik anı geçiyor ve en iyi yaptığı şey bu olduğu için kapıdan çıkıp gitmesini bekliyorum ama gitmiyor.

"Onu sevdim." Başımı kaldırıyorum ve duygularını bastırmaya çalışırken boğazının düğümlendiğini görüyorum. "Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı. O gülümsediğinde dünyamda yanlış olan her şey doğru olurdu. Sıcak, masum gözleri onun güzel ruhunun derinliklerini görmemi sağlardı. O kadar yumuşak ve içten bir sesi vardı ki, var olduğunu düşünmediğim şeylere inanmamı sağlardı."

Annemi mükemmel bir şekilde tarif edişini dinlerken donup kaldım.

"Barbara'yı çok seviyorum. Ama annen gibi biriyle henüz tanışmamıştım ta ki..." Duraklıyor ve boğazını temizliyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ta ki yedi yıl önce sen o restorana girene ve ben

Aynı gözler, aynı gülümseme ve aynı ruh. Lucy için yaptıklarından sonra, kalbinin de en az onunki kadar güzel olduğunu kanıtladın. Tıpkı annen gibisin Grace."

Dudaklarımı birbirine bastırarak onu düşündüğümde göğsüm acıyla daralıyor, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Kahretsin," dedi, beni şaşırtarak. "Bana bir iyilik yapıp ağlamamak için kendini zor tutar mısın, çünkü kocan ödümü koparıyor."

İçimden kahkahalar yükseliyor ve işte o zaman gerçekten soğukkanlılığımı kaybediyorum. Ellerimle yüzümü kapatarak başımı sallıyorum, ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyorum. Annem hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak onu daha da çok özlememe neden oluyor.

Ağır bir iç geçirdiğini ve bana doğru ilerlediğini duyuyorum. Ama ellerimden birini çekip sandalyemin önünde diz çöktüğünü görene kadar yüzümü saklı tutuyorum.

"Seni incittiğim için özür dilerim, tahmin edebileceğinden çok daha fazla" diyor, sesi duygu yüklü. "Geçmişini değiştiremem ama geleceği değiştirmek istiyorum. Bunun benim açımdan çok çaba gerektireceğini biliyorum ama sana göstermeye hazırım. Ailemin bir parçası olmanı istiyorum Grace, çünkü sen benim kızsın. Tıpkı Lucy ve Piper'ın olduğu gibi."

Ona sadece bakıyorum, çünkü bir şey söylemekten çok korkuyorum. Özrünü kabul etmeye hazır değilim.

"Bu zaman alacak ve bunu anlıyorum. Sabırlı olacağım ama seni bırakmayacağım. Bu sefer olmaz." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sadece Lucy için yaptıkların için değil, kendin olduğun için de teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak odadan çıktı ve beni tüm eski, acı verici yaralarım yeniden su yüzüne çıkmış bir şekilde arkasından bakakaldı.

Sawyer içeri giriyor ve beni görünce olduğu yerde duruyor, yüzünü öfke kaplıyor. "Biliyordum! O orospu çocuğu öldü," diye tükürüyor ve babamın peşinden saldırmak için dönüyor.

"Sawyer, lütfen gitme." Yalvarışımın sesi onu durdurdu. Bana dönüyor, öfkeli ifadesi yumuşuyor. "Şu anda sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Hiç tereddüt etmeden gelip önüme düşüyor. Uzanıp onu yakalıyorum, geçmişimin acısını haykırırken ona sıkıca sarılıyorum. Güçlü kolları beni sımsıkı sarıyor, dudakları kulağımda mırıldanarak beni rahatlatıyor.

Sonunda arkasına yaslanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Aslında çok iyi biriydi. Sadece... eski yaralar." Omuz silkiyorum. "Bazılarının iyileştiğini sanıyordum ama sanırım iyileşmemiş."

Beni izliyor, yoğun yeşil gözlerinde karanlık bir sempati var. "Onları iyileştireceğiz bebeğim. Söz veriyorum, taşıdığın her yara geçene kadar pes etmeyeceğim."

Bu adam ve beni sevmek şekli asla doyamayacağım bir şey. Onu bulduğumdan beri tek değişmezim o oldu. Hiç kimse kalbime onun gibi sahip olamayacak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ne için?"

"Özellikle bu hafta bana çok iyi baktığın için ve her şeyden çok, her zaman kolay olmasa da beni sevdiğin için."

Başparmağı yanağımı okşuyor, sonra dudakları yanağımın yerini alıyor ve gözyaşlarımın geri kalanını kulağıma doğru akıtarak siliyor. "Hayatımda yaptığım en kolay şey seni sevmek Grace."

Kalbim göğsümde güzelce çarparken gözlerim kapanıyor, sıcak bir huzur ruhumu kaplıyor.

O her zaman ne söyleyeceğini bilir.

"Lucy'yi görmeye hazır mısın, bebeğim?" "Evet."

Başımın yan tarafına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyor ve beni koridorun sonundaki Lucy'nin odasına götürmeye başlıyor. İçeri girmemiz için kapısı açık ve beni gördüğünde yüzünde beliren gülümseme benim de aynı şekilde gülümsememe neden oluyor.

"Gitmeden önce beni görmeye geleceğini umuyordum," diyor.

"Tabii ki. Sana veda etmeyi kaçırmak istemem."

Barbara ve Piper gülümseyerek yanıma geliyor, eğilip bana sarılıyorlar. Bana bakışlarından ağladığımı bildikleri ama bunu belli etmedikleri anlaşılıyor. Lucy ise kendini tutmuyor.

Sawyer beni yatağına yaklaştıırken, "Neden ağlıyormuş gibi görünüyorsun?" diye soruyor.

Barbara'nın nedenini bildiğinden eminim ama muhtemelen tek kişi o. Uzanıp Lucy'nin elini tutuyorum. "Duygusal bir kaç hafta oldu. Eve döneceğim için ne kadar mutlu olsam da seni özleyeceğim," diyorum, ki hepsi doğru.

"Geri gelip beni görebilirsin," diye fısıldıyor ve gözlerindeki umudu inkar etmek mümkün değil.

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Geleceğim. Sen çıkana kadar her gün gelmeye çalışacağım. Sonra umarım sen ve Piper beni Sunset Bay'de ziyarete gelirsiniz."

Yüzünü parlak bir gülümseme kaplıyor. "Bunu gerçekten çok isterim." "Ben de," diyor Piper, yanımıza oturmaya geliyor. Lucy, "Belki sen ve Hope bile bize turta pişirmeyi öğretebilirsiniz," diyor.

Gülümsemem parlıyor. "Bunu çok isterim ve Hope'un da isteyeceğini biliyorum. Hepiniz istediğiniz zaman fırına gelebilirsiniz."

"Belki iyileştigimde sana orada yardım bile edebilirim" diye öneriyor.

"Bu harika olur. Fazladan yardım her zaman işime yarar."

Sawyer söz alarak, "Sizin başka ne yapabileceğinizi biliyorum," dedi. "Çocuklarıma göz kulak olun ki karımı yalnız bırakabileyim."

O çok sevdiğim seksi, orantısız sırtışını görmek için arkama bakıyorum. Ben başımı sallarken kızlar kahkahalara boğuluyor.

Lucy hâlâ kıkırdarak, "Kabul etmelisin ki çok çekici biri," diyor. "O öyle sanıyor," diye mırıldanıyorum ama sözlerinin doğruluğunu inkâr edemiyorum.

"İnan bana, iyileşir iyileşmez yapacağım ilk şey yeğenlerimi tanımak olacak," diyor Sawyer'a bakarak. "Ve ne zaman istersen bebek bakıcılığı yaparım. Bedavaya... Tabii spor salonunda bana senin kadar çekici bir erkek bulursan."

Sawyer homurdanıyor. "Öncelikle evlat. Dışarıda benim kadar iyi kimse yok," diyerek gözlerimi devirmeme neden oluyor ama bir sonraki yorumuyla kendini kurtarıyor. "İkincisi, dışarıda kesinlikle senin için yeterince iyi kimse yok."

Lucy'nin yanakları, o cazibesini açtığında benimkiler gibi pembeleşiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, aşık olmuş gibi görünüyor. "Bu adamdan boşanma ihtimalin var mı?"

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Üzgünüm, hayır. O benim."

İç geçiriyor, yastıklara biraz daha gömülüyor. "Anlamıştım."

"Ama spor salonuna uğradığımda gözlerimi senin için açık tutacağım," diye söz veriyorum ona.

Sawyer homurdanıyor, belli ki bundan hoşlanmamış, ama Lucy'nin bana verdiği gülümseme buna değiyor. "Teşekkür ederim."

Bir an için ortalık sessizleşiyor ve birbirimize bakıyoruz, gülümsemelerimiz birbirimizi besliyor.

"Yani geri dönecek misin?" diye soruyor umutla. "Evet, döneceğim."

"Hadi numaralarımızı değişelim," diyor Piper, onun ve Lucy'nin telefonlarını alarak. Onlara sadece cep numaramı değil, ev telefonumu, Sawyer'ın cep telefonunu ve fırının numarasını da söylüyorum. İkisinin de beni kardeşleri olarak eklediklerini görünce kalbim ısınıyor.

Sawyer onların bilgilerini benim için cep telefonuma yazıyor. İşini bitirdiğinde üç kız grup halinde sarılıyor, Lucy ve benim yapabildiğimiz kadarıyla.

"Her şey için teşekkürler Grace," diye fısıldar Lucy, sesi kalındır.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Yardım edebildiğim için mutluyum ve sizi bulduğum için de çok mutluyum."

Ayrıldığımızda Barbara'nın yumuşak bir gülümsemeyle bizi izlediğini görüyorum, vedalaşmak için gelip bana sarılmadan önce gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Umarım seni daha sık görürüm," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve yeterince iyileşir iyileşmez döneceğime söz veriyorum. Hastaneden çıkarken göğsümde bir sızı var ama yine de eve, bebeklerimin yanına gideceğim için heyecanlıyım.

Eve dönerken ağrı kesicinin etkilerini hissetmeye başlıyorum ve kamyonun kapısının açılmasıyla uyanana kadar uyukluyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyor Sawyer, emniyet kemerimi açmak için üzerime eğilerek.

Beni kucağına alırken kollarımı boynuna doluyorum. "Belki de yürümeliyim," diyorum uykulu bir şekilde, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.

"Seni daha sonra gezdireceğiz, şimdilik seni yatağa yatıralım ve dinlenmene izin verelim."

Alnımı yüzünün yan tarafına yaslayıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Temiz, erkeksi kokusu duyularımı istila ediyor ve beni daha da rahatlatıyor.

O eve girdiğinde, çocukların kahkaha sesleri beni biraz daha uyanık hissettiriyor.

"Anne!" Hope ciyak ciyak bağırarak mutfaktan dışarı fırlıyor, John da peşinden koşuyor. "Parker, acele et, annen geldi."

Parker koşarak içeri giriyor, gözleri kocaman ve gülümsemesi daha da geniş.

"Merhaba bebeklerim," diye selamlıyorum onları, onları görünce kalbim sevinçten patlıyor.

John Hope'u, Catherine de Parker'ı kucağına alıp yanıma getiriyor ve

bana sarılıyorlar. Ben onları kendime çekerken küçük kolları boynuma dolanıyor.

bir kolumu Sawyer'a doladım.

"Seni çok özledik," diyor Hope yanağımdan öperek. "Ben de sizi çok özledim."

"Ben de sizi özledim çocuklar," diyor Sawyer, sanki herkes onu unutmuş gibi.

Hope uzanıp yanağına bir öpücük konduruyor. "Merak etme baba. Ben de seni düşünüyordum ve hatta sana özel bir şey hazırladım."

"Ne oldu?" diye sorar.

"Yiyebileceğiniz gerçek bir kurabiye. Büyükanne Catherine'e nasıl yapılacağını öğrettim. Artık beni yemeye çalışmayı bırakabilirsin," diye kıkırdıyor.

"Bu işe yaramaz."

"Neden?"

"Çünkü ben kısa keklerimi sadece sarı saçlı ve yeşil gözlü severim."

"Seninle asla kazanamayacağım."

Sawyer ona çarpık bir sırıtış atıyor. "Hayır, yapmayacaksın, şimdi gel ve tatlılığını üzerime bırak," diyor ve kolları benimle dolu olduğu için yanağını öpmesi için ona veriyor.

O yaptıktan sonra Sawyer eğilip Parker'a da bir tane veriyor ve o zaman onun bana baktığını fark ediyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Yüzüne dokunarak soruyorum.

Başını sallıyor ve gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme veriyor.

Catherine ve John yanağıma birer öpücük kondurdular. "Nasılsın tatlım?" Catherine soruyor.

"Ben iyiyim. Bebeklerime baktığınız için çok teşekkür ederim." "Ne zaman isterseniz. Çok eğlendik, değil mi çocuklar?"

İki çocuk da başını sallıyor ama Parker'da hâlâ bir gariplik olduğunu fark ediyorum.

"Uyuması gerekiyor," diyor Sawyer. "Onu yatağına götüreceğim, sonra arayı kapatırız."

"Oh, anne, görene kadar bekle-"

John Hope'un ağzını kapatarak onu susturuyor. "Şimdi sürprizi mahvetme, bücür," diye nazikçe azarlıyor, oğlununkiyle aynı sırıtış dudaklarını büküyor.

"Sürpriz mi?" Ne hakkında konuştuklarını merak ederek soruyorum.

Sawyer beni merdivenlerden odamıza çıkarırken, "Birazdan göreceksin, Cupcake," diyor.

Onlar arkamızdan gelirken Hope, "Gözlerini kapat anne," diye bağıyor.

Gülümseyerek onları kapatıyorum, ne yaptıklarını merak ediyorum.

Kapımızın açılma sesini duyuyorum. "Tamam, artık bakabilirsin," diye mırıldanıyor Sawyer, dudakları kulağıma değiyor.

Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor, önümdeki güzel manzaraya bakarken gülümsemem kayboluyor. Aklınıza gelebilecek her tür çiçek, çeşitli renklerde, odamın her yüzeyini kaplıyor. Şifonyerim, komodinim ve yer. Yatağımın üzerine bile gül yaprakları serpiştirilmiş, yastığımın üzerinde tek bir açık pembe gül yatıyor. Yatağın ortasında da iki yaprak kağıt ve bir hediye poşeti duruyor.

Duygularımı yutkunarak bastırıyorum, şaşkın şaşkın bakarken bakışlarım bulanıklaşıyor.

Hope koşarak Sawyer'ın yanından geçer ve yatağın üzerine atlayarak gülü kapar. "Bil bakalım bu çiçeğin anlamı ne anne?"

Başımı sallıyorum, hâlâ nutkum tutuluyor.

"Zarafet ve tatlılık anlamına geliyor, tıpkı senin gibi."

"Ah," diye hıçkırıyorum, daha fazla tutamıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Bunu nasıl yaptınız?"

"Biz yapmadık," diyor Parker. "Babam bunu yapmaları için çiçekçilere para verdi."

Gözlerim Sawyer'a kayıyor ve onun beni izlediğini görüyorum. "Bunu sen mi yaptın?" İnanamayarak soruyorum.

Sırıttıyor. "Benimle evli olmaktan ne kadar hoşlandığını söyle, Cupcake?"

Alnımı yüzünün yan tarafına koyuyorum, bir aptal gibi hüngür hüngür ağlıyorum. "Gerçekten seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bana hızlı bir öpücük veriyor, sonra yatağa doğru yürüyor. Parker benim için örtüleri geri çekmek üzere onun önüne atlıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona gülümseyerek. "Annem hediyesini şimdi açabilir mi baba?"

"Sonra, Shortcake. Önce dinlenmesi gerek," diyerek onu hayal kırıklığına uğrattıyor. "Hayır. Ben iyiyim. Şimdi yapmak istiyorum." Kararsızca beni izliyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Sawyer'ın anne ve babası içeri girerken Hope bana bir kâğıt parçası uzatıyor. "Sana bu resmi çizdim. Turtalarımızı pişirirken."

Ondan alıyorum, rengarenk turtaların çeşitliliği karşısında kalbim eriyor. "Çok güzel, bebeğim. Teşekkür ederim."

Parker sıradaki kâğıdını ikiye katlayarak bana uzatıyor. "Bunu sana ben yaptım."

Ne alacağımı tahmin edemedi gülümseyerek alıyorum. Açarken şaşkınlıkla irkiliyorum ve plastik bir kurbağa üzerime atlayınca kağıdı düşürüyorum.

Parker hariç herkes gülüyor. Bana sadece gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Eve döndüğünde yeni şakalar düşünmemi söylemiştin."

İçimden bir kıkırdama geçiyor. "Öyle yaptım. Gel buraya." Onu içeri çekiyorum, uzun uzun sarılıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

Hope heyecanla, "Tamam anne, şimdi de en iyisine geldik," diyor ve bana üzerinde kekler olan hediye paketini uzatıyor.

Sawyer'a gülümsüyorum, bunun onun olması gerektiğini biliyorum. "Bana bir şey almanıza gerek yoktu."

"Aslında bu senin doğum günü hediyen olacaktı ama sana erken vermeye karar verdim" diyor.

"Uzun zaman aldı," diye ekliyor Hope.

Merakla çantayı açtım ve birkaç farklı şeye dokunmak için içine uzandım. İlk çıkardığım bronz bir antika ölçü kabı. "Bu çok güzel. Nereden buldun bunu?"

"Benim de sırlarım var, Cupcake."

Hope, "Büyükanne Catherine bunu bir dükkânda bulmuş," diyerek Sawyer'ın foyasını ortaya çıkarıyor ve beni güldürüyor.

Sawyer ona ters ters bakar, sonra onu kaldırır ve başının üzerine asar. "Neden beni böyle otobüsün altına atıyorsun, Shortcake? Burada bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

Bu adam kalbimde sonsuz bir etki bıraktı. "Üzgünüm, baba." Umut kıkırdıyor.

Catherine'e bakıyorum. "Çok teşekkür ederim. Bayıldım."

"Rica ederim. Antika dükkanlarımızdan birinde buldum ve hemen aklıma siz geldiniz."

Sawyer homurdanıyor. "Bir sonraki tamamen bana ait. Bunu unutma."

Gülümseyerek başımı sallıyorum, uzanıp parmaklarımı kalın ve ağır bir şeyin üzerine kapatıyorum. Kitabı çıkardığımda, üzerinde Umut ve Ben'in her tariften sonra söylediği şiirin yazılı olduğu altın kaplamalı güzel kitaba bakarken eğlencem kayboluyor. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdiriyorum ve böyle bir kapakla içeride beni neyin beklediğini merak ediyorum.

"Aç şunu," diyor, sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

Kitabı ilk sayfasına kadar açtığımda kalbim duracak ve iki resim karşısında gözlerim yaşaracak. Biri Umut ve benim, diğeri de annem ve

Ben. İkisi de siyah beyaz. El yazısıyla güzelce yazılmış kelimeler şöyle diyor:

Bir Dilim Umut ve Bir Tutam Zarafet.

Rüya Sonsuza Kadar Yaşayacak.

"Devam et anne," diye fısıldıyor Hope, beni transımdan çıkarıyor. Bulanık gözlerle sayfayı çeviriyorum ve bunun bir yemek tarifi kitabı olduğunu hemen fark ediyorum.

İlkinin Bebek Sevgisi Turtası olduğunu gördüğümde usulca "Oh," diyorum. Malzemelerin yanında annemle benim bebekliğimize ait bir fotoğraf var, elimde kalan birkaç fotoğraftan biri, sonra da Umut'la benim bebekliğimize ait bir fotoğraf. Turta yaparken onu göğsüme bağlamışım. O sırada çekildiğini bilmediğim bir fotoğraf.

Bir sonraki sayfa beni kahkahalara boğdu. ~~Grace'in İlk Öpücük~~ Turtası tarifi'nin üzeri çizilmiş ve Sawyer Benim Tek Öpücük Turtam diye eklenmiş. Yanında da geçen Noel'de ökseotunun altında öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız var.

Annemin, Hope'un ve benim yarattığımız tüm tarifleri koyduğunu fark ederek her sayfayı gözden geçiriyorum. En son sayfa Hope'un en yeni tarifi. Annemin Turtasını Seviyorum ve bu resimde sadece Hope ve ben değil, Parker da var.

Bebeklerim ve ben.

Bitirdiğimde hüngür hüngür ağlıyordum. "Sawyer, bunu yaptığına inanamıyorum."

Ona baktığımda yalnız olduğumuzu fark ettim. John, Catherine ve çocuklar gitmişti. Kendimi kitaba o kadar kaptırmıştım ki gittiklerini duymadım.

"Gerçekten o kadar şaşırdın mı, Cupcake?" diye soruyor o seksi sırıtışıyla. "Bahsettiğimiz kişi benim. Ben sadece en iyi hediyeleri veririm."

Kibri yüzünden ona kızamıyorum bile çünkü bu doğru. Beni şımartıyor. "Gerçekten öyle," diye itiraf ediyorum. "Bu çok uzun zamanını almış olmalı."

Homurdanıyor. "Evet, bir ton tarifi var ama" diye vurguluyor, yanıma yaklaşıyor, elleri kalçalarımın iki yanında, "bunun için harcadığım her ana değersin. Böyle şeyleri hak ediyorsun... her zaman."

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu öpmek için kendime çekiyorum ve ona karşı hissettiğim her şeyi öpücüğün içine döküyorum. Kelimelerle tarif edemediğim şeyi ona göstermek istiyorum, çünkü ona duyduğum sevgi tarif edilemez.

Bir iniltiyle geri çekiliyor, ikimizin de nefesleri arzuyla ağırlaşıyor. "Bu hayatımın en uzun altı haftası olacak."

"Şimdi beş," diye fısıldıyorum, elimi yüzünün yan tarafına koyarak. "Samimi olamayız Sawyer, ama bu seninle ilgilenemeyeceğim anlamına gelmez."

Hemen başını sallar. "Hayır, birlikte bekleyeceğiz ve zamanı geldiğinde her şey çok daha güzel olacak. Hiç kuşkun olmasın Grace, beklediğin her acı dolu saniyeye değersin. Senin iyileşmenden başka hiçbir şeyin önemi yok. *Hiçbir şeyin*. Benim aletim bile." Ben kıkırdayınca sırtarak öne eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "Dinlen bebeğim. Seni kontrol etmek için döneceğim."

"Seni seviyorum, her şey için tekrar teşekkür ederim." "Ben de seni seviyorum, Cupcake."

Ona mesaj atmam gerekirse diye cep telefonumu bana verdikten sonra odadan çıkıyor. Yorgun bir iç çekişten sonra, biraz daha rahat etmek için aşağıya doğru kayıyorum ve çocukların bana yaptığı resimlere bakıyorum. Parker'ın kağıda bir şeyler yazdığını ilk kez görüyorum. Yaptığı şakaya o kadar dalmışım ki gözden kaçırmışım.

Sen gelmiş geçmiş en iyi annesin ve ben sadece dünyada en çok sevdiğim insanlara şaka yaparım.

Aşk göğsümde patlıyor. Babasına çok benziyor ve bir gün bir kızı Sawyer'ın beni mutlu ettiği kadar mutlu edeceğini biliyorum.

Yorgunluk üzerime çökerken gözlerim ağırlaşıyor. Hediyelerimi bir yığın halinde yanıma koyarken, yatak odamın kapısının gıcırtısı beni geri çektiğinde uykuya dalmaya başladığımı hissediyorum. Parker'ın kafasını içeri uzattığını görmek için bakıyorum.

Gülümseyerek elimi ona doğru uzattım. "Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde. "Biraz seninle yatmamın sakıncası var mı? Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum." "Elbette. Çok sevinirim."

Yanımda kayabilmesi için biraz yana kayıyorum. Sürünürken dikkatli davranıyor ve belli bir mesafeyi koruyor. Yan yatamadığım için başımı ona doğru çeviriyorum ve elini uzatıyorum. "Büyükannen ve büyükbabanla iyi vakit geçirdin mi?"

Cevabı sadece başını sallamak oluyor. Beni çok yakından izliyor, sanki gözlerini benden alamıyormuş gibi, ama bana bakan tanıdığım çocuk değil.

Elim yanağına değiyor. "Konuş benimle, tatlım. Neyin var?"

Yutkunduğunu, acısını bastırmaya çalışırken küçük çenesinin sıkıldığını

görüyorum ama faydası yok. Gözyaşları serbest kalıyor. "Seni incinmiş
görmekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

"Ah, Parker," diyorum gözyaşlarını silerken, kalbim parçalanıyor. "İyi olacağım, söz veriyorum. Hiç ağrım yok. İlaçlar yardımcı oluyor. Sadece yorgunum, hepsi bu."

Başını sallıyor ama bana inanmadığını söyleyebilirim.

"Bana yaklaş. Uyurken sana sarılmak istiyorum."

Yavaşça içeri giriyor, yüzünü bana dönmek için yan dönerken başını hafifçe koluma yaslıyor. Arkasından Sawyer'ın başını içeri uzatıp bize baktığını görüyorum. Parker'ı dışarı atmasını istemediğim için başımı sallıyorum. Kapıyı sessizce kapatıyor ve bizi baş başa bırakıyor.

Parker'ın elini tutup öpmek için ağzıma götürüyorum, sonra da aramızda tutuyorum. Uyanık kalabildiğim kadar uyanık kalıyorum, ona haftası hakkında sorular soruyorum, ama çok geçmeden daha fazla karşı koyamıyorum.

Tam gözlerim kapanırken elimi öptüğünü hissediyorum. "Seni seviyorum anne."

Ruhumu istila eden sıcaklık beni derin bir uykuya daldırıyor.

EPILOG

Sawyer

Bir ay sonra

"Pekâlâ, yatma vakti geldi," diyorum çocuklara gerçek yatma saatlerinden on dakika önce.

"Ama gösterimiz henüz bitmedi," diye yakınıyor Parker.

Evet, sikim ve ben karımın içine girmek için bir saniye daha bekleyemeyiz.

Bir battaniyeyle kıvrıldığı kanepeden bana gülümseyen Grace'e bakıyorum; köpek bacaklarının arkasında, çenesini kalçasına dayamış.

Şanslı piç.

Gülümsemesinden tam olarak ne olacağını biliyor ve ben de ona çığlık attırmak için sabırsızlanıyorum... yani, evde çocuklar varken atabileceği kadar yüksek sesle.

Lanet olsun! Onları yatıya göndermeliydim. Doktorun bugün temiz raporu vermesini beklemiyordum. Bir hafta daha geçmesi gerekiyordu ama geçmediği için çok mutluyum. Karımın içinde olmalıyım, onun sıcak bedenini etrafımda hissetmeliyim.

Hayatımın en uzun beş haftasıydı ve Grace defalarca *benimle ilgilenmeye* çalışsa da reddettim.

Çünkü ben bir aptalım.

Tamam, pek sayılmaz, çünkü aletim onun içine girip çığlık atmasını sağlayamazsa, ben de onunla birlikte acı çekeceğim. Ama acı bu gece bitecek. İkimiz için de.

Çocuklara Grace'e sarılmalarını ve iyi geceler öpücüğü vermelerini sağladıktan sonra dişlerini fırçalamaları için onları üst kata ve banyoya götürüyorum.

Çok uzun sürüyor.

Parker'ı yatırıp iyi geceler diledikten sonra Hope'un odasına geçiyorum ve onun hâlâ prenses geceliğini giymekte olduğunu görüyorum.

Tanrım, ben Parker'ı yatırırken o ne halt ediyordu?

Sonra küçük makyaj masasından bir fırça alıyor ve saçlarını taramaya başlıyor.

"Shortcake, saçını yapmana gerek yok, yatağa gidiyorsun."

Bana bir bakış fırlatıyor. "Baba," diyor yavaşça, sanki ben baş belasıymışım gibi. "Uyuyacağım diye en iyi halimle görünemeyeceğim anlamına gelmez. Sence Uyuyan Güzel beyaz atlı prensini nasıl buldu?"

Geri çekiliyorum. *Beyaz atlı prensmiş, kıcımın kenarı.*

Yanına gidip bacaklarını altından çekiyorum ve onu baş aşağı asıyorum. Ciyaklayarak ve gülererek, prenses iç çamaşırlarını örtmek için geceliğini aşağı çekmeye çalışıyor.

"Dinle, küçük kız. Hiçbir zaman beyaz atlı prens olmayacak. Babandan başka bir erkeğe ihtiyacın yok.

Anladın mı?" Cevap veremeyecek kadar gülüyor.

"O sıksa küçük kıcını yatağa sok," diye emrediyorum, onu ters çevirip yatağa fırlatıyorum.

Hâlâ kıkırdayarak yorganın altına girerken ben de yanına yerleşiyorum. "İcat etmeyi düşündüğüm yeni turtayı duymak ister misin?"

Pek sayılmaz. Sadece kadınımınla birlikte olmak istiyorum.

Yine de onun heyecanlı yeşil gözlerine bakarken başımı sallamadan edemiyorum. "Sadece Beckett için bir turta yapmayı düşünüyordum, çünkü

Çoğu gün beni deli etse de onu ve Parker'ı çok seviyorum. Ama bunu söylediğimi onlara söyleme," diyor parmağını bana doğru sallayarak.

"Tek kelime etmeyeceğim," diye söz veriyorum sırtarak.

Omuz silkiyor. "O... annem hastanedeyken bana çok iyi davrandı. Bir gün beni teneffüste ağlarken bulduğunda yanıma oturdu ve elimi tuttu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

Ağladığını duymaktan nefret ediyorum, ama o çocuğun ne yaptığını sevdiğimden emin değilim. için.

"Sonra o ve Parker her teneffüste benimle birlikte olmaya özen gösterdiler.

bir daha ağlamayacaktı. Onun için özel bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum, biliyor musun?"

"Evet, Shortcake, anlıyorum," diyorum, her ne kadar onun benden başka hiçbir erkek için özel turtalar yaptığını düşünmek hoşuma gitmese de.

"Adını Beckett Tatlı Turta koymayı düşünüyordum. Sence bu iyi bir isim mi? Sence bundan hoşlanır mı?" diye sorar, yanakları

aniden pembeleşti.

O yapardı, *ben* yapmazdım ama fikrimi dizginlemeye çalıştım ve Grace'le bu konuyu konuşmaya karar verdim.

"Evet, eminim yapardı." Eğilip ona iyi geceler öpücüğü veriyorum.

Çıkmak için ayağā kalktığım da, kapıdan çıkmadan önce beni durdurdu. "Babacığım?"

Acelem olduğunu belli etmemeye çalışarak ona dönüyorum. "Evet?"

Gölümsüyor. "Bir gün Prens Charmin'imi bulacağım ve umarım o da senin kadar muhteşem olur."

Kaşlarını çatarak onu işaret ediyorum. "Shortcake, dışarı da benim kadar iyi kimse yok. Bunu unutmamalı ve babana sadık kalmalı sını," diye azarlasam da göğsümdeki kaymayı inkar edemiyorum.

Kıkırdıyor. "İyi geceler,
baba." "İyi geceler,
bebeğim."

Kapısını kapatır kapatmaz, kıcım yanıyormuş gibi hareket ediyorum ve doğruca kadını ma doğru gidiyorum, aletim canlanıyor. Ancak, oturma odasına ulaştığım da, onu mışıl mışıl uyurken gördüğüm de sert bir şekilde duruyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalı sını.

Dizlerimin üzerine çöküp lanet bir amcık gibi ağlamak istiyorum. Köpeğē ters ters baktım. "Neden uyumasına izin verdin?"

Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Her neyse," diye mırıldanıyorum.

Onu uyandırmayı düşünüyorum ama yüzünün yumuşak ve huzurlu olduğunu görmek bana bugün ne kadar erken kalktığını hatırlatıyor, bu yüzden aletimi bir kenara bırakmaya karar veriyorum. Eğilerek onu dikkatlice kolları ma aldım ve yatağā taşıdım. Ne kadar yorgun olduğunu kanıtlarcasına bir kez bile kıpırdamadı.

Hayal kırıklığı na uğramış bir nefesle ve kendime acıyarak boxer külotuma kadar soyunuyor ve yatağā giriyorum. Uyumak imkansız çünkü tek yaptığım Grace'e bakmak, üzerimde, altımda, elleri ve dizleri üzerinde nasıl görüldüğünü hatırlamak... Kahretsin!

İnliyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışarak başka tarafa bakıyorum. Spor salonu, fırın... hayır, fırını düşünme. Cupcakeler... hayır, onları da düşünme.

Faydası yok. Onu zihnimden silmek imkansız, ama bir şekilde, bir şekilde, sonunda uykuya dalıyorum ve bu şimdiye kadarki en iyi şey çünkü ben

onu hayal ediyorum. O kadar gerçek ki, ağırlığının üzerime çöktüğünü, sıcak ellerinin karın kaslarımda gezindiğini hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Mmmm, Seksi Sawyer."

Tanrım, sesi bile gerçek gibi.

Gözlerim aniden açılıyor ve keskin bir nefes çekerek Grace'in üzerime çıktığını görüyorum, atleti yok. Ay ışığı güzel vücudunda bir parıltı yaratıyor, mükemmel, dolgun göğüslerini çerçeveleyen uzun dalgalı saçlarını sergiliyor.

Bana bakıyor, gülümsemesi baştan çıkarıcı, kalkmış sikime sürtünüyor. "Üzgünüm, uyuyakalmışım."

"Sorun değil," diyorum; sesim sanki on dört yaşında bir çocuğun ciyaklamasına benziyor.

"Bunu telafi etmeme izin ver," diye fısıldıyor ve eğilip sıcak dudaklarını karnıma bastırarak karın kaslarımdan seğirmesine neden oluyor.

Parmaklarım bir iniltiyle saçlarının arasından geçiyor ve aşağı inerken onu cesaretlendiriyor. Beni iç çamaşırlarımın sınırlarından kurtarıyor, eli şaftımı bir hırıltıyla pompalamamı sağlayan bir kavrama ile yumrukluyor. Dudakları zonklayan sikimin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde gezinirken gözleri benimkilerle buluşuyor. Dili uzun, yavaş bir yalama için dışarı çıktığında, çenem o kadar sert bir şekilde kilitleniyor ki, parçalanmak üzere olduğundan endişeleniyorum.

"Benimle taşak geçme, Grace. Em onu bebeğim. Sikimi o ateşli ağzına al."

Gülümsüyor, başparmağı hassas başımın üzerinde dönüyor. "Ben de bunu planlıyordum, Seksi Sawyer."

Küstah sözler ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını etrafıma sarıyor ve beni boğazına kadar götürüyor.

"Sikeyim evet." Kalçalarımı yukarı kaldırarak onun sıcak, ıslak derinliğine daha fazla girmeme izin veriyorum.

Yanaklarını çukurlaştırıyor, beni tekrar tamamen içine almadan önce dilini ucun etrafında döndürmek için yukarı doğru emiyor.

"İyi kız, beni o aç ağzınla becer."

Ateşli bir inilti ile beni sadece üzerine tükürmek için serbest bırakıyor, sonra iki elini de sıırsıklam ıslak şaftımın etrafına sarıyor, bana çift yumruk atıyor, horozumu patlamaya yakın pompalıyor.

"Tanrım, çok istiyorsun," diye homurdandım.

"Çok kötü," diye itiraf ediyor nefes nefese. Arzu, sıcak gözlerini aydınlatıyor ve odamızın karanlık gölgelerinde neredeyse parıldamalarını sağlıyor.

"O zaman gel ve üzerine otur."

Hiç tereddüt etmedi. Hızla pozisyonunu alıp üzerime çöküyor, sıcacık vücudu beni sıkı bir mengene gibi kavıyor ve gözlerimin kafamın içinde dönmesine neden oluyor.

"Tanrım," diye haykırıyor, başı coşkuyla geriye düşüyor. "Seni çok özledim."

"Seni özlediğim kadar değil bebeğim," diye inliyorum, ellerim kalçalarına gömülüyor ama yarasına dikkat ettiğimden emin oluyorum. "Nasıl hissediyorsun Grace?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "İyi misin?"

"Evet, ben mükemmelim."

"Kesinlikle öylesin."

Gülümsüyor. "Seni becerecek kadar iyiym demek istedim," diyor, onun böyle konuştuğunu duymanın beni ne hale getirdiğini biliyor.

"O zaman siktir git, Cupcake."

İnlemeye dönüşen bir kıkırdamayla bana binmeye başlıyor, mükemmel bir ritim bulurken ellerini karnıma dayıyor. Onu istediğim gibi sert ve hızlı bir şekilde becermek yerine, itişlerimi onun hızına göre ayarlayarak dikkatli olmaya özen gösteriyorum. Ellerim göğüslerine gidiyor, parmaklarım sert, tatlı, pembe meme uçlarını çekiştiriyor.

Elleri ellerimi tutuyor, sırtı kavisli, tıpkı bir melek gibi görünüyor. Yemin ederim bu kadından ya da onun vücudundan asla bıkmayacağım. Onsuz ölebilirim.

Doğrulup ağzını alıyorum, her yerini tatmak ve hissetmek istiyorum. Ellerim onun sert, yuvarlak kıkına gidiyor ve ayaklarım yere sağlamca basana kadar bizi döndürerek beni daha da içine sokuyorum. Ağızlarımız birbirlerinden hiç ayrılmıyor, tatlı tadı ihtiyacımı körüklüyor. Parmağım kıkının pürüzsüz yarığı boyunca kayıyor, sikimi soktuğu yerden sırlıklam oluyor.

Ondan yalvaran bir inilti yükseliyor, hızı artıyor, ona daha fazlasını vermem için bana yalvarıyor.

"Parmağımı kıkına sokmamı ister misin bebeğim?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. "Evet, vücudumun her yerini doldurmanı istiyorum."

Tanrım, onu hiç bu kadar vahşi görmemiştim.

Kaygan sularını büzülmüş girişine kadar yayıyorum, sonra parmağımı

yavaşça dar deliğın içine sokuyorum, nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum

sikim içindeyken.

"Evet," diye feryat ediyor, parmakları omuzlarıma batıyor.

"Kahretsin Grace, yanıyorsun amına koyayım," diye inliyorum, kendimi yok olmaya yakın hissediyorum.

"Sawyer, lütfen," diye yalvarıyor.

"Bana memelerini ver bebeğim, ellerim şu anda biraz dolu," diyorum ona sırtarak.

Onları ağzıma getirdiğinde her birini emiyorum, parmağım hiç duraksamıyor. Kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu bildiğimden, birini onu uçuracak kadar sert ısıyorum. Amcığı sikime kilitleniyor ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına getiriyor.

Yemin ederim daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

Titremeleri azalınca parmağımı çekiyorum ve sırtüstü düşmeden önce kollarımı ona doluyorum. Ellerim ince, terden ıslanmış sırtında gezinirken yüzünü boynuma gömüyor, kalplerimiz birbirine çarpıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor karanlığa. "Benim seni sevdiğim kadar değil."

Memnun bir gülümsemeye bana bakıyor. "Uyuyakaldığım için beni affediyor musun?"

"Affedilenden daha fazlasısın bebeğim," diyorum ve kışına hafif bir tokat atarak kıkırdamasına neden oluyorum. Ona bakarken aklımdan bir şey geçiyor. "Beni uyandırmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Mmm," diye düşünüyor, göğsümü öperken. "Evet, biliyorum ama senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım vardı. Ayrıca, çok sabırlı davrandın" diye ekliyor, parmağı dudaklarımda gezinirken.

"Söz konusu sen olunca sonsuza dek beklerim Grace."

Kıkırdıyor, şaka yaptığımı sanıyor ama yapmıyorum. Bunu fark ettiğinde dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve dudaklarımı öpmek için uzanıyor. "Sensiz bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım."

"Neyse ki, o kadar yaşlanana kadar sevişeceğiz ki sık sık kalça protezi taktırmamız gerekecek."

Kıkırdaması bir iniltiye dönüşüyor. "Bunun doğru olabileceğine dair bir his var içimde."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa olacak.

Çabucak temizlendikten sonra yatağa geri dönüyoruz. Grace, beni dehşete düşürecek şekilde atletini ve külotunu tekrar giydi, sonra sıcak vücudunu

tatlı kek kokusu duyularıma nüfuz ediyor. Birden aklıma Hope'la daha önce yaptığım konuşma geliyor.

"Konuşmamız gerek Cupcake," diyorum, parmaklarımı gömleğinin altından geçirip pürüzsüz tenine dokunuyorum.

"Ne hakkında?"

"Hope bu gece bana Beckett için özel bir turta yapmak istediğini söyledi. Yanakları pembeleşti. Sanki... utanmış gibiydi. Ayrıca bir gün beyaz atlı prensini bulacağından bahsediyordu. Bu da neyin nesi?"

Grace omuz silkiyor. "O altı yaşında."

"Aynen öyle! Beyaz Atlı Prens'in ne olduğunu bilmemeli."

Komikmiş gibi gülüyor. "Sawyer, onu öğrenmek için mükemmel bir yaşta. Bu bir peri masalı."

"Peri masalıymış, hadi oradan. Beyaz atlı prensiyle tanışmayı ya da babası veya ağabeyi dışında hiçbir erkek için turta pişirmeyi düşünmemeli."

"Saçmalama. Beckett, Parker'ın arkadaşı olduğu kadar onun da arkadaşı, her ne kadar çoğu zaman onunla uğraşsa da. Gerçi Kayla ona aşık olduğunu düşünüyor."

Gerginim. "Ne ezilmesi? Altı yaşında olduklarını daha yeni anladık sanıyordum." "Sakin ol. Uygunsuz davranışlardan bahsetmiyoruz. O Ona göz kulak oluyor Sawyer, ki bu tam da senin ve Cooper'ın ondan beklediği şey. Onu bunun için seviyor. Diğer arkadaşlarına yaptığı gibi ona da turta pişirsin."

Homurdanıyorum, hala hoşuma gitmiyor. Shortcake'imın kimseyi sevmesini istemiyorum ama

Ben.

"Çocuklarımızın büyüdülerinde ne olacaklarını hiç merak ediyor musunuz?"

diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı. "Hope hâlâ fırıncılığı seviyor olacak ve sonsuza dek benimle fırında çalışmak isteyecek mi? Parker her zaman bahsettiği gibi bir atlet olacak mı?"

"Hope'un ne olacağını zaten biliyorum."

"Neymiş o?"

"Bir rahibe."

Kıkırdıyor. "Katolik bile olmadığımız için bundan şüpheliyim."

"Sanırım din değiştirmemizin zamanı geldi."

Saçmaladığımı düşünerek başını sallıyor, oysa aslında bu son derece mantıklı. "Hope'un benimle kalmak istemesi için dua ettiğimi itiraf etmeliyim."

Fırın. Ayrıca Parker'ın büyük bir şey yaptığını görüyorum. Fark yaratacak bir şey. O çok vahşi ve koruyucu..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama umarım ne yapmayı seçerlerse seçsinler mutlu olurlar. Onlar için tek istediğim bu."

"Olacaklar. Bundan emin olacağım."

"Mmm," diye düşünüyor yorgunca. "Bundan bir an bile şüphe duymuyorum, çünkü beni hayal edebileceğimden çok daha fazla mutlu ettin."

Onu daha yakına çekiyorum ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum.

"Piper yarın öğleden sonra Lucy'yi getirecek. Eve yerleştiğinden beri kendini çok daha güçlü hissediyor. Onları bizimle akşam yemeği yemeye davet ettim."

"Bana uyar, Cupcake."

Kapımızın açılma sesi sohbetimizi böldü. Yukarı baktığımda Parker ve Hope'un kafalarını içeri uzattıklarını görüyorum. Saate bakınca saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum.

"Hey, her şey yolunda mı?" Grace doğrulup soruyor.

"Evet, ama bu gece sizinle uyuyabilir miyiz?" Hope fısıldar.

"Oh tabii-"

"Neden?" Grace'in sözünü keserek soruyorum, bencilce bir tur daha

On

u. "Çünkü seni seviyoruz," diye cevap veriyor Hope ve beni gülümsetiyor. O da en az kardeşi kadar iyi.

"Pekala, hadi."

İkisi de ortaya doğru sürünüyor, Hope kendini benimkine yapıştırıyor. Göğüs ve Parker, Grace hastaneden çıktığından beri olduğu gibi ona yakın duruyor. Hope'u yanıma çekip birkaç dakika önce Grace'e yaptığım gibi başını öpüyorum, sonra Parker'ın saçlarını karıştırıyorum.

"İyi geceler," diyor Parker.

Hepimiz bir ağızdan "İyi geceler," diyoruz.

Çocuklar birkaç dakika sonra uykuya daldığında, yumuşak bir el küçük bedenlerinin üzerinden uzanıp benimkini kavıyor. Parmaklarımı karıminkilerle birleştirerek onu tutuyorum, içime güçlü bir memnuniyet duygusu yerleşiyor.

Bu odadaki insanlar uğruna yaşadığım ve nefes aldığım her şey. Ölene kadar onları sevecek, onurlandıracak ve koruyacağım. Yaşadığım sürece onlara bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.

*

Sawyer, on dört yıl sonra kızını koruyamayacağı bir günün geleceğini bilmiyordu.

*

An Act of Obsession'ın önsözü için sayfayı çevirin. Kolan ve Sophie'nin hikâyesi 2016 yazında başlıyor.

An Act of
OBSESSION

ACTS OF HONOR SERIES - BOOK 3

BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

PROLOGUE

Sophie

"Biliyorum anne, ben de seni özledim. Birkaç hafta sonra Şükran Günü'nde görüşürüz. Babamı ve Tess'i benim için öp... Tamam, hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra çantamı omzuma atarak kampüsteki dairemin merdivenlerini çıkıyorum, bacaklarım bu akşamki provadan dolayı jöle gibi. Ama bu yüzümdeki gülümsemeyi azaltmıyor. Tüm kalbim ve ruhumla sevdiğim şeyi yaptığımda yüzümde hep aynı gülümseme oluyor... dans.

Yapmak için doğduğum tek şey.

Sanırım provanın bu gece erken bitmesine üzülen tek kişi bendim. Yapabilseydim her gün her saniye dans ederdim.

"Selam Sophie," diye selamlıyor Kendra Morrison beni, yürüyen bir bomba gibi görünerek evinden çıkarken.

"Hey, Kendra. Harika görünüyorsun. Çıkıyor musun?"

"Evet. Herkes Kappa Pi'de. Herkes Kappa Pi'de, tabii ki geç saate kadar çalışmam gerekti ama bunu kaçırmamın imkanı yok. Büyük bir partiye benziyor. Aşık çocukla işin biter bitmez gelmelisin."

"Aşık çocuk mu?"

Gülümsüyor. "Biraz önce Blaine'i gördüm. Sanırım seni yatakhane bekliyor," diyor kaşlarını oynatarak.

Bu yüzüme bir gülümseme ve yanaklarıma bir kızarıklık getirdi.

Ona erken döneceğimi bile söylemedim.

"Teşekkürler. Belki yaparız."

Adımlarımı hızlandırıyorum, içimde küçük bir beklenti dalgasının aktığını hissediyorum. Üniversiteye gelirken planladığım son şey bir erkekle tanışmaktı. Sadece dansa ve evde bıraktığım felaketten sonra yeni bir başlangıç yapmaya odaklanmıştım. Ama Blaine bir şekilde savunmamı aşmayı başardı. Uzun süredir çıkmıyoruz ama ondan çok hoşlanıyorum. Oda arkadaşşımdan en iyi arkadaşşıma dönüşen Lara, her zaman üniversite kampüsünün kalp atışlarını yakaladığım için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor. Haklı, öyleyim ve Blaine ile daha fazla zaman geçirdikçe, uzun vadeli bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünüyorum. Sanırım onunla ilişkimizde bir sonraki adımı atmaya hazırım. Bana karşı çok sabırlı davrandı.

Ben. Şükran Günü'nde ailemle tanışmak için benimle eve gelmesini istemek için sabırsızlanıyorum.

Daireme girdiğimde, her yer karanlıkla kaplandığında kaşlarımı çatıyorum. Işık düğmesini çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor ve içimde alarm zilleri çalmaya başlıyor.

"Blaine?"

Sessizliğin ortasında aniden vurdu beni. Bir ton tuğla gibi, mideme güçlü bir darbe. Sanki onun bana dik dik bakan gözlerini hissedebiliyorum, tam on sekiz ay dört gündür hissetmek zorunda kalmadığım ama asla yanılmayacağım gözlerini.

Olamaz.

Kalbim davul gibi çarpıyor, korku beni ele geçirirken tüm vücudum soğuk terler döküyor.

Sakin ol, Sophie. Aşırı tepki verme.

"Blaine?" Titreyerek tekrar seslendim. "Lara? Siz burada mısınız?"

Koridorun sonundaki Lara'nın odasından bir ses geliyor. Çantamı kapıya bırakıp, elimde sıkıca tuttuğum cep telefonumla küçük oturma odamıza doğru yürüyorum. Her ihtimale karşı ekranda bırakarak 911'i arıyorum, sonra ters çeviriyorum ve yolumu bulmak için el fenerini kullanıyorum.

Ben yaklaşırken odasından bir gümbürtü daha geliyor. "Eğer bu bir şakaysa, çocuklar, hiç komik değil."

Kapı bir aralık açık bırakılmıştı. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken ve bacaklarım titrerken kapıyı itip açıyorum ve feneri içeri tutuyorum. Gördüğüm şey boğazımda safranın yükselmesine ve damarlarımda saf dehşetin dolaşmasına neden oluyor.

Blaine ve Lara onun yatağında, çıplak. Ama etraflarını saran kan yüzünden ihaneti kavrayamıyorum bile, gözleri cansız.

Korku dolu bir çığlık boğazımdan yukarı fırlıyor ve dudaklarımdan arasından geçerek etrafımdaki havayı deliyor. Gölgelerin arasından karanlık bir figür belirlediğinde, kim olduğunu çoktan bildiğim halde dönüp koşmaya başlıyorum.

Onun karanlık varlığını hissetmek asla unutamayacağım bir şey.

Tam cep telefonumu gönder tuşuna basmıştım ki acımasız gücü arkamdan çarparak beni yere düşürdü. Acıyla karnımın üzerine düşmeden ve cam sehpayı devirmeden hemen önce içimden bir çığlık kopuyor, sarsıcı darbe ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Sadece her nefes için mücadele etmekle kalmıyorum, aynı zamanda cam parçaları yüzüme çarparken üzerimdeki ezici ağırlıktan kurtulmaya çalışıyorum.

Ağzımda kan birikiyor, metalik tadı midemi isyan ettiriyor. 911 operatörünün sesini duyduğumda bir adım ötemde duran telefona uzanıyorum. Yardım için inliyorum, sesim ancak fısıltıyı geçiyor.

"O kadar hızlı değil, aşkım."

Kulağa çok samimi gelen ama uğursuzluktan başka bir şey olmayan bu yumuşak sesteki tiksinti duyuyorum.

Dışarıda ne işi var?

Bunu düşünecek zamanım olmadan beni sırtüstü çevirdi ve üzerime çıktı. Çırpınan kollarımı başımın üzerinde tutuyor ve parlak mavi gözleri hatırladığım kadar vahşi ve çılgınca bana bakıyor.

"Sürpriz!" Kıkırdıyor, kötü niyetli bir gülümseme dudaklarını eğiyor.

"Beni özledin mi?" Başımı sallıyorum, hâlâ nefes almakta zorlanıyorum.

Yüz ifadesi sertleşiyor, gözlerinde vahşi bir öfke alevleniyor. Çenemi acımasızca kavırıyor ve benden acı dolu bir çığlık koparıyor. "Ben de seni özledim. Senden uzak kaldığım her saniye seni düşündüm." Daha da yaklaşarak burnunu yanağımda gezdiriyor. "Seni bulamayacağımı mı sandın Sophie? Seni her zaman bulacağım. Benden asla saklanamazsın. Sen bana aitsin."

Boğazımdan bir tiksinti sesi yükseliyor ve korku dolu bir hıçkırıkla karışıyor. "Daniel, dur, lütfen," diye yalvarıyorum, faydası olmasa da.

"Kendini bir başkasına verdiğini bilmenin beni ne hale getirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Blaine'den bahsederken çılgınlığı yüzünden içimden sinirli bir hıçkırık kopuyor.

Blaine-o öldü.

En iyi arkadaşımın yatan Blaine. Hala ihaneti kavrayamıyorum.

"Böyle olmak zorunda değildi," diye fısıldıyor. "Sonsuza dek birlikte olmalıydık. Ben sana hayal ettiğin her şeyi vermek için buradayken nasıl olur da arkadaşını beceren biriyle birlikte olabilirsin? Biz, Sophie, her zaman bizim olmamız gerekiyordu."

"Biz diye bir şey yok," diye haykırıyorum çaresizce. "Hiçbir zaman olmadı, Daniel. Bunu neden anlayamıyorsun!" Şimdi çığlık atıyorum, korkum öfkeli bir çaresizliğe dönüşüyor.

"Seni yalancı kaltak." Bana arkadan vurmadan önce gözlerinde öfke parlıyor; acı veren darbe görüşümde siyah noktaların dans etmesine neden oluyor. Parmakları elimi kavradı.

Çenemi kırmak üzere olduğundan emin olduğum bir güçle tekrar sıkıyorum.
"Beni sevdiğini söylemiştin."

Başımı sallıyorum, ağlıyorum. Onun kuruntusu hiç anlamadığım bir şey.
"Evet, yaptın!" diye bağırır. "Fikrini değiştirmene izin vermeyeceğim
Sophie. Eğer ben sana sahip olamazsam, başka kimse olamaz."

Paniğim yepyeni bir seviyeye tırmanıyor. "Ne diyorsun sen?"
Arkasından kanla kaplı büyük bir bıçak çıkardığında dehşet beni sarıyor.
"Daniel, hayır. Lütfen, bunu yapmak istemezsin."

Gözleri suçlulukla kararıyor, dökülmemiş gözyaşlarıyla karışıyor. "Çok
üzgünüm ama bana başka seçenek bırakmadın," diye boğuk bir sesle bıçağı
göğsümde gezdiriyor.

"Tanrım hayır, lütfen." Sahip olduğum her şeyle savaşıyorum ama
anlamsız. O çok güçlü. Her zaman çok zayıf görünen biri herkesi kandırdı,
özellikle de beni.

Tekrar yalvarıyorum, ona ulaşabilmek için dua ediyorum.

Sanki bu ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi daha çok ağlıyor. "Seni
sonsuz dek seveceğim. Her zaman benim olacaksın, aşkım."

Bıçağı boğazıma dayadığında çaresizlik nabız gibi atıyor içimde.
"Daniel, dur." Çılgılığım ilk dilimle birlikte yok oldu. Şahdamarımdan ateş
fışkırıyor, mümkün olduğunu bile bilmediğim kavurucu bir acı orman
yangını gibi içime yayılıyor.

Nefes nefese kalıyorum, boğazımı tırmalarken ellerim keskin bıçak
tarafından sıyrılıyor. Arzuladığım hava açık yarayı yakıyor, ihtiyacım
olanın tam tersini yapıyor.

Daniel her dilimde acımasız, asla pes etmiyor, son nefesimi çalarken
hıçkırarak ağlıyor. Yaşadığım onca şeyden sonra hiç önemi yoktu. O
sözünü tuttu.

Onun gibi öleceğim.

Annem, babam ve kız kardeşim aklımdan geçerek içimi parçalayan
yakıcı acıya katkıda bulunuyorlar. Karanlık beni tüketmeden önce
duyduğum son şeyler onun bana olan sonsuz aşkı ve sirenlerin uzaktan
gelen sesi.

Çok geç kalmış sirenler.

*

Bazıları mucizelerin her gün gerçekleştiğini soyler ve grnşe göre ben de onlardan biriydim. Hastanede uyandığımda akla hayale gelmeyecek, kampsmn gördüğü en acımasız saldırıdan kurtulduğumu öğrendim. Yine de hasarsız değildi.

Yeniden yaşama umudum olması gerekirken hiç yoktu, çünkü o hâlâ dışarıdaydı ve tekrar saldırmak için bekliyordu. Yoluna çıkan herkesi ldreeğini biliyordum, buna ailem de dahildi. Bu yüzden sevdiğim insanları korumak için yapmam gerekeni yaptım.

Koştum.

Ailemi, hayallerimi ve kimliğimi geride bıraktım. Artık hayatı seven ve sonsuza dek dans etmeyi hayal eden Sophie Parish değildim. Artık Lia Kay'im - onarılamayacak kadar yaralı ve her şeyden korkan.

Başladığı işi bitireeği zamanın geleceğini ve onun olarak öleceğimi bilerek sürekli omzunun üzerinden bakan kız.

*

Yazardan gelen bir mektup için sayfayı çevirin.

Sevgili okuyucu,

Umarım Sawyer ve Grace'in hikâyesini okumayı benim yazdığım kadar sevmişsinizdir. Bu ailenin kalbimde özel bir yeri var ve her zaman da olacak. Eminim Sawyer'ın kız kardeşi Samantha ile ilgili bazı şeyleri açık bıraktığımı fark etmişsinizdir. Bir de Piper ve Lucy var ki eminim siz de onlara benim kadar aşık olmuşsunuzdur. Hepsinin novella'ları olacağını söylemekten mutluluk duyuyorum. Hikayeleriyle ilgili ayrıntılar için gözünüz web sitemde olsun.

Okurken Umut'un kitabının sonuna küçük bir ipucu bıraktım. Eğer henüz bilmiyorsanız, Onurlu Adamlar'ın çocukları da eninde sonunda kendi hikâyelerine kavuşacaklar. Bu seri ve gelecekler hakkında daha fazla bilgiyi web sitemde www.authorkclynn.com kitapların altında bulabilirsiniz. Sırada Onur Eylemleri serisinin 3. kitabı olan ve Kolan ile Sophie'nin hikâyesini anlatan *An Act of Obsession* var. Henüz resmi bir çıkış tarihi yok ama 2016 yazında çıkacağını söyleyebilirim.

Her zaman olduğu gibi, devam eden desteğiniz için teşekkür ederiz, bu bizim için dünyalara bedeldir.

Be

n. İyi okumalar.

K.C. Lynn

XO!

Teşekkür

Çıktığım bu güzel yolculukta beni seven ve destekleyen o kadar çok insan var ki. Çoğu en başından beri benimle birlikte oldu. Arkamı kolladılar, bana inandılar ve zor zamanlarda pes etmeme izin vermediler.

Benimle birlikte bu muhteşem yolculuğun bir parçası olan herkese - ailem, editörüm, betalarım, arkadaşlarım, yazar gruplarım, blog yazarları ve dünyanın dört bir yanındaki okurlar. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkür ederim. Her birinizi seviyor ve değer veriyorum.

Mükemmel Sawyer ve Grace'im oldukları için Chris ve Lauren Anderson'a özel bir teşekkür. Ve küçük Laikynn'e de benim sevimli Hope'um olduğu için. Ayrıca Perrywinkle Photography ve Cover to Cover Designs'a hayallerimin kapağını bana verdikleri için teşekkür ederim.

Yazar Biyografisi

K.C. Lynn, Batı Kanada'da yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. İki kız ve bir erkek kardeşten oluşan dört çocuklu bir ailede büyümüş. Annesi sokaktaki herkes için ev yapımı yiyecekler pişiren bir kadın, babası ise RCMP'de çalışan saygın bir adamdı. O zamandan beri emekli ve şimdi ceza adaleti sistemi için çalışıyor. Bu, K.C.'ye kahramanlarımızın denemeleri ve zaferleri hakkında romantik gerilim yazması için ilham veren şeylerden biri.

K.C. lise aşkıyla evlendi ve kendi büyük ailelerini kurdular - iki sevimli kız ve bir çift yakışıklı ikiz oğlan. Hâlâ aynı küçük kasabada yaşıyorlar ama K.C.'nin kalbi her zaman herkesin "hepiniz" dediği ve kahvaltıda bisküvi ve sos yediği güneşe özlem duydu. Aşk kitaplarına olan sevgisi K.C.'ye oturup kendi romanını yazma cesaretini verdi. İşte o zaman güzel bir dünyanın kapıları açıldı ve

Yapması gereken şeyi buldu... yazmak.

K.C. güzel ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazı mağarasında bulunabilir, karakterlerinin ve onların hikayelerinin muhteşem zihinlerinde yaşayabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.